

Josip Pečarić
IVICA MARIJAČIĆ

JOSIP PEČARIĆ

IVICA MARIJAČIĆ

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020.

KAZALO

UVOD	9
PRILOG: ZAŠTITA HRVATA U BOKI KOTORSKOJ JE	
VITALNI HRVATSKI INTERES	10
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	13
NE SVJEDOČI LAŽNO NA BLIŽNJEGA SVOGA!	13
SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE	18
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.....	28
SRAMOTNA SUĐENJA NOVINARIMA U HAAGU	28
KAKO UTJERATI HRVATSKU U ZAPADNI	
BALKAN?	42
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U	
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO	
JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA,	
ZAGREB, 2008.	52
IVICA MARIJAČIĆ: TAJNA KAMPANJE PROTIV	
THOMPSONA	52
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012...60	
„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE	
PO HEROJIMA...”	60
ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U	
HAZU!?, ZAGREB, 2012.	82
IVICA MARIJAČIĆ: NE MOŽE SE KOMUNISTIČKIM	
DOGMAMA PROTIV RAZUMA I RAZUMA!	82
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	87
JOSIPOVIĆEVA LJUBAV PREMA MILOŠEVIĆEVIM	
ZEČEVIMA.....	87
SEDMO PISMO	93
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB,	
2014.	103
RAČANOVA OPORUKA (II.).....	103
PROPADA IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB,	
2015.	112

RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM.....	112
IVICA MARIJAČIĆ, ŽIVOT SA CRVENIM KMERIMA NA VLASTI DOISTA ZNADE BITI TRAGIKOMIČAN?	121
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	124
PREDSJEDNICA I ZAJEDNIŠTVO.....	124
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	132
PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU.....	132
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	138
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.	138
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	147
BRANITELJI DODJELJUJU THOMPSONU VELIKU ZLATNU PLAKETU.....	147
IVICA MARIJAČIĆ: ŠTO JE TAJNA NJEGOVA SVIJETA?	151
NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!	157
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	159
IVICA MARIJAČIĆ, PRALJAK JE OSOBA GODINE, DESETLJEČA, STOLJEČA	159
IVICA MARIJAČIĆ, NIKAKVU POUKU VLAST NIJE IZVUKLA IZ PRALJKOVA SLUČAJA	162
IVICA MARIJAČIĆ, HOĆE LI ITKO TRAŽITI I IMA LI NADE ZA REVIZIJOM SRAMOTNE PRESUDE PROTIV GENERALA PRALJKA?	165
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.	169
DR. RAZUM: DOKAZAT ĆEMO DA SU U JASENOVCU PARTIZANI SVOJE ZLOČINE PODMETNULI USTAŠAMA	169

IVICA MARIJAČIĆ, CRVENI KMERI S TZV. HTV-A NA BRANIKU VELIKOSRPSKOGA JASENOVAČKOGA MITA	178
INTERVJU: IGOR VUKIĆ, SADA VIŠE NEMA NIKAKVE DVOJBE: JASENOVAC NIJE BIO LOGOR SMRTI I NE TREBA GA VIŠE OBILJEŽAVATI NA POSTOJEĆI NAČIN	185
PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.	198
IVICA MARIJAČIĆ, PETERO JAHAČA VELIKOSRPSKE APOKALIPSE U HRVATSKOJ	198
DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.	206
IVICA MARIJAČIĆ, SVAKI JE HRVAT, A NE SAMO DARIO KORDIĆ, ZLOČINAC ZA JUGOKOMUNISTE KAO ŠTO SU MRSIĆ, STAZIĆ	206
JOSIP ŠIMUNIĆ I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.	211
NOVO PISMO PREDSJEDNICI	211
KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, ZAGREB, 2020.	218
KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, NEZAVISNA KANDIDATKINJA DOMOVINSKOGA POKRETA MIROSLAVA ŠKORE U 9. IZBORNOJ JEDINICI	217
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	226
NAPAD NA „HRVATSKI TJEDNIK“	226
SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.	247
IPAK JE TO SRPSKO-HRVATSKA KOALICIJA	247
KOČAN O PORUCI DANIJELA BEZUKA	251
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	256

UVOD

Ivica Marijačić je već dvadesetak godina autor iz čijih tekstova se može doznati najviše podataka koje političari pokušavaju sakriti od naših ljudi iz jednostavnog razloga što kroz svo to vrijeme služe svjetskim moćnicima.

A koliko je važna uloga Ivice Marijačića i njegovog *Hrvatskog tjednika* pokazuje najnoviji napadi na njih koji dolaze i od političara iz srpsko-hrvatske koalicije koja vlada državom.

Nije jednostavno napraviti ovakvu knjigu s tekstovima iz mojih drugih knjiga u kojima se spominje Ivica Marijačić jer je takvih tekstova doista mnogo. Prvi put sam citirao Marijačića još u tekstu *Je li 2001. – godina veleizdaje?* Hrvatsko Slovo od 5. siječnja 2001. i dao ga u knjizi ZA HRVATSKU HRVATSKU, ZAGREB, 2001. Međutim taj tekst nije uvršten u ovu knjigu. Izbor je pao na tekstove u kojima ga se spominje više puta i one kojima je on sam autor. Ono što je meni posebno drago jeste što je prvi takav tekst bio njegov intervju sa mnom koji sam objavio u knjizi :

U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI /
BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.

Taj intervju dan je u prilogu ovog uvodnog teksta.

Akademik Josip Pečarić:

PRILOG

Dr. Josip Pečarić, zagrebački sveučilišni profesor i suradnik HAZU

ZAŠTITA HRVATA U BOKI KOTORSKOJ JE VITALNI HRVATSKI INTERES

Vjesnik, 3. listopada 1995.

Ivica MARIJAČIĆ

O položaju Hrvata u Boki kotorskoj, na znanstvenom skupu "Jugoistočna Europa 1918.-1995." Održanom u Zadru, govorio je dr. Josip Pečarić, zagrebački sveučilišni profesor i član suradnik HAZU. Dr. Pečarić je rodom iz Kotora. Njegovo izlaganje u Zadru, u kojem je rekao da je položaj Hrvata u Boki vitalni interes države Hrvatske, pozdravljeno je velikim pljeskom. Tom prilikom zamolili smo ga za objašnjenje.

Anonimna pisma Hrvatima

Jamči li sadašnja službena crnogorska politika perspektivu Hrvatima u toj državi?

Nažalost, ne. U svom predavanju na simpoziju ja sam i citirao jedno prijeteće pismo upućeno Hrvatima u Crnoj Gori. Upravo je ovih dana najuglednijim hrvatskim obiteljima u Boki kotorskoj poslano prijeteće anonimno pismo u kojem, uz ostalo, stoji: "Ne odete li sami na vrijeme, noć će gutati vašu djecu i vaše obitelji. Pohrlite po pozivu gospodina Tuđmana u Hrvatsku, jer srpskih vjekovnih ognjišta ima tamo više nego što ima vas...". Ovo su pismo objavili crnogorski nezavisni mediji.

Kakvim držite sadašnji odnos službene hrvatske politike prema pitanju Hrvata u Boki. Mislite li da bi on trebao biti snažniji?

Problem je u tome što je u bivšoj Jugoslaviji provođen memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, a kad su u pitanju Hrvati u Boki kotorskoj, onda i nad hrvatskom kulturnom baštinom. U kratkom

razdoblju otkako je Hrvatska postala samostalna, nije mogao biti napravljen značajniji pomak. Boka kotorska je na periferiji zbivanja i to je uvijek bilo. Moje izlaganje u Zadru trebalo je ukazati na to da je Boka kotorska vitalni hrvatski interes. Tu su važna tri čimbenika: prvo, velika hrvatska baština Boke kotorske – po službenim crnogorskim izvorima više od dvije trećine pokretnog spomeničkog blaga i više od 40 posto nepokretnog je u Boki kotorskoj, a ono je najvećim dijelom hrvatsko, jer je locirano u katoličkim crkvama. Radi se dakle, o hrvatskoj kulturnoj baštini. Zbog toga hrvatska država mora voditi računa o tome, jer sama zna s koliko se mržnje srpski agresor okomio na spomeničko blago u Hrvatskoj.

Drugo, Boka kotorska je zaljev hrvatskih svetaca, a što katoličanstvo znači za hrvatski narod ne treba ni isticati, jer posjet Svetog oca svjedoči što ono znači. Treće, hrvatska država već i po svom Ustavu mora brinuti o Hrvatima izvan Hrvatske, dakle i o Hrvatima Boke.

Zatirana misao o samostalnosti

Crnogorsko vodstvo može vas optužiti da zazivate intervenciju Hrvatske?

Ja sam to objasnio. Hrvatska je kulturna država koja poštuje državne granice i sasvim je sigurno da Hrvatska vojska, osim ako bude napadnuta, ne bi prelazila te granice. Jasno je da hrvatska politika ne može imati osvajачke planove prema Boki kotorskoj. Ali se hrvatska politika može boriti za nezavisnost Crne Gore, jer bi tada Crna Gora bila istrgnuta iz kandži velikosrpske politike i odvajanjem od Srbije, Crna Gora bi težila Europi, a europska Crna Gora bi i Hrvatima bila jamstvo opstojnosti.

Kako tumačite da u Crnoj Gori uporno ne sazrijeva misao o samosvojnosti?

Crnogorci su bili izloženi velikoj srbizaciji. Ovih 70 godina u Jugoslaviji, to je nešto užasno. Ja volim podsjetiti na učinak propagande i u Hrvatskoj 1987. godine. Mnogi su i u Hrvatskoj vjerovali sve ono što je o kosovskim Albancima govorila velikosrpska propaganda. A sad zamislite kada se nekome mozak ispire sustavno, 70 godina. Crnogorski je narod malen, nema svoju emigraciju, nemaju crkvu. Znate li što je Crkva Hrvatima značila u Jugoslaviji. A oni nemaju svoju, jer pošto je to Pravoslavna crkva,

ukinuli su joj autokefalnost. Sad se autokefalnost obnovila, ali ima malen broj svećenika. U Crnogorskoj pravoslavnoj crkvi, izgubljene autokefalnosti, nikad nisu bili Crnogorci, nego Srbi, pa se može zamisliti učinak koji se kroz crkvu na njih prenosio. Uza svu tu velikosrpsku propagandu oni ne mogu brzo shvatiti misao o samostalnosti. Ali, dobra je činjenica da postoji oporba koja govori i ističe neke istinite stvari o Crnoj Gori.

Dvojba što raditi

Jesu li Hrvati Boke u dijaspori frustrirani takvim teškim trenutkom u Boki?

U svakom slučaju. Nama je zaista teško kad znamo što se tamo događa. Među nama je dvojba, što raditi. Ako govorite ovako kao ja, to može rezultirati još većim pritiskom na Hrvate koji žive u Boki, a s druge strane, ako ne govorite, onda nitko o njima i njihovom teškom položaju neće ništa znati.

Koliko je još tamo Hrvata i postoji li ikakva komunikacija iz Hrvatske s njima?

Godine 1991. na popisu se izjasnilo pet tisuća Hrvata. To su oni koji su se smjeli izjasniti. Treba znati da je katolika bilo tada 12.000. Kada je riječ o komunikaciji, neki odlaze preko Mađarske. Ja nisam bio već dugo. U vrijeme Jugoslavije stalno su se trudili da se ne vratim u Kotor, a sada me toliko “vole” da, kad bih otišao u Crnu Goru, ne bi me pustili natrag.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**NE SVJEDOČI LAŽNO NA BLIŽNJEGA
SVOGA!**

Katoličku crkvu napadaju svakog dana jurišnici današnjih svjetskih moćnika. Vjerovali ili ne, i najnovije haaške optužnice protiv hrvatskih novinara jesu napad na kršćanstvo, tj. na Božju zapovijed: "Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!" Kako to? Pa u osnovi tih optužbi stoji obrana prava na uporabu laži Tužiteljstva u Haagu!

Glavni urednik "Hrvatskog lista" Ivica Marijačić i bivši šef SIS-a general Markica Rebić optuženi su za objavljivanje tajnog dokumenta "koji raskrinkava laž i zavjeru Carle del Ponte protiv Hrvatske" kako stoji na naslovnici "Hrvatskog lista" od 18. studenoga 2004".

I doista, sadržaj tog dokumenta – bez navođenja imena tajnog svjedoka – bio je već objavljen u "Washington Postu" prije četiri ili pet godina. Dakle, nema dvojbe da je Carla del Ponte svjesno

koristila neistine kada je pred vijećem NATO-a početkom 2004. godine optužila Hrvatsku za "nesuradnju" istaknuvši i slučaj haaškog optuženika Miroslava Brale – Cicka, Hrvata iz srednje Bosne optuženog za ratne zločine počinjene na tom prostoru. Naime, dokument se odnosi na svjedočenje Nizozemca Johanesa van Kuijka, koji je 1997. godine bio zapovjednik baze nizozemskog bataljuna u Vitezu, a 1. i 2. kolovoza 1997. godine je tajno svjedočio u Haagu. U svom iskazu Kuijk je priznao da mu se Bralo htio predati, ali ga je on pustio.

Ali "laž" kao bitna odrednica Suda u Haagu nije se zaustavila samo na Carli del Ponte. Naime, Ivica Marijačić je o tome pisao u "Hrvatskom listu" 11. studenoga 2004. Tom prigodom razgovarali su s Florance Hartmann, glasnogovornicom haaškog tužiteljstva koja im je tvrdila da "informacija po kojoj se Cisco 1997. godine u Vitezu susreo s nizozemskim časnikom SFOR-a Johanesom Van Kuijkom, nije točna".

U istom broju "Hrvatskog lista" Markica Rebić konstatira kako je ona "potpuno neinformirana ili glatko laže" i pozvao je hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Rebić i navodi o kojim dokazima se radi!

U slijedećem broju, kada hrvatske vlasti nisu objelodanile dokumente koje bi pokazale kako se iz Haaga svjesno i lažno okrivljuje Hrvatska i sam Rebić, "Hrvatski list" objavljuje dokument koji jasno razotkriva tu prljavu i sramotnu politiku haaškog tužiteljstva! Tom prilikom sam Rebić kaže: "Radi se o zaštićenim dokumentima i svjestan sam mogućih posljedica njihova iznošenja u javnost. (...) Objavljujući ove dokumente, želim pomoći sebi otklanjajući zablude tužiteljstva da sam sudjelovao u skrivanju Cicka Brale, ali i Republici Hrvatskoj koja je bez ikakva temelja optužena ili učinjena odgovornom u slučaju 'Bralo'. Objavljujem ih, naravno, i zbog pravde same." Očito je, dakle, da je Tužiteljstvo optužilo i Marijačića i Rebića zato što su oni pokazali hrvatskoj javnosti – i ne samo njoj – kako se oni služe lažima. Sada ostaje da nas svjetski moćnici uvjere da im nije cilj da u novom svjetskom poretku nema Božjih zapovjedi kao osnove morala. Ne samo da nisu na vrijeme reagirali kada je "Hrvatski list" pokazao kako olako i Carla del Ponte i Florance Hartmann neistinama optužuju i Hrvate i Hrvatsku, već

koriste instituciju koju je stvorio UN, u pokušaju kažnjavanja onih koji su pokazali tu njihovu prljavu rabotu!

Slična priča je i u tzv. slučaju "Hrvatskog slova". Sudac Alphons Orie daje nalog od 2. prosinca 2004. Stjepanu Šešelju i Domagoju Margetiću da prestanu s objavljivanjem tajnih svjedočenja Stjepana Mesića u predmetu Blaškić od 16. do 19. ožujka 1998.

I doista "Hrvatsko slovo" je to učinilo konstatirajući: "Hrvatsko slovo nije znalo da prema odredbama Haaškog suda nije dopušteno objavljivati sadržaj rečenoga svjedočenja, jer je on već objavljen u jednom našem dnevnom listu još 2000., nakon čega je bio dostupan i na internetu." Već u slijedećem broju "Hrvatsko slovo" (17. prosinca 2004.) objavljuje razgovor s Josipom Jovićem ("Ja sam prvi objavio stenograme Mesićeva svjedočenja u Haagu") koji je u prosincu 2000. godine kao glavni urednik "Slobodne Dalmacije" dobio istu takvu naredbu da prekine objavljivati te iste transkripte. Jović nije optužen iako je nastavio i objavio transkripte. Hrvatskoj javnosti je poznato da je transkripte otkrio Blaškićev odvjetnik Ante Nobilo. Ni on nije optužen! Poznato je da ih se može naći na Internet haaškog suradnika Save Štrpca. Ni on nije optužen. Optužen je onaj koji ih nije objavio u cijelosti već je poslušao taj Sud i prestao ih objavljivati!

Zašto? Evo što je rekao Josip Jović u tom razgovoru: "Očito je riječ o političkim porukama ... Nije slučajno da nova prijetnja, ovaj put 'Hrvatskom slovu', dolazi u vrijeme predizborne kampanje i vjerojatno je u funkciji potpore predsjedničkom kandidatu koji je i bio tajnim svjedokom. Može se pretpostaviti i to kako ima još tajnih svjedočenja, poput ovoga u slučaju Bralo, pa se prijetnjama želi preventivno djelovati kako i ona ne bi ugledala svjetlo dana." Jović dalje govori o Mesićevoj ulozi u haaškim procesima koja "je krajnje nečasna". Spominje njegove neistine o tome kako nije svjedočio u procesu protiv Blaškića već u procesima protiv Dokmakovića i Miloševića. "De facto, on je teretio samu Hrvatsku i predsjednika Tuđmana, što je postalo ipak temelj presude Blaškiću u svih kasnijih optužbi protiv hrvatskih generala." I doista, na osnovu njegovih svjedočenja u svim optužbama lažno se optužuje Hrvatska za agresiju na BiH. Tako i u presudi Dariju Kordiću, kojemu nije dokazana niti jedna krivnja, ali ipak je dobio 25 godina robije! Očito su i falsificirani Brijunski transkripti došli iz ureda Predsjednika.

Transkripti koji su poslužili haaškom tužiteljstvu da optuži generala Gotovinu i tadašnji državni vrh kao "zločinačku organizaciju", a legalno oslobađanje okupiranih područja hrvatske države "zločinačkim pothvatom".

Ali to što su danas došle i optužnice pokazuje da je potpora njihovom lažnom svjedoku u predsjedničkoj utrci samo dio cijele priče. Pokazuje li to da će se u novom svjetskom poretku poštivanje Božje zapovijedi "Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!" kažnjavati s 25 godina robije?

Ali gdje je tu Domagoj Margetić? Tu je laž dovedena do apsurd. Naime, sudac Haaškog suda izdao je nalog čovjeku koji već mjesecima nije bio zaposlen u "Hrvatskom slovu" da prestane objavljivati transkripte, a ne čovjeku koji u tom momentu jest bio glavni urednik!

Što može učiniti mladi temperamentni novinar kada je lažno optužen? I to zbog objavljivanja transkripata u kojima je lažno svjedočenje Predsjednika, koji ga je nekoliko mjeseci ranije napao u "Feral Tribuneu" da lažno napada predsjednika. Predsjednik koji ne tuži novinara za navodne laži, već napada novine koje to objavljuju. Predsjednik koji je sam poznat po čestom korištenju laži pa je već ta njegova osobina opjevana u crtiću "Laku noć, Hrvatska". Kako je Margetić pokrenuo novi tjednik "Novo hrvatsko slovo", odgovara takvoj optužnici tekstem "Ne priznajem ni Vaš sud niti Vaše quasi sudske naloge", izdaje posebno izdanje svog tjednika "Stipe Mesić, dosje izdaje" u kome objavljuje i transkripte za čije objavljivanje je lažno optužen.

Dakle, očito je da Tužiteljstvo suda u Haagu samo želi osigurati svoje pravo u nekažnjivom lažnom optuživanju Hrvata i hrvatske države. Jesu li samo oni zaboravili Božju zapovijed "Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!" ili samo sprovode naloge svjetskih moćnika?

Ako je posrijedi ovo drugo, onda se možemo samo upitati: Jesu li za napad na jednu od deset Božjih zapovijedi bili potrebni hrvatski novinari zato što nas je Papa Ivan Pavao II. proglasio "narodom nade", ili u drukčijem izričaju, kako kaže upravo u "Hrvatskom listu" (28. travnja 2005.) admiral Davor Domazet Lošo, "odabranim narodom novog doba"?

"Glas Koncila" od 8. svibnja 2005.

SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE"

NAKON PRVOG KRUGA PREDSJEDNIČKIH IZBORA

Jesam li dobio odgovor na ono što sam očekivao od prvog kruga izbora? O tom svom očekivanju govorio sam 13. prosinca 2004. na promociji knjige *Tuđmanove tri sekunde* (autori D. Jelčić i J. Pečarić):

"Jelčić taj svoj pogled na XX. stoljeće (D. Jelčić, *100 krvavih godina - XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004) u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi i Hrvati*, u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje te da smo na putu da postanemo Srbi. Svi vjerojatno znamo za njegovu poruku 'do istrage naše ili vaše'. Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom 'Srbobranu', što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: 'Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!'"

Povijesni uspjeh Franje Tuđmana

Strašna usporedba s ovcama – na našu štetu. Ali s takvim narodom dr. Franjo Tuđman stvara hrvatsku državu. A to nitko nije uradio u povijesti. I zato je Tuđman izniman!

Ali, što se događa? Otprilike onoliko godina poslije *Oluje*, koliko je prošlo poslije 'Srbobrana' do stvaranja Hrvatsko-srpske koalicije, Hrvati opet sve zaboravljaju i dovode na vlast one koji nisu željeli državu. Koji nisu željeli slobodu svom narodu.

(...) Naime, moto knjige su vizionarske riječi koje je Bruno Bušić rekao jednom prijatelju: 'Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti

Hrvatsku'. A te riječi su uzete iz sjajne knjige gđe Dunje Ujević o ministru Šušku.

Mesićeva misija – omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na sloboda

Omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na slobodu bio je i razlog zašto je za predsjednika trebalo birati čovjeka koji je dragovoljno, na stranom sudu, svjedočio protiv hrvatskog generala, lažno optužujući svoju državu za agresiju na BiH. Ima li naroda koji bi takvoga umjesto u zatvor birao za predsjednika? Pa valjda ni ovce nisu tako glupe. Da, 'ni ovce nisu tako glupe da bi u obor pozvale vuka'.

Naša obećana zemlja bila je Hrvatska

Kako je onda uopće moguće tako nešto? Pa ono što je Tuđman sebi postavio za cilj poznato je u povijesti. Opisano je u Bibliji. Naša obećana zemlja bila je hrvatska država. Imali smo i vođu. Bog nam je pomagao i još pomaže – sjetimo se papine poruke o slobodi sa zadnjeg pohoda Hrvatskoj. Ali nismo imali 40 godina. I možda što je važnije – nismo imali 40 godina u pustinji. Nismo imali 'pustinju', što će reći – nismo bili izolirani od utjecaja sa strane. Tako su potporu, sa strane, imale naše izdajice kojih, kako Matoš reče, Hrvati imaju više nego zajedno svi ostali narodi u Europi. Takvu potporu imaju sa strane i mediji u Hrvatskoj koji su ili u vlasništvu ili rade za svjetske globalizatore na način koji je opisan još u *Protokolima sionskih mudraca*, kako to izvrsno primjećuje Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. Naime, države se osvajaju kreditima koji se daju državama koje treba osvojiti i osvajanjem medija u tim državama!

Franjo Tuđman je pokrenuo narod i mnoge otrgnuo od sindroma 'biti gluplji i od ovce'. Izgleda kako su ovi izbori idealni da vidimo koliki dio naroda je još pod utjecajem tog sindroma."

Za Mesića glasovalo 25% birača!

Na izborima je izašli 50 posto birača, a polovina ih je glasovalo za Mesića! Dakle 25 posto od ukupnog broja glasača je glasovalo za njega! Ivica Marijačić u svom komentaru ("Hrvatski list" od 6. siječnja 2005.) kaže: "Za posebnu analizu ostaje, naravno, fenomen

Stjepana Mesića koji dobiva polovičnu potporu birača koji su glasovali. Razlog je najvjerojatnije u nevjerojatnoj i beskrajnoj medijskoj potpori koju godinama uživa, kao i u činjenici da su za njega građani srpske nacionalnosti i ostaci jugokomunističkog režima i partizanskog pokreta, odnosno, svi oni koji danas gaje nostalgije i simpatije prema nekadašnjoj državi, a takvi čine solidan glasački korpus. Mediji su a limine na strani Mesića, njemu dnevno ispisuju hagiografije i apologije, unaprijed su ga proglašavali pobjednikom već u prvom krugu, mjesecima prije izbora javnost se 'pumpala' 'istraživanjima' pojedinih agencija i novinskim anketama po kojima 'Mesić nema razloga za zabrinutost'. Istodobno, marginalizirali su, prešućivali ili svodili na razinu nonšalancije sve njegove brojne gluposti, gafove, neznanja, laži, pa i ozbiljna kršenja zakona. Podsjetimo, Mesić je lagao u svezi s potpisom oko ulaska Rusa u sisačku željezaru, dilao je, protivno zakonu, transkripte iz predsjednikova ureda s oznakom tajne, u njegovu uredu krivotvoren je transkript i poslan u Haag protiv generala Gotovine, rekao je da Hrvatska nikad nije ratovala s Crnom Gorom, pjevao po 'šumama i gorama', poručivao da se zbog rata svi svima trebaju ispričati, vrijeđao branitelje, a da i ne spominjemo suradnju s Udbom, svjedočenje protiv Hrvatske u Haagu. Samo zbog jedne takve stvari, u nekoj drugoj, zreloj državi, nikada ne bi dobio prigodu kandidirati se, a vjerojatno bi završio i na sudu. U Hrvatskoj, zahvaljujući strahovitoj medijskoj logistici, sve mu se to zaboravlja, a neke stvari mu njegovi privrženici očito uzimaju i kao plus, a ne minus. Ali, sve se uvijek svodi na poznatu parafrazu: svaki narod ima onakvu vlast (predsjednika), kakvu zaslužuje."

Sindrom "glupli i od ovce"

Marijačić, ustvari, govori ono isto o čemu je pisao Jović, odnosno detaljnije obrazlaže sindrom "biti glupli i od ovce"!

Već sama predizborna kampanja potvrdila je mnogo od toga rečenog. Meni se čini, najbolji je "biser" druga Mesića. Naime, u svezi svog lažnog svjedočenja u Haagu obično bi isticao kako je on legalist, ali kada mu je Ivić Pašalić na sučeljavanju postavio pitanje ("Vjesnik" od 31. prosinca 2004.) "je li mu albanska mafija platila izbornu kampanju 2000. godine, što je insinuacija koja se pojavila u javnosti, Mesić je rekao da je to 'proizvoljna fantazija', te kako on

'nije peti ortak"'. Jasna je aluzija na optužbe protiv Pašalića da je on "peti ortak" u Dubrovačkoj banci, što je hrvatski sud odbacio kao neistinu. Drugim riječima Mesić samo potvrđuje svoju odanost Haaškom sudu, tj. pokazuje kako je legalist samo kada je u pitanju taj sud, dok do hrvatskih sudova ne drži mnogo, niti smatra da treba – barem javno – poštivati domaće sudstvo! Zašto bi ga poštivao ako donesu poneku presudu koja nije u interesu svjetskih moćnika, zar ne? Zar se na Mesića, kao školski primjer, ne mogu uzeti riječi glavnog urednika "Glasa Koncila" Ivana Miklenića" kad kaže (9. siječnja 2005.): "U stvarno demokratskim i pravnim državama nema opravdanja za ikoje kršenje pozitivnih zakonskih propisa, a u Hrvatskoj mnogi se busaju i verbalno predstavljaju kao legalisti, a zapravo su spremni prekršiti svaki zakonski propis – u nekim slučajevima sve do evidentne veleizdaje." A na spomenutom sučeljavanju Mesić je govorio ("Vjesnik", 31. prosinca 2004.) "o svom svjedočenju u Haagu objasnivši kako je to napravio poštujući hrvatske zakone. Predsjednički kandidati Letica i Pašalić nazvali su ga, zbog svjedočenja, 'lažnim svjedokom' i 'veleizdajnikom'." Doista, po kojim to hrvatskim zakonima netko može lažno optužiti tu istu Hrvatsku za agresiju na drugu državu? Veleizdaja bi već bila da je to i točno, tj. da je Hrvatska doista izvršila agresiju na BiH. Ali kada je to još i lažno, onda je i gore od veleizdaje. Imamo li u hrvatskom jeziku uopće riječ za tako nešto? Zar je naši jezikoslovci ne bi, zbog Mesića, trebali pronaći?

"Kontradiktornost kao stil"

A da je Marijačić sjajno pogodio kad kaže kako Mesićeve pristaše neke negativne stvari uzimaju kao plus, a ne minus, potvrđuje Dubravko Grakalić u tekstu *Kontradiktornost kao stil* u "Vjesniku" od 8. siječnja 2005.: "Starije Mesićeve izjave također se dugo pamte: od onih ratnih, o Srbima koji će iz Hrvatske odnijeti 'samo prašinu na cipelama', do Hercegovaca koje treba 'naučiti da love ribu'. Danas u 'Feralu' objašnjava kako nije baš tako mislio o Hercegovcima, dok se o srpskoj manjini, koja ga na izborima podržava, izražava u superlativima." Ustvari, Srbi samo pokazuju svoju političku dosljednost – za onoga su koji im garantira da neće provoditi hrvatske interese! To im je sigurno mnogo važnije od onoga što je Mesić nekada govorio. Uostalom, zar i to nije mogao

govoriti da bi bio na tako visokoj poziciji u tadašnjoj vlasti. Jer posao koji je on učinio u Haagu mogao je samo i učiniti visokopozicionirani dužnosnik tadašnjih vlasti! Zato je Mesić njihov kandidat, a ne trenutni koalicijski partner! Jasno je stoga da Srbe sigurno ne treba uključiti u one podlegle sindromu "biti gluplji i od ovce"! Sindrom se, jasno je samo po sebi, odnosi na Hrvate. U dvojbi sam: što s našim jugoslavenčićima? Jasno je da oni nestanak Jugoslavije doživljavaju na isti način na koji smo mi doživljavali to što nismo imali svoju Hrvatsku! Ali, zar nije košulja bliža od kaputa? Pa to, vjerojatno, znaju i ovce!

Žalba Slavena Letice i Doris Košte

U "Novom hrvatskom slovu" od 7. siječnja 2005. dana je žalba predsjedničkih kandidata prof. dr. Slavena Letice i Doris Košte koji kažu: "Upravo je nevjerojatno da se većina među 85.2% građana Republike Hrvatske, koliko ih se prema posljednjim i najnovijim znanstvenim i ozbiljnim istraživanjima izjasnilo kako im je životni standard znatno opao u posljednjih 5 godina, izjašnjava za izbor najodgovornijeg dužnosnika u državi za nastalo stanje tijekom njegova mandata."

Meni je mnogo nevjerojatnije da je to tako zbog svega onoga na što ukazuje Marijačić. Ali i to spada u sindrom "biti gluplji i od ovce", zar ne? A sve to što piše Marijačić dr. Ivić Pašalić je sustavno izlagao tijekom svojih nastupa. Puno puta sam čuo da su ljudi konstatirali kako je on imao najbolji nastup, kako je jedini pravi političar od svih kandidata, ali ipak ne će glasovati za njega. Mene takav način razmišljanja podsjeća na noja s glavom u pijesku. Pa zar takav predsjednik kakvog sada imamo itekako ne pokazuje da je Pašalićeva izborna parola za "uspravnu Hrvatsku" ponajbolje pogodila kakvog predsjednika trebamo? Meni je smiješno vidjeti da ima i takvih komentatora, kao što je npr. Dubravko Grakalić, koji tvrdi da je Pašalićeva parola "prazna parola, koja pokazuje da on kao političar nema svježih ideja". A zašto to Grakalić kaže postaje jasno kada se vidi nastavak njegove tvrdnje gdje mu je Pašalić "blijed ostatak tuđmanizma na političkoj pozornici" pa "nema razloga za neka očekivanja o budućnosti na javnoj sceni". Uvijek je problem u tuđmanizmu, zar ne?

Neozbiljni Boris Mikšić

A programirane ankete su pokušale potpuno minimalizirati upravo Pašalića, i upravo zato što znaju od koga se moraju najviše bojati – od onoga koji je Tuđmanu najdulje bio najbliži suradnik! Tako je zadnja anketa na HTV-u, zbog koje su i protestirali Letica i Košta, davala Pašaliću 0.3 posto, a on je dobio šest puta više! Izgleda mi kao da su svjesno kanalizirani državotvorni glasovi prema Borisu Mikšiću. A tek će njegovo buduće ponašanje (najavio je osnivanje stranke "Bori-se za Hrvatsku") pokazati koliko su njegovi glasači bili u pravu. Malko mi se čini neozbiljnim pozvati ljude na prosvjed, a onda u zatvoru završe glavni urednik "Novog hrvatskog slova" Domagoj Margetić i predsjednički kandidat Miroslav Rajh. Interesantno je da je Margetić već zatvaran – jasno – zbog svojih napada na Mesića, a i mladi Rajh je na samom predstavljanju kazao što misli o Mesiću. Opet dovoljan razlog, da on postane organizator prosvjeda, na koje je pozvao Mikšić, i da vidi kako je biti u zatvoru!

Na kraju su se, izgleda, preračunali oni koji manipuliraju izbornim rezultatima, pa su se, kako piše "Novo hrvatsko slovo" od 7. siječnja 2005., Mesić i Sanader morali dogovarati oko tih rezultata. Izgleda da bi dogovorena "sigurna" Mesićeva pobjeda itekako postala upitna da je Mikšić bio sudionik drugog kruga, a njegovi bi ljudi, valjda, mogli i kontrolirati glasačke listiće! A o tome sam i pisao u neobjavljenom pismu "Večernjem listu" (vidjeti "Novo hrvatsko slovo", 3. prosinca 2004.): "Lako je moguće da gđa Kosor ne prođe u drugi krug, i da tada mnogi HDZ-ovci, koji podržavaju Sanaderovu politiku, podrže Mesića."

Sanader svjesno izabrao Kosor kao Mesićevu protukandidatkinju

A da je Sanader svjesno izabrao Jadranku Kosor kao protukandidatkinju koja će sigurno izgubiti izbore, valjda je svima jasno. Evo što sam svojevremeno pisao o tome u ironičnom tekstu "Predsjednik i laži" ("Fokus", 1. listopada 2004.): "Šteta što naši mediji nisu uvjerali Sanadera da bi Mesiću najpovoljniji protukandidat bila Jadranka Kosor. U "Vjesniku" od 23. srpnja piše: "U 'Dnevniku plus' po prvi put je javno kao HDZ-ova mogućeg kandidata spomenuo Jadranku Kosor. 'Ona je vrlo sposobna žena koja može obnašati nekoliko funkcija i kandidirat ćemo ju ili za

gradonačelnicu Zagreba, ili za potpredsjednicu Vlade, ili za predsjednicu Republike ili za neku ministarsku dužnost. Odluku o svom kandidatu donijet ćemo na jesen', rekao je Sanader." Naravno, nekome će izgledati čudno što Sanader tvrdi kako će je kandidirati i za nešto što ona već jest. Ali naš novinar je postavio zgodno pitanje: "Kada ćete kandidirati Jadranku Kosor za predsjednika Republike?" Nije se Sanader dao prevariti, ali uzalud mu je. Novine su u našim rukama!

Opasnost zvana Andrija Hebrang

Andrija Hebrang nam je sigurno veća opasnost. Sjetimo se da je on na Saboru HDZ-a doživio prave ovacije. Zato ne treba olako uzeti njegove riječi: "U svim izborima na kojima sam sudjelovao sve su ankete bile protiv mene, a ja sam uvijek pobijedio. I to je razlog zbog kojeg me ankete ne zabrinjavaju." Da ga se neki mediji boje, pokazuje i najnovije pisanje "Ferala" kako je ultimativno zatražio da on bude predsjednički kandidat zaprijetivši unutarstranačkim raskolom, što je Hebrang demantirao ("Vjesnik", 11. rujna 2004.). Doista bi bilo zanimljivo gledati dvoboj našeg kavanskog vicmahera i znanstvenika. Naravno, znanstvenik nema šanse, jer je takvima teško razumjeti koliko su značajne osobine poput izdaje ili laži."

Mediji su navijali za kandidatkinju koju će Mesić pobijediti

Dakle, očito je bilo kako svi mediji upravo žele kandidatkinju koju Mesić može jednostavno pobijediti. I dobili su je! Pašalić je jasno govorio da su i Mesić i Kosor političari koji zastupaju istu slugansku politiku. Svi se i slažu da u bitnim pitanjima nema razlike između njih dvoje! A kada je u pitanju Haag Pašalić ističe kako je to veleizdajnička politika! Doista je to jasno za Mesića. Ono što nam spominje Marijačić pokazuje, kako smo već konstatirali da je to još i blaga riječ. Ali može li se politika koju prezentira Kosor poistovjetiti s tako nečim strašnim? Činjenica je da svjetski moćnici ne bi imali izgleda u svojoj prljavoj politici protiv Hrvatske da je državotvorni dio hrvatskog naroda ostao homogen na politici koju je zacrtao predsjednik Tuđman. Na politici kojoj je čast, ponos i dostojanstvo iznad svega. Međutim, upravo su Sanader i njegovi suradnici uspjeli razbiti taj homogeni dio naroda kroz svoju "detuđmanizaciju" HDZ-a. Dakle, Mesićeva izdaja ne bi imala

dometa koji ima da nije bilo Sanadera. Državotvornim Hrvatima se nameće pitanje: treba li glasovati za manje (Kosor) ili veće zlo (Mesić)? Treba li uopće glasovati za nešto što je zlo? Na Internetu čitam tvrdnju: " Mesić i Kosor, po našem mišljenju/gledanju, imaju samo jedno zajedničko zlo: "ubrzani" ulazak u EYU, Balkanija. Ipak, to zajedničko zlo je još uvijek samo potencijalno zlo: o ulasku u EYU odlučit će narod na referendumu (...) Kosor, ako postane hrvatskom predsjednicom, ne će moći biti ono što je dosada bila, jer predsjednika/predsjednicu biraju građani u neposrednim izborima; ona će se morati oduprijeti stranačkomu utjecaju i zastupati nacionalne interese, interese birača. Svoj autoritet, i mandat, ne će dugovati određenoj politici, nego narodu koji je izabere." To je tako, ali tko garantira biračima da će najvjernija Sanaderova suradnica, doista to i činiti. Ipak je ona postala kandidatkinja zahvaljujući politici koja šalje hrvatske generale u Haag. A mnogim državotvornim Hrvatima je važniji problem što Sanaderov i Mesićev zajednički put do možebitnog referenduma vodi kroz sustavnu kriminalizaciju Domovinskog rata i izvrtnje povijesti! Da bi došlo do referenduma, treba "dokazati" kako je Domovinski rat zločinački pothvat koji je vodila zločinačka organizacija!

Politika koja je od Republike Hrvatske napravila Republiku Haašku

Jednom riječju, radi se o politici koja je stvorila od Republike Hrvatske – Republiku Haašku, kako to voli reći Pašalić! Je li gđa Kosor razumjela da je veliki dio HDZ-ovog biračkog tijela okrenuo leđa i njoj zbog takve izdajničke politike Sanaderovog HDZ-a? Politike koju sam svojevremeno opisao riječima: "Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!" Ako i jest, ima li ona hrabrosti suprotstaviti se takvoj politici tek sada kada više nije sigurno da ima dovoljno vremena uvjeriti sve one koji su s nevjericom dočekali takav "obrat" u HDZ-u? A može se zamjeriti predsjedniku stranke i vlade!

Kad kažem "obrat", mislim na činjenicu da je mnogo prije izbora s kraja 2003. postalo jasno da će Sanader i njegov HDZ provoditi takvu politiku. Pa sam naslov mog teksta objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. to pokazuje: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* A u podnaslovu se konstatira da je Mesić Sanaderu – uzor!

Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada dijelove nekog njihovog teksta tiskaju u "Feral Tribuneu" u rubrici "Greates Shits". Jer oni tu izaberu ono što im najviše "bode oči" u državotvornom tekstu, dakle ono što je doista vrijedno! A ovom mom tekstu posvećen je u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine tzv.

"Hazu kutak

Akademik Josip Pečarić u Fokusu

Feralov 'čovjek, drug i služanj'

Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.

Feralov 'čovjek, drug i čitalac'

Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu *Sramotni sud u Haagu* i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi 'preteški'.

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i 'desnica' tj. domoljubna Hrvatska bi 'promarširala Zagrebom!'"

Problem Jadranke Kosor je još veći što i njen izravni konkurent nije pozvao svoje birače da glasuju za nju već kaže ("Vjesnik" od 8. siječnja 2005.): "Da izlazim na izbore, ja ne bih glasovao ni za koga." Ni Hrvatski blok nije pozvao svoje glasače da glasuju za Jadranku Kosor, što se nije moglo očekivati kada se zna stav HB-a o politici koju zastupaju kandidati za drugi krug izbora.

Neki će u drugom krugu prekrižiti listiće, a neki dopisati ime generala Ante Gotovine

Očito je stoga da neki potencijalni glasači za Jadranku Kosor neće izići na drugi krug, a neki hoće ali će prekrižiti oboje kandidata. Neki će uz to, kako čujem, dopisati ime generala Ante Gotovine, dakle sukladno mom komentaru iz 2003. godine koji je tako pogodio ljude iz "Ferala", a sukladno i akciji koju je od svog drugog broja (8. listopada 2004.) provodilo "Novo Hrvatsko slovo": **GENERAL – PUKOVNIKA ANTU GOTOVINU ZA PREDSJEDNIKA REPUBLIKE.**

Sanader – najveći gubitnik prvog kruga predsjedničkih izbora

Kako ovaj tekst pišem prije prvog sučeljavanja Jadranke Kosor i Stjepana Mesića – onog na RTL-u, čitatelji će u trenutku kad budu čitali ovaj tekst znati što je odlučila Jadranka Kosor. Hoće li mimo volje predsjednika Vlade i HDZ-a pokušati izboriti mjesto predsjednika države u uvjetima kada je teško da će joj mnogi od onih koji trebaju dati njoj svoj glas povjerovati. Ili će, kao i dosad, biti samo odan čovjek svoga šefa? Doista iznimno zanimljivo! Istina, bilo bi još zanimljivije vidjeti Mikšića u drugom krugu. Jer bi tada mogli vidjeti koliko je Sanderovih ljudi doista spremno glasovati za Mesića. Iako se Sanader spasio od toga, ipak je on najveći gubitnik u prvom krugu izbora. Jasno mu je da je opet polovica HDZ-a protiv njega, kao i na onom izbornom saboru HDZ-a kada je "pobijedio" Pašalića. A s druge strane, nije siguran da će i ta njegova "polovica" ostati u tolikom broju i nadalje. Jer svakim danom sve više i više HDZ-ovaca uviđa izdajničku politiku njegova HDZ-a, a nema dovoljno pozicija da ih "namiri"! Sve više i više ljudi vjeruje da će uskoro morati potegnuti za onim što će ga do kraja razgoliti: poslije hrvatsko-srpske koalicije, na redu je velika koalicija! Hoće li već sada Jadranka Kosor biti ona koja će mu se usprotiviti?

"Novo hrvatsko slovo", 14. siječnja 2005.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

SRAMOTNA SUĐENJA NOVINARIMA U HAAGU

1. UVOD

Ovih dana smo svjedoci dodjeljivanju ordena nizozemskim vojnicima koji su bili nazočni genocidu u Srebrenici. Dobili su ordene zato što nisu učinili ništa. Povodom tih nizozemskih ordena održao je konferenciju za tisak prof. dr. Slobodan Lang i tom prigodom upozorio na činjenicu da se danas ne sudi mnogima za učinjene genocide, ali se upravo u Haagu danas sudi po prvi put u povijesti generalu Gotovini zato što je spriječio genocid u Bihaću!

Ali zar već samo to ne potvrđuje zločinački karakter Suda u Haagu, dakle ono o čemu sam govorio na našem prvom skupu 9. lipnja ove godine¹.

Nizozemski vojnici su sigurno zaslužili svoje ordene. Sigurno je trebalo mnogo vojničke discipline za izvršiti naredbe

¹ J. Pečarić, *Haaški sud i njegov zajednički zločinački pothvat*, Haaški sud «Zajednički zločinački pothvat» - što je to, Zagreb, 2006., str.43-55.

pretpostavljenih i ne činiti ništa dok se oko tebe događaju takvi stravični zločini nad onima koje trebaš čuvati. Izvršili su naredbe koje samo iznova pokazuju da oni koji danas sude u Haagu samo izvršavaju volju onih svjetskih moćnika koji su izravno ili neizravno sudjelovali u velikosrpskoj agresiji, zločinu i genocidu. Da, ordeni u Nizozemskoj potvrđuju da se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu Suda u Haagu i onih u svijetu koji su odlučili da je u njihovom interesu i genocid u Srebrenici i suđenja onima koji su spriječili još gori genocid u Bihaću.

Time je, nažalost, samo potvrđeno ono o čemu sam već pisao još 20. kolovoza 2004. u «Fokusu». Naime, u tom tekstu sam raščlanjivao slijedeće satirično pitanje:

«Jesu li Tuđman i Gotovina teroristi zato što su *Olujom* spašavali bihačke muslimane ostavljene od međunarodne zajednice na milost i nemilost srpskim koljačima?»

Tekst počinje ovako: «Admiral Davor Domazet Lošo u "Hrvatskom slovu" od 6. kolovoza 2004. daje izvrsnu raščlambu *Oluje*. Tako konstatira da je ona spriječila ponavljanje Srebrenice, odnosno da je "spasila i obranila BiH", a Srbi bi "vjerojatno bili proglašeni pobjednicima u ratu, kako se tada o tome u političkim krugovima glavnih zapadnih igrača raspravljalo, jer su nadzirali preko 70 posto područja Bosne i Hercegovine. Padom Zapadne Bosne taj bi postotak dosegao gotovo 80 posto." Ono što je posebno značajno jesu američke prosudbe i izjave iz obavještajnih struktura: "Europski saveznici se ne uzbuđuju previše oko eventualnog pada Bihaća." Jasno je da se u Bihaću trebao dogoditi mnogo veći pokolj nego u Srebrenici, a njih to nije previše uzbuđivalo. Kako su željeli proglasiti Srbe poslije toga i pobjednicima u ratu, jasno je da su taj pokolj i željeli. Kao što su krivi i za onaj u Srebrenici. To jasno slijedi i iz same činjenice što su Hrvatsku odmah kaznili (Phare program), a generala Gotovinu i danas proganjaju zbog toga. Ima li koga tko ne razumije da je golemi dio tamošnjeg pučanstva uopće živ zahvaljujući Hrvatskoj? Zahvaljujući Franji Tuđmanu i generalu Gotovini. To dobro zna tadašnji američki predsjednik Clinton koji ih u 44. poglavlju svojih memoara i naziva "hrvatskim muslimanima". Mnoge u Hrvatskoj vjerojatno šokira činjenica da su svjetski moćnici govorili o "prekomjernom granatiranju Knina", a željeli pokolj u Bihaću. Zar je zločin što su Tuđman i Gotovina spasili toliko ljudi

od strašne smrti? Zar su zato "zločinačka organizacija"? Zar je takav taj tzv. civilizirani svijet kojemu mi težimo?»

Da, ordeni nizozemskim vojnicima nam potvrđuju da je to i takav svijet u kome živimo.

Zato su prirodno novinari koji pišu istinito o Sudu u Haagu kao eksponentu takvog današnjeg svijeta trebali biti onemogućeni. Pri tome nije bila ni bitno kakve su optužnice. Što su apsurdnije, to bolje jer su oni samo primjer svima onima koji rade ili požele raditi na sličan način.

Naravno, tu se prvenstveno misli na ulogu Tužiteljstva. U situaciji potpunog izokretanja svih vrijednosti koje se vrši u Haagu logično je bilo očekivati da postoje mnogi stručnjaci koji napuštaju to Tužiteljstvo. I doista niz pravnika je napustilo Tužiteljstvo tog suda smatrajući da im je rad u takvoj ustanovi težak biljeg na njihovim karijerama. Ili jednostavno se kosi s njihovim osjećajem pravde i dužnosti. Znamo i za slučaj kada je u raspravi pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića, održanoj 17.18. i 19. siječnja 2006., Žalbeno vijeće i prije početka rasprave samo ocijenilo kako nije bilo nikakva razloga za tajno svjedočenje i zaštitu svjedoka. Čak je i iznervirani sudac, predsjednik Vijeća, nervozno prebacio Tužiteljstvu kako nepotrebno troši i vrijeme i novac Suda, koji nije osnovan radi discipliniranja novinara nego radi progona ratnih zločina.² Očito taj sudac i nije znao stvarnu ulogu suda pa su kasnije i Marijačić i Rebić osuđeni visokim novčanim kaznama.

Slično se dogodilo i s istupom sudca Wolganga Schomburga koji je u intervjuu za austrijsku državnu novinsku agenciju APA izjavio da je vezivanje eurointegracijskih težnji Srbije s Haaškim sudom kontraproduktivno. Sličnu tvrdnju nalazimo i u njegovom intervjuu „Globusu” od 13. 10. 2006.: Nije posao Haaškog suda da osuđuje vlade i države, nego da na temelju dokaza odluči je li optuženi pojedinac kriv ili nije.” Rezultat znamo. U slučaju Srbije više ne pitaju mnogo Carlu del Ponte, koja izjavljuje da se zločincima Mladiću i Karadžiću, što su odavno tvrdili mnogi u Hrvatskoj pa i ja osobno, neće suditi u Haagu. Naravno, nitko slično Schomburgu nije rekao, niti danas misli, kada su u pitanju Hrvatska i hrvatski generali.

² Josip Jović, *Lijepa naša kolonijo*, Split, 2006. str. 198.

Oni su krivi i sude im se po prvi put u povijesti jer su spriječili genocid koji su odobrili svjetski moćnici.

NE SVJEDOČI LAŽNO NA BLIŽNJEGA SVOGA!

U "Glasu Koncila" od 8. svibnja 2005. objavio sam tekst pod ovim naslovom. To je jedan blaži pogled na rad Suda u Haagu kada su u pitanju suđenja novinarima, ali vjerujem da ga treba i ovdje ponoviti. Naime, tada sam upozorio na slijedeće:

«Katoličku crkvu napadaju svakog dana jurišnici današnjih svjetskih moćnika. Vjerovali ili ne, i najnovije haaške optužnice protiv hrvatskih novinara jesu napad na kršćanstvo, tj. na Božju zapovijed: 'Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!' Kako to? Pa u osnovi tih optužbi stoji obrana prava na uporabu laži Tužiteljstva u Haagu!

Glavni urednik 'Hrvatskog lista' Ivica Marijačić i bivši šef SIS-a general Markica Rebić optuženi su za objavljivanje tajnog dokumenta "koji raskrinkava laž i zavjeru Carle del Ponte protiv Hrvatske" kako stoji na naslovnici 'Hrvatskog lista' od 18. studenoga 2004".

I doista, sadržaj tog dokumenta – bez navođenja imena tajnog svjedoka – bio je već objavljen u 'Washington Postu' prije četiri ili pet godina. Dakle, nema dvojbe da je Carla del Ponte svjesno koristila neistine kada je pred vijećem NATO-a početkom 2004. godine optužila Hrvatsku za 'nesuradnju' istaknuvši i slučaj haaškog optuženika Miroslava Brale – Cicka, Hrvata iz srednje Bosne optuženog za ratne zločine počinjene na tom prostoru. Naime, dokument se odnosi na svjedočenje Nizozemca Johanesa van Kuijka, koji je 1997. godine bio zapovjednik baze nizozemskog bataljuna u Vitezu, a 1. i 2. kolovoza 1997. godine je tajno svjedočio u Haagu. U svom iskazu Kuijk je priznao da mu se Bralo htio predati, ali ga je on pustio.

Ali 'laž' kao bitna odrednica Suda u Haagu nije se zaustavila samo na Carli del Ponte. Naime, Ivica Marijačić je o tome pisao u 'Hrvatskom listu' 11. studenoga 2004. Tom prigodom razgovarali su s Florance Hartmann, glasnogovornicom haaškog tužiteljstva koja im je tvrdila da 'informacija po kojoj se Cisco 1997. godine u Vitezu

susreo s nizozemskim časnikom SFOR-a Johanesom Van Kuijkom, nije točna'.

U istom broju 'Hrvatskog lista' Markica Rebić konstatira kako je ona 'potpuno neinformirana ili glatko laže' i pozvao je hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Rebić i navodi o kojim dokazima se radi!

U slijedećem broju, kada hrvatske vlasti nisu objelodanile dokumente koje bi pokazale kako se iz Haaga svjesno i lažno okrivljuje Hrvatska i sam Rebić, 'Hrvatski list' objavljuje dokument koji jasno razotkriva tu prljavu i sramotnu politiku haaškog tužiteljstva! Tom prilikom sam Rebić kaže: 'Radi se o zaštićenim dokumentima i svjestan sam mogućih posljedica njihova iznošenja u javnost. (...) Objavljujući ove dokumente, želim pomoći sebi otklanjajući zablude tužiteljstva da sam sudjelovao u skrivanju Cicka Brale, ali i Republici Hrvatskoj koja je bez ikakva temelja optužena ili učinjena odgovornom u slučaju 'Bralo'. Objavljujem ih, naravno, i zbog pravde same.' Očito je, dakle, da je Tužiteljstvo optužilo i Marijačića i Rebića zato što su oni pokazali hrvatskoj javnosti – i ne samo njoj – kako se oni služe lažima. Sada ostaje da nas svjetski moćnici uvjere da im nije cilj da u novom svjetskom poretku nema Božjih zapovjedi kao osnove morala. Ne samo da nisu na vrijeme reagirali kada je "Hrvatski list" pokazao kako olako i Carla del Ponte i Florance Hartmann neistinama optužuju i Hrvate i Hrvatsku, već koriste instituciju koju je stvorio UN, u pokušaju kažnjavanja onih koji su pokazali tu njihovu prljavu rabotu!

Slična priča je i u tzv. slučaju 'Hrvatskog slova'. Sudac Alphons Orie daje nalog od 2. prosinca 2004. Stjepanju Šešelju i Domagoju Margetiću da prestanu s objavljivanjem tajnih svjedočenja Stjepana Mesića u predmetu Blaškić od 16. do 19. ožujka 1998.

I doista 'Hrvatsko slovo' je to učinilo konstatirajući: 'Hrvatsko slovo nije znalo da prema odredbama Haaškog suda nije dopušteno objavljivati sadržaj rečenoga svjedočenja, jer je on već objavljen u jednom našem dnevnom listu još 2000., nakon čega je bio dostupan i na internetu.' Već u slijedećem broju 'Hrvatsko slovo' (17. prosinca 2004.) objavljuje razgovor s Josipom Jovićem ('Ja sam prvi objavio stenograme Mesićeve svjedočenja u Haagu') koji je u prosincu 2000. godine kao glavni urednik "Slobodne Dalmacije" dobio istu takvu naredbu da prekine objavljivati te iste transkripte. Jović nije optužen

iako je nastavio i objavio transkripte. Hrvatskoj javnosti je poznato da je transkripte otkrio Blaškićev odvjetnik Ante Nobilo. Ni on nije optužen! Poznato je da ih se može naći na Internetu haaškog suradnika Save Štrpca. Ni on nije optužen. Optužen je onaj koji ih nije objavio u cijelosti već je poslušao taj Sud i prestao ih objavljivati!

Zašto? Evo što je rekao Josip Jović u tom razgovoru: 'Očito je riječ o političkim porukama ... Nije slučajno da nova prijetnja, ovaj put 'Hrvatskom slovu', dolazi u vrijeme predizborne kampanje i vjerojatno je u funkciji potpore predsjedničkom kandidatu koji je i bio tajnim svjedokom. Može se pretpostaviti i to kako ima još tajnih svjedočenja, poput ovoga u slučaju Bralo, pa se prijetnjama želi preventivno djelovati kako i ona ne bi ugledala svjetlo dana.' Jović dalje govori o Mesićevoj ulozi u haaškim procesima koja 'je krajnje nečasna'. Spominje njegove neistine o tome kako nije svjedočio u procesu protiv Blaškića već u procesima protiv Dokmanovića i Miloševića. '*De facto*, on je teretio samu Hrvatsku i predsjednika Tuđmana, što je postalo ipak temelj presude Blaškiću i svih kasnijih optužbi protiv hrvatskih generala.' I doista, na osnovu njegovih svjedočenja u svim optužbama lažno se optužuje Hrvatska za agresiju na BiH. Tako i u presudi Dariju Kordiću, kojemu nije dokazana niti jedna krivnja, ali ipak je dobio 25 godina robije! Očito su i falsificirani Brijunski transkripti došli iz ureda Predsjednika. Transkripti koji su poslužili haaškom tužiteljstvu da optuži generala Gotovinu i tadašnji državni vrh kao 'zločinačku organizaciju', a legalno oslobađanje okupiranih područja hrvatske države 'zločinačkim pothvatom'.

Ali to što su danas došle i optužnice pokazuje da je potpora njihovom lažnom svjedoku u predsjedničkoj utrci samo dio cijele priče. Pokazuje li to da će se u novom svjetskom poretku poštivanje Božje zapovijedi 'Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!' kažnjavati s 25 godina robije?

Ali gdje je tu Domagoj Margetić? Tu je laž dovedena do apsurd. Naime, sudac Haaškog suda izdao je nalog čovjeku koji već mjesecima nije bio zaposlen u 'Hrvatskom slovu' da prestane objavljivati transkripte, a ne čovjeku koji u tom momentu jest bio glavni urednik!

Što može učiniti mladi temperamentni novinar kada je lažno optužen? I to zbog objavljivanja transkripata u kojima je lažno svjedočenje Predsjednika, koji ga je nekoliko mjeseci ranije napao u 'Feral Tribuneu' da lažno napada predsjednika. Predsjednik koji ne tuži novinara za navodne laži, već napada novine koje to objavljuju. Predsjednik koji je sam poznat po čestom korištenju laži pa je već ta njegova osobina opjevana u crtiću 'Laku noć, Hrvatska'. Kako je Margetić pokrenuo novi tjednik 'Novo hrvatsko slovo', odgovara takvoj optužnici tekstom 'Ne priznajem ni Vaš sud niti Vaše quasi sudske naloge', izdaje posebno izdanje svog tjednika 'Stipe Mesić, dosje izdaje' u kome objavljuje i transkripte za čije objavljivanje je lažno optužen.

Dakle, očito je da Tužiteljstvo suda u Haagu samo želi osigurati svoje pravo u nekažnjivom lažnom optuživanju Hrvata i hrvatske države. Jesu li samo oni zaboravili Božju zapovijed 'Ne svjedoči lažno na blišnjega svoga!' ili samo sprovode naloge svjetskih moćnika?

Ako je posrijedi ovo drugo, onda se možemo samo upitati: Jesu li za napad na jednu od deset Božjih zapovijedi bili potrebni hrvatski novinari zato što nas je Papa Ivan Pavao II. proglasio 'narodom nade', ili u drukčijem izričaju, kako kaže upravo u 'Hrvatskom listu' (28. travnja 2005.) admiral Davor Domazet Lošo, 'odabranim narodom novog doba'?»

SLUČAJ ZAŠTIĆENA SVJEDOKA STJEPANA MESIĆA

Domagoj Margetić u svojoj obrani koja je dana na stotinjak stranica navodi sve bitne podatke koje optužuju Tužiteljstvo suda u Haagu.

«Upravo je Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju prvi na svojim internetskim stranicama, koje podržavaju službeni serveri Ujedinjenih naroda, objavio činjenicu kako je Stjepan Mesić svjedočio pred sudskim vijećem MKSJ-a u postupku protiv generala Tihomira Blaškića, kako je svjedočio na zatvorenoj sjednici, kako je svjedočio u svojstvu zaštićenog svjedoka. Stoga, Tužiteljstvo i tužiteljica Carla del Ponte su namjerno i smišljeno obmanuli sudsko vijeće o hrvatskim novinarima počiniteljima navodnih kaznenih

djela, jer je informaciju prvi objavio upravo MKSJ na svojim web stranicama i serverima OUN-a.

Linkovi koji dokazuju kako je MKSJ sam razotkrio identitet navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića:

<http://66.249.93.104/custom?q=cache:AyUwvcuZbVoJ:www.un.org/icty/blaskic/trialc1/decisionse/70606PM113306.htm+Decision+of+Trial+Chamber+I+on+request+of+the+prosecutor+of+12+and+14+May&hl=en&ie=UTF-8>

<http://www.un.org/icty/blaskic/trialc1/decisions-e/70606PM113306.htm>

Glavna haaška tužiteljica namjerno je zatajila sudskom vijeću i činjenicu kako je drugi po redu identitet i sadržaj svjedočenja zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića objavio prijatelj i suradnik Haaškog tužiteljstva Savo Štrbac, sudionik i supočinitelj ratnih zločina na području Republike Hrvatske, te pripadnik terorističke vlasti tzv. RSK u Kninu. Savo Štrbac je te podatke dobio od Haaškog tužiteljstva kao 'prijatelj tužiteljstva' i obavio ih na web stranicama svojeg centra 'Veritas' www.veritas.org.yu.

Glavna haaška tužiteljica Del Ponte namjerno je zatajila sudskom vijeću i činjenicu kako je treći po redu bio zaštićenim svjedokom pred MKSJ-om objavio osobno tzv. zaštićeni svjedok Stjepan Mesić na konferenciji za novinare u Predsjedničkim dvorima u Zagrebu, 28.11.2000., kada je izjavio: 'Ja sam bio zaštićeni svjedok, baš kao što je zaštićeni svjedok bio i general Petković ...', čime je Mesić osobno razotkrio ne samo svoj identitet kao zaštićenog svjedoka (Josip Jović konstatira da je Mesić barem pet puta sam prije njega otkrio da je bio svjedokom na zatvorenim sjednicama³, op. J.P.), već i identitet generala Petkovića kao zaštićenog svjedoka. O ovome Mesićevu razotkrivanju postoji i video i audio zapis na Hrvatskoj radioteleviziji, a materijal je bio poznat i tužiteljici Del Ponte koja je namjerno i smišljeno izostavila taj podatak u argumentaciji optužnica protiv hrvatskih novinara.

Metode postupanja i „istraživanja“ glavne haaške tužiteljice Carle del Ponte najbolje ilustrira njezina vlastita izjava objavljena u hrvatskim medijima u svibnju 2005. „Mene, gospodo, uopće ne

³ Isto, str. 199.

zanima istina! Istina nije moj posao, nju će ionako na koncu utvrditi sud.“. Prema tome niti ne začuđuje kako se Del Ponte u optužbama i optužnicama protiv hrvatskih novinara služi lažima, manipulacijama, i klasičnim metodama političkog progona svih onih koji se usude kritizirati nedodirljivi lik i djelo svemoćne glavne haaške tužiteljice Carle del Ponte. Njezine optužnice protiv hrvatskih novinara predstavljaju grubu zlouporabu prava, zlouporabu položaja i ovlasti glavne tužiteljice MKSJ-a, o čemu smo već nekoliko puta zatražili istragu u Ujedinjenim narodima, a naposljetku i pred Vijećem sigurnosti OUN-a.

Očito je kako se u svojim manipulacijama Del Ponte služi i klasičnom metodom dvostrukih standarda pri izboru haaških optuženika, osobito u ovom slučaju sa optuženim novinarima.

Institucija sa kojom Del Ponte stalno i dobro surađuje i čiji su suradnici akreditirani pri MKSJ-u, Mirko Klarin i Emir Šuljagić, IWPR, Institut za izvješćivanje o ratu i miru iz Londona, nekoliko je puta prije hrvatskih novinara objavio identitet navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića. Učinili su to primjerice i u svojem izdanju 'Tribunal Update' od 9.-14. lipnja 1997. Ipak, Del Ponte protiv njih nije podignula optužnicu, iako su i nakon toga Šuljagić i Klarin nekoliko puta ponavljali u raznim prigodama identitet navodno zaštićenog svjedoka Mesića.

Jednako tako MKSJ je ponovno 2003. na svojim web stranicama otkrio identitet navodno zaštićenog svjedoka Mesića u sažetku svojeg press biltena 2003. godine (dostupno na link:

<http://www.un.org/icty/briefing/2003/PB170703.htm>).

Londoni IWPR i njegovi suradnici Klarin i Šuljagić ponovno su imenovali navodno zaštićenog svjedoka u izvješću od 7.-11-2-2006. ('Tribunal Update').

Mirko Klarin, tada stariji urednik u IWPR-u, sa sjedištem u Londonu, potpuno je razotkrio identitet navodno zaštićenog svjedoka u svojem tekstu u 'Tribunal Update', od 16.-21. rujna 2002. godine. U tom je tekstu Klarin izrijekom naveo identitet navodno zaštićenog svjedoka kao i činjenicu da je isti svjedočio na zatvorenoj sjednici u slučaju Blaškić pred sudskim vijećem MKSJ-a. Ipak, to objavljivanje Del Ponte nije smatrala kaznenim djelom niti je o tomu izvijestila MKSJ i zatražila podizanje optužnice protiv Mirka Klarina

i odgovornih osoba IWPR-a u Londonu. Pa je Klarin ponovno imenovao i razotkrio navodno zaštićenog svjedoka u svojem izvješću u 'Tribunal Update' od 30.9.-4.10.2002.

IWPR je ponovno imenovao navodno zaštićenog svjedoka u tekstu Emira Šuljagića, 'Tribunal Update' od 23.-27.6.2003. Niti tada Carla del Ponte protiv IWPR-a i Šuljagića ne pokreće istragu niti traži od MKSJ-a podizanje optužnice.

IWPR je opet objavio identitet zaštićenog svjedoka u izvješću Stacey Sullivan u izdanju 'Tribunal Update' od 19.12.2003. Niti tada Del Ponte nije reagirala.

Ipak, Carla del Ponte je, unatoč činjenici kako su prije hrvatskih novinara identitet navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića objavili: Haaški sud, IWPR, Mirko Klarin, Emir Šuljagić, Stacey Sullivan, Veritas, Savo Štrbac, osobno Stjepan Mesić, odlučila progoniti četvoricu hrvatskih novinara zbog objavljivanja nečega što je do tada u javnosti već postalo notornom činjenicama, javno poznatom stvari kojom se hvalio i sam navodno zaštićeni svjedok i u predizbornoj kampanji 1999. i 2000. godine. U ovom se slučaju radi o političkoj i osobnoj osveti Carle del Ponte novinarima koji su u Hrvatskoj među najvećim kritičarima odnosa Republike Hrvatske sa Haaškim sudom.

Carla del Ponte ovim optužnicama ne želi štititi osobni integritet i sigurnost navodno zaštićenog svjedoka, naprotiv, ona štiti politički integritet Stjepana Mesića, kao političara i upušta se u niske političke igre u Hrvatskoj, u koje svojim manipulacijama i zloupotrebama uvlači i Haaški sud, međunarodnu zajednicu i Ujedinjene Narode.

Sudsko vijeće to treba spriječiti i bespogovorno odbaciti sve optužnice Carle del Ponte protiv hrvatskih novinara, te obustaviti njihov politički kazneni progon. Ovo je politički proces protiv novinara pod pokroviteljstvom Ujedinjenih Naroda, i takve manipulacije i zloupotrebe suda vijeće treba spriječiti. A UN trebaju pokrenuti istragu o ovakvim poslovima Carle del Ponte i njezina ureda.

U ovom ću Odgovoru sudskom vijeću prezentirati i postupke koje protiv haaške optužnice vodim pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske, Ustavnim sudom RH, Županijskim sudom u Zagrebu, te posljednji zahtjev Vijeću sigurnosti OUN-a.»

Dakle, podaci koje navodi Margetić jasno pokazuju da je optužba protiv hrvatskih novinara bila besmislena. Tužiteljstvo je odustalo od optužnice protiv tri novinara, ali je ostala optužnica protiv Josipa Jovića. Osuđen je visokom novčanom kaznom. Dakle protiv novinara koji je sam ukazao na činjenicu da je sud prije više godina njega pozvao da prestane s objavljivanjem – kako vidimo notorno poznatih stvari – a on to nije izvršio, već su optuživali one koji su ili poslušali njihov zahtjev ili onoga koji uopće i nije u tom momentu objavljivao taj već širokoj javnosti poznato svjedočenje. Vjerojatno je osuđen upravo zbog toga: pokazao je kolika je nesposobnost Tužiteljstva.

Međutim, tu se mora naglasiti i činjenica da je na raspravi pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića održanoj 17.18. i 19. siječnja 2006. odgovarajući na pitanja odvjetnika William Tomljanović, istražitelj Haaškog suda, koji radi za Tužiteljstvo kao stručnjak za arhivsku građu i dokumente, inače povjesničar koji je doktorirao kod saborskog zastupnika u Hrvatskom saboru dr. Ive Banca, otkrio da je Haaški sud iz Ureda predsjednika Republike nakon 2000. godine dobio 666 (što je sotonski broj) transkripata (znamo da je to urađeno mimo Ustavnog zakona o suradnji s MKSJ-om), i drugo, transkript svjedočenja Stjepana Mesića u Haagu otkrio je odvjetnik Ante Nobilo, o čemu također postoji zapis.⁴ Dakle, Tužiteljstvo je od početka znalo tko je zapravo otkrio tajnu transkripata i tko nije poštivao Sud. I to potvrđuje zločinačke nakane samog Tužiteljstva, kojima se sa svojim presudama pridruži i sam Sud.

ZAŠTO JE MARGETIĆ USPIO POBIJEDITI CARLU DEL PONTE?

Zbog svega rečenog Tužiteljstvo nije odustalo od optužnica. Očito ih nije uznemiravala činjenica što je na Sudu lako moglo biti pokazano kako se ono služi neistinama. To pokazuju i presude u slučajevima koje su okončane. Međutim, Margetić je uspio izboriti da se na Sudu moraju pozvati i svjedoci koje je on pozvao. Ovdje

⁴ Isto, str. 198-199.

navodimo kako je on obrazložio zahtjev da svjedok bude Stjepan Mesić:

«Osim toga ovaj se sudski postupak nikako ne može provesti bez svjedočenja izvorno navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića u postupku protiv hrvatskih novinara. Bez njegova svjedočenja i pojavljivanja kao svjedoka pred MKSJ-om u ovom predmetu rasprava po Del Pontinim optužnicama protiv novinara potpuno je besmislena. Naime, ispitivanjem Stjepana Mesića, obrana Domagoja Margetića utvrditi će nekoliko bitnih činjenica kako za ovaj postupak tako i za buduću praksu MKSJ-a u Haagu:

- obrana će dokazati političku motiviranost i spregu Tužiteljstva i Stjepana Mesića kod pokretanja postupka protiv hrvatskih novinara;

- obrana će dokazati kako je u sprezi Mesić – Del Ponte izvršena pacifikacija hrvatskog medijskog prostora, hrvatskih medija i kritičkih novinara, kako bi se u Hrvatskoj promijenila javna klima prema MKSJ-u u Haagu, što je izravni dokaz kako se radi o političkom procesu;

- obrana će dokazati kako je Domagoj Margetić jedan od najoštrijih kritičara Stjepana Mesića u Hrvatskoj i kako je njegovo optuživanje u Haagu bilo korisno vladajućoj političkoj nomenklaturi da ga ukloni sa javne scene i iz medija;

- obrana će dokazati kako je Stjepan Mesić počinio kazneno djelo 'nepoštivanja suda', kada je osobno na konferenciji za novinare izjavio kako je on bio zaštićeni svjedok, ali kako je 'zaštićeni svjedok bio i general Petković';

- obrana će dokazati kako je Stjepan Mesić počinio kazneno djelo nepoštivanja suda i krivokletstva u svjedočenjima u procesu protiv generala Tihomira Blaškića, te da je Mesić kao ključni svjedok Tužiteljstva lagao na ključne okolnosti njegova svjedočenja pred MKSJ-om i dao lažni iskaz, čime se dovode u pitanje i neke ključne presude MKSJ-a kao i integritet sudskog postupka, vjerodostojnost suda, te opravdanost instituta zaštićenog svjedoka i manipulacije koje se zloupotrebom toga instituta događaju i provode od strane Tužiteljstva i pojedinih zaštićenih svjedoka;

- obrana će ispitivanjem Stjepana Mesića dokazati kako je postojao tajni akcijski plan Vlade RH i Stjepana Mesića, prezentiran Carli del Ponte u prosincu 2004., za neutralizaciju kritičkih novinara

i medija, plan je nazvan „Mraz 29“, a optužnice protiv hrvatskih novinara predviđene su već tim tajnim planom koji je imao za cilj neutralizirati kritičare u hrvatskom društvu i medijima;

- obrana će dokazati političke motive svjedočenja Stjepana Mesića pred MKSJ-om, te kako se radilo o čistim lažima i konstrukcijama na kojima je Del Ponte gradila svoje daljnje optužnice, te je kako bi spriječila da javnost dozna o njezinim spletkama i lažima podignula optužnice protiv hrvatskih novinara štiteći svojega suučesnika Mesića.

Zbog svega toga će biti ključno da MKSJ u Haagu pozove Stjepana Mesića kao svjedoka u ovom postupku. Jer upravo se zbog njega sudi hrvatskim novinarima.»

Pojavljivanje Stjepana Mesića posebno je nezgodno za Tužiteljstvo jer je upravo Domagoj Margetić ukazao kako se usporedbom Mesićevih svjedočenja u procesima Blaškiću i Miloševiću može lako pokazati kako je Mesić govorio neistinu. Zar to nije očit razlog zašto Tužiteljstvo dugo inzistira na zabrani objavljivanja njegova svjedočenja?

O čemu se radi? U svojoj knjizi «Stipe Mesić – dosje izdaje» Margetić ukazuje na činjenicu kako je Mesić, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio kako je njegov nećak Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni: "Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. (...)". Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita, međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haaške konstrukcije o hrvatskoj agresiji na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2.10.2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićovo pitanje 'Gospodine Mesiću, da li je tačno da je Vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?', a Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića: 'Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi'."

Spomenimo da se u međuvremenu pojavila i znanstvena monografija prof. dr. Miroslava Tuđmana "Vrijeme krivokletnika" koja u potpunosti razotkriva lažno Mesićevo svjedočenje na Sudu u Haagu!

ZAKLJUČAK

Domagoj Margetić je pobijedio u tom procesu protiv Carle del Ponte. Međutim, u tijeku je novo suđenje koje je ponovo zasnovano na lažnim činjenicama o njegovu objavljivanju listi zaštićenih svjedoka. Naime, u trenucima kada ih je Margetić objavio s njih je – upravo tijekom suđenja Josipu Joviću skinuta oznaka tajnosti, da bi je nakon što je Margetić objavio te liste, ponovo označili kao tajne. Pokazalo se, naime da je Margetić pokazao da su neki od svjedoka u procesu protiv Blaškića bili na listama traženih terorista. U tom kontekstu treba gledati i konačno rješenje «slučaja Blaškić».

S druge strane, Margetić će vjerojatno ponovno tražiti svjedočenje Stjepana Mesića. Naime, u svojem javnom svjedočenju pred Haaškim sudom, dana 30. studenog 2006., novinar Margetić je spomenute činjenice o Mesićevom lažnom svjedočenju javno dokazivao pred Sudskim vijećem Haaškoga suda. Tom je prilikom Margetić oko pola sata svjedočio o Mesićevom lažnom svjedočenju u Haagu, upozoravajući Sudsko vijeće da je Mesić počinio kazneno djelo opisano u Pavilu 91 Pravilnika o postupku i dokazima Haaškoga suda, odnosno dao je lažni iskaz nakon davanja svečane izjave. Za to djelo, upozorio je Margetić haaško sudsko vijeće, Mesić bi trebao biti kažnjen sa do 100 tisuća eura i kaznom zatvora do sedam godina. Margetićevo svjedočenje nastavlja se i danas poslijepodne u 17 sati na te okolnosti.

Vidjet ćemo hoće li opet pobijediti Carlu del Ponte. Ili će i njega pobijediti laž.

Izlaganje na drugom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. prosinca 2006. (Tekst je objavljen u zborniku s toga skupa: *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat - Što je to?»*, Zagreb, 2007., str. 87-96.)

KAKO UTJERATI HRVATSKU U ZAPADNI BALKAN?

SUD U HAAGU KAO LOKOMOTIVA K ZAPADNOM BALKANU

1. TAJ I TAKAV SVIJET

Pišući o Ocu hrvatske akademiku Franju Tuđmanu akademik Dubravko Jelčić u «Hrvatskom listu» od 7. prosinca 2006. kaže:

«A zašto je demokratski Zapad, u kome su Hrvati desetljećima gledali bastion slobode i od kojega su očekivali pomoć i u vlastitim nastojanjima da postanu slobodni, zašto je, Tuđman bi rekao 'taj i takav Zapad', svim silama nastojao održati tu kulturološki i politički neprirodnu tvorevinu koja se i u prvoj (kraljevskoj) i u drugoj (komunističkoj) varijanti mogla održati samo nasiljem nad nesrpskim narodima, ponajprije nad Hrvatima, a i to samo do prvog potresa koji ju je i sada, kao i pedeset godina prije toga, srušio kao kulu od karata, to valja istražiti podobno, strpljivo, objektivno, *sine ira et studio*. Tek kad se to istraži, znat ćemo zašto su najviše mrzili Tuđmana baš oni koji su mu po logici stvari morali biti najskloniji, a znat ćemo i u čemu je njegova povijesna veličina i zašto ga danas Hrvati iz godine u godinu, iz dana u dan sve više poštuju.»

Dakle, događa se upravo ono što je predsjedniku Tuđmanu svojevremeno napisao Henry Kissinger:

«G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će. Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.»

Riječima akademika Jelčića možemo dodati još samo da ćemo takvim istraživanjem doznati i zašto nas i danas ponovno pokušavaju vratiti u neku novu sličnu tvorevinu. I doista, da pitanje dano u naslovu ovog izlaganja nije neumjesno odgovorio nam je nitko drugi nego Tuđman. Naime, on nas je često upozoravao kako moramo voditi računa da živimo u tom i takvom svijetu. Znajući to tražio je,

a Hrvatski državni sabor je u Ustav ugradio članak o zabrani balkanskih integracija. Dakle, očekivao je ovakav razvoj događaja i pokušao ga je spriječiti! I današnji okrugli stol samo je potvrda Tuđmanove veličine. Naime, mi danas raspravljamo o nadolazećoj opasnosti vraćanja Hrvatske na Balkan, a Tuđman je sve to predvidio prije deset godina! A sjetimo se samo kako su bila na nož dočekana ta njegova upozorenja. U stvari čini mi se da to samo potvrđuje jedno pravilo kojega bi se morali držati hrvatski intelektualci: Ako misle da neki Tuđmanov potez nije bio odgovarajući, najbolje bi bilo umjesto napada na nj, sačekati izvjesno vrijeme. Vjerojatno će kasnije shvatiti što je Tuđman želio reći ili zbog čega je nešto učinio!

Ovih dana smo doživjeli – nažalost – stravičnu potvrdu Tuđmanovih riječi o svijetu u kojemu živimo, mada vjerojatno ni on sam nije mogao pretpostaviti koliko je bio u pravu, tj. da je taj svijet spreman pokazati svoje lice koje je mnogo gore od onoga što mi možemo i pretpostaviti. Naime, svjedoci smo dodjeljivanju ordena nizozemskim vojnicima koji su bili nazočni genocidu u Srebrenici. Dobili su ordene zato što nisu učinili ništa. Dobili su ordene zato što nisu spriječili genocid u Srebrenici, a u Haagu je u zatvoru čovjek koji je najzaslužniji što se još veći genocid nije odigrao u Bihaću. Dapače, sudi mu se upravo zato što je taj genocid spriječio – general Ante Gotovina! Prije nekoliko godina ordene su dobili i kanadski vojnici. Oni su se navodno borili protiv hrvatskih vojnika koji su zapravo vraćali okupirana područja svoje države.

2. ULOGA SUDA U HAAGU

I dok Nizozemci dobivaju ordene zbog sudjelovanja u genocidu, hrvatski generali su na sudu zato što su genocid ponekad i spriječili. Najveća potraga je bila upravo za generalom Gotovinom zato što je «Olujom» spriječio još veći genocid od onog u Srebrenici – spriječio je genocid u Bihaću i tako onemogućio da puno vojnika zapadnih zemalja dobiju ordene zbog sudjelovanja u takvom genocidu.

Hoće li narod uopće reagirati na to što su hrvatski političari uradili zajedno sa Sudom u Haagu kada su optužili sve one koji su vodili veličanstvene akcije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja – zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije? Tako se Sud u Haagu i pokazao kao lokomotiva koja će nas odvesti u Zapadni Balkan. Drznuli smo se stvoriti vlastitu državu protiv volje svjetskih

moćnika, i oni rade sve da je obnove u još goroj varijanti od one prethodne. To doista jest zločin: udruženi zločinački pothvat Suda u Haagu i svjetskih moćnika. A u tome su i mnogi iz hrvatskih vlasti. Napomenut ću da je 8. prosinca 2006. u Zagrebu održan drugi i ponovo vrlo uspješan stručno-znanstveni skup pod naslovom «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?». Za pola godine bit će održan i treći. I tako će se održavati sve dok se ne skine ta formulacija koja pokazuje da Sud u Haagu ima ulogu i da rehabilitira sve one svjetske moćnike koji su izravno i neizravno sudjelovali u velikosrpskom zločinu.

Ono što me posebno veseli s drugog stručno-znanstvenog skupa «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?» jest to što je više govornika govorilo o tome da Sud u Haagu uopće ne uvažava «zločin protiv mira» tj. zločin agresije.

Evo jednog izvatka iz komentara koji sam dao prilikom sudjelovanja na prvom takvom skupu:

«U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo Sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki vjerojatno i nezlonamjerno izostavili „zločin protiv mira” u Statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske agresije sigurno nije odgovaralo da taj sud sudi agresorima, dakle njihovoj saveznicu – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljaju svoje knjige *Hrvatska i veliko ratište*, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu. Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u Statutu Suda u Haagu, uloga Suda je lako mogla biti iskrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine Sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara se

u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća, povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog Suda u Haagu.”

Da ironija bude veća Sud u Haagu to svoje izvrtanje uloge agresora i napadnutog vrši po nalogu svog suradnika Srbina Save Štrpca koji bi i sam trebao odgovarati za zločine u Hrvatskoj. Mnogima postaje sve više jasno da je to upravo i služilo za rehabilitaciju Srbije za agresiju koja im je bila dozvoljena (Backer) i u kojoj su izravno i neizravno sudjelovali svjetski moćnici. A Sava Štrbac, čovjek koji je sudjelovao u agresiji na Hrvatsku i imao značajnu ulogu u njoj itekako je važan faktor Suda u Haagu, kao njegov suradnik, u optuživanju Hrvatske. U stvari, tu ima i simbolike: Hrvatski vojnici su u ratu pobijedili agresora – i JNA i paravojne formacije i one svjetske moćnike koji su izravno i neizravno sudjelovali u toj agresiji. Danas optužnice sastavljaju zajedno Savo Štrbac ispred poraženih velikosrpskih snaga i Sud u Haagu ispred poraženih svjetskih moćnika (dapače – kako je rečeno na drugom stručno-znanstvenom skupu «Haaški sud – 'Zajednički zločinački pothvat' – Što je to?» – u tome izravno sudjeluju obavještajci Velikih kao članovi ekspertnih timova koji sastavljaju optužnice)! Tako Ankica Luetić i Zoran Mimica na istom skupu navode slijedeće:

«U članku 'Domovinski rat', u tiskovini 'Fokus' od 17. rujna 2004. Sava Štrbac nadalje navodi i obrazlaže svoj zločinački plan, usmjeren na rušenje ustavnog poretka Republike Hrvatske kada tvrdi (prijevod sa srpskog): '...a u točki 39. potvrđeno je da je u pet napada na RSK, teritorij zaštićen od Ujedinjenih naroda, Hrvatska, kao članica UN-a, izvršila pet agresija na UN. To otvara ogromne mogućnosti! Jer ako se u Haagu dokaže krivnja zapovjednika najznačajnijih hrvatskih vojnih operacija, na čemu mi radimo, onda će ti zapovjednici zvanično slovit za ratne zločince, a akcije koje su vodili bit će zvanično zločinačke akcije. Rat koji čine zločinačke akcije nije 'domovinski' i obrambeni, već zločinački i agresorski. Samim time država koja je nastala na zločinu ne može nastaviti postojati, već se njeno ustrojstvo mora redefinirati. To je prilika za nas Srbe da se legitimnim i legalnim sredstvima izborimo za pravo državnosti Republike Srpske Krajine»

Dakle, iako postoje ozbiljni hrvatski odvjetnici koji brane nepostojanje «zločina protiv mira» u Statutu Suda, mada i priznaju da je takav zločin očit jedino u agresiji na RH, razvidno je da zločin agresije itekako postoji kada je Hrvatska u pitanju i on se može iščitati iz svih optužnica protiv hrvatskih generala, da bi im se sudilo po izmišljenim optužnicama, a protivno Izvješću Ustavnog suda RH iz 2002. godine u kome npr. piše: *Oslobađajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnog subjektiteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala.*

Međutim, nedavno je u HAZU održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu» u međunarodnom kaznenom pravu. To hrvatski mediji uopće nisu zabilježili. Kao da su znali da je pokazano kako sud u Haagu i s pravne strane jest – blago rečeno - nevjerodostojan sud. Tom prilikom je predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić ustvrdio da se stidi današnjeg međunarodnog prava u kome nema mjesta za zločin agresije. Rekao je također da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Dodao bih kako nešto slično vrijedi i za sve one u Hrvatskoj koji su u tome pomagali tom sramotnom sudu.

To ne znači da će Sud u Haagu postupiti u skladu s pravom. Uostalom da se u tako nešto ne možemo nadati pokazali su kada su osudili hrvatske novinare, a Domagoja Margetića i zatvorili, samo zato što su pisali istinu ili onu koju su već objavili suradnici samog suda (Josip Jović), ili ono sa čega je sam Sud skinuo oznaku tajnost (Domagoj Margetić) ili zato što su okrivljeni istinom branili ili sebe ili svoju domovinu od laži glavne haaške tužiteljice (Markica Rebić

i Ivica Marijačić). A da ne spominjemo lažno optužene i osuđene hrvatske junake.

Da je to tako ponajbolje potvrđuje upravo tekst osuđenog Ivica Marijačića („Hrvatski list”, 15. ožujka 2007.):

„Jedan od odvjetnika generala Gotovine, profesor međunarodnoga prava na sveučilištu u Torontu u Kanadi, Payam Akhavan, rekao je voditelju ‘Brisanog prostora’ Goranu Miliću da optužnica protiv generala Gotovine nije ni trebala biti podignuta, zatim da će ovaj odvjetnički tim učiniti sve da se general vrati u Hrvatsku slobodan. Ne može netko biti optužen za deportaciju civila ako su ti civili prije napustili taj teritorij i ako je general Gotovina oslobađao, a ne okupirao teritorij. Takva optužnica u potpunosti je suprotnosti s međunarodnim ratnim pravom, tvrdi ovaj profesor iranskoga podrijetla. Isto je nedavno ustvrdio i u sudnici Haaškoga suda kada se razgovaralo o odvjetničkom prigovoru na optužnicu. Zastupnica optužbe, zamjenica Carle Del Ponte, inače studentica prof. Akhavana, tvrdila je da je *Oluja* bila zakonita, ali da se bez obzira što su srpski civili prije akcije napustili taj prostor, može počiniti ratni zločin samom namjerom prevelikoga topništva. To bi bilo zaista preširoko shvaćanje kršenja međunarodnoga ratnoga prava, uzvratilo je njezin prof. Akhavan i posramio zastupnicu optužbe koja je pocrvenjela. Što će biti, odlučit će, naravno, sud. Završavajući intervju s prof. Akhavanom, voditelj Goran Milić rekao je da se tako o generalu Gotovini u Hrvatskoj ne smije govoriti. Nažalost, u pravu je. Hrvatska ima navodno velike pravne stručnjake, no ni jedan nije govorio ovako kao kanadski profesor: jednostavno, uvjerljivo i istinito. Naši pravni stručnjaci intelektualistički su se priključili općoj kampanji protiv generala Ante Gotovine što su ju nemoralno vodili političari i novinari, umjesto da su sa svojih pozicija prisiljavali hrvatsku podaničku vlast da se na vrijeme pravnim putem bori za svoga generala, za istinu i protiv takve optužnice. Jednostavno, dobrim su dijelom najobičnije prodane duše.”

Naravno, ove Marijačićeve riječi se sigurno ne mogu odnositi na prof. Horvatića.

«Večernji list» od 23. ožujka 2007. javlja o «panici u haaškom tužiteljstvu» Naime, «iz Banskih dvora medijima potvrđuju da je Sanaderova vlada obranama trojice u Haagu optuženih generala

ustupila važan dokument iz kolovoza 1995. Tadašnja Vlada pismeno proglašava da je 'Oluja' dovršena 7. kolovoza te nalaže demobilizaciju 70.000 vojnika. Dokument otežava glavnu tezu optužbe – da je počinjen zločinački pothvat. Teško je, naime dokazati zločinački zahvat koji traje tri dana, uz razoružanje i slanje 'izvršitelja' kućama». Da, doista će biti interesantno kako će Sud u Haagu uspjeti «dokazati» ono što im je zadaća zadana od svjetskih moćnika – da je oslobođanje okupiranih područja, zapravo, zločinački pothvat!

3. STVARAO JE DRŽAVU S LJUDIMA S KOJIMA NI KAVU NE BI POPIO

To je taj i takav svijet kojem bez pogovora teže i hrvatske vlasti i oporba. Za taj cilj spremni su žrtvovati i posljednjeg hrvatskog generala koji je zaslužan za stvaranje države. Zar ih predsjednik Tuđman nije sjajno opisao kroz tvrdnju kako je stvarao državu s ljudima s kojima ni kavu ne bi popio

Ne čudi zato što ih je toliko razbjesnilo oslobođanje generala Glavaša. Pa Glavaš je itekako bio spreman dati svoj život na početku Domovinskog rata kada je organizirao obranu Osijeka i spriječio uspostavu zacrtane granice Virovitica-Karlovac-Karlobag. Glavaš je i danas svima pokazao da je spreman dati svoj život za dostojanstvo, i svoje i branitelja i svog naroda. Bili su sigurni da su ga ubili i zato su toliko bijesni. Naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi navodnu poruku Stjepana Mesića biskupima i akademikima potpisnicima «Apela»: «Želite kaos, a ne pravnu državu». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.» Biskupi i akademici su tražili da se Glavašu omogućí obrana sa slobode. Bilo je očito da će on ustrajati u svom štrajku i da se mnogi u Hrvatskoj već vesele času njegove smrti. Ali, ako spojimo gornje dvije tvrdnje ispada da mi želimo kaos, a ne pravnu državu, jer nismo dopustili da Glavaš umre, tako da bi se mogao pojaviti pred sudom. Nešto tako glupo ne bih očekivao ni od djeteta, a kamoli od predsjednika jedne države, pa makar to bio i Stjepan Mesić. Zato sam čekao demantije iz njegova Ureda, ali – nema ih. Izgleda da je doista Mesić vjerovao da se Glavaš može i mrtav pojaviti na sudu.

Dakle, očito se - kroz suđenje Glavašu - radi o onoj najnovijoj kriminalizaciji Domovinskog rata jer Osijek je zaustavio napredovanje agresora u Slavoniji. Slično je s Lorom, Gospićem, Medačkim džepom, Maslenicom, Olujom...

Dakle, to je taj i takav svijet kojemu teže i Mesić i Sanader i Račan i... Ili im je samo priča koja treba svima zamagliti oči tako da ne vide da jurimo k Zapadnom Balkanu. Zar upravo Mesić nije i bio glavni organizator skupa 2000. godine u Zagrebu. Prvog skupa koji bi trebao omogućiti stvaranje UDB-e tj. Udruženih država Balkana, kako je tu buduću tvorevinu nazvao dr. Zdravko Tomac odnosno Treće Jugoslavije kako je nazivaju mnogi. A poslije tog skupa zaredali su se mnogi sastanci koji to trebaju omogućiti. Čak zapadni diplomati otvoreno najavljuju da će Beograd biti glavni grad takve tvorevine. Istina, možda bi ulogu Josipa Broza trebala pripasti nekome iz Hrvatske. Zato ne čudi što se Mesić i Sanader i drugi jako trude da se nipošto ne zamjere činovnicima iz svjetskih metropola, a u Hrvatskom saboru zastupnici se nadmeću u dokazivanju tko je prvi shvatio da treba bez pogovora slušati svjetske moćnike odnosno tko im bolje služi.

Jasno nam je da je Tuđman znajući kakvih ima ljudi među onima s kojima je stvarao državu i inzistirao da se u Ustav ugradi članak o zabrani balkanskih integracija.

Račan nije ispunio dva očekivanja svjetskih moćnika:

1. Nije uhapsio generala Gotovinu; i
2. Nije promijenio taj članak Ustava.

To i nije mogao napraviti jer je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven protiv toga. On je morao započeti taj proces kroz tzv. detuđmanizaciju, odnosno rashrvačivanje Hrvatske. Potom su svjetski moćnici morali ići na detuđmanizaciju HDZ-a. Da je to uloga Sanadera i njegova HDZ-a najavio sam riječima izrečenim mnogo prije izbora na kojima je pobijedio i došao na vlast: «Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu!»

Što sam mislio pod time jasno je i iz glavnog postignuća današnje stranke koju je stvorio dr. Tuđman: omogućili su – hapšenje Gotovine.

Ostaje još promjena Ustava i brisanje Tuđmanova članka o zabrani balkanskih udruživanja. Međutim, može li se očekivati da to uopće treba učiniti kada su i dosadašnje radnje protuustavne i nikom

ništa. Ako se ipak bude išlo na promjenu tog članka Ustava, zar to koalicija HDZ-SDP-HNS ne može lako napraviti. Pa zar nisu pokazali kako dobro funkcioniraju baš na slučaju generala i saborskog zastupnika Branimira Glavaša?

Ipak najvjerojatnije će se to uradilo na zaobilazan način – preko potpisivanja novog Srednjoeuropskog sporazuma o slobodnoj trgovini (CEFTA), kao i Vijeća za regionalnu suradnju. Milovan Šibl piše u «Hrvatskom listu» od 22. ožujka 2007.: «Ministri vanjskih poslova Treće Jugoslavije ovih dana su u Zagrebu, u nazočnosti činovnika Europske unije, usvojili dvije odluke iz kojih se vide namjere tvorca nove stare tvorevine. Prva odluka govori o postupku za imenovanje glavnoga tajnika tzv. Vijeća za regionalnu suradnju, a druga propisuje postupak za određivanje mjesta gdje će stolovati tajnik i tajništvo spomenute tvorevine. Sve u svemu, za nepuna dva mjeseca, početkom svibnja, naći ćemo se povezani u regiji koju, da se ne zavaravamo, valja nazvati Trećom Jugoslavijom. To područje, južno od Slovenije, a sjeverno od Grčke, bit će naše okruženje, siromašno okruženje, jer četiri i pol milijuna stanovnika Hrvatske ostvaruje polovicu bruto društvenoga proizvoda te zajednice, jednako kao preostalih dvadeset i tri milijuna stanovnika (...) Sastanak ministara vanjskih poslova regije uglavnom je zatajen građanima, kao što je zatajena i tzv. regionalna suradnja u posljednjih šest godina i svi ugovori koje je Hrvatska u tom razdoblju potpisala (...) Da bi se donekle umirilo hrvatske građane, predviđa se da prvi glavni tajnik bude Hidajet Bišćević, a sjedište tajništva da bude Sarajevo, premda je u konkurenciji i Beograd koji je predložio Vuk Drašković.»

Cilj svjetskih moćnika, kada su omogućili i sudjelovali u velikosrpskoj genocidnoj agresiji na Hrvatsku, bio je da u ratu ostvare ono što danas ostvaruju u miru – očuvanje Jugoslavije, pa ma kako je nazivali. Najgore je to što u tome imaju potporu svih parlamentarnih stranaka u Hrvatskom saboru. To komentira i Šibl u istom tekstu: «Sve parlamentarne stranke prihvaćaju politički uvjet Europske unije – stvaranje Treće Jugoslavije. U odnosu na neovisnu i suverenu državu kakva je izborena u ratu, to je protuustavan, izdajnički čin. Nitko u Saboru uopće ne postavlja pitanje kakav je to politički uvjet, nitko se ne pita kako to da niti jedna država dosad, u pedeset godina Europske unije, nije imala sličan uvjet. Pritom je

pravi apsurd da se Hrvatska tjera u zajednicu iz koje se je teškim ratom oslobodila. Osim toga, prema procjenama stručnjaka, izravne i neizravne štete koje su Srbija i Crna Gora nanijele Hrvatskoj iznose preko tristo milijarda dolara.»

4. ŠTO NAM JE ČINITI?

Odgovor na ovo pitanje i nije jednostavan. Sadržan je u prihvaćanju onoga što je o nama rekao Papa Ivan Pavao II. Proglasio nas je 'narodom nade', za svoj stoti posjet izabrao je Hrvatsku i prva poruka – ona u Dubrovniku – bila mu je o vrijednosti slobode. Slično su o nama govorili i drugi, kao npr. francuski vojni biskup. A to se sigurno ne može postići bespogovornom poslušnošću. Čini mi se da sam bio na dobrom tragu kada sam još 2002. godine tvrdio da naš stav treba biti: MI HOĆEMO U EU ALI POD JEDNIM UVJETOM: DA NAM SE ISPRIČAJU ZA SUDJELOVANJE U VELIKOSRPSKOJ AGRESIJI NA NAŠU ZEMLJU!

Da smo to stalno i uporno ponavljali ne bi im ni na pamet palo da nas mogu utjerati u nekakvu UDB-u. Sud u Haagu bi im bio besmislen jer stalnim ponavljanjem takvog zahtjeva oni ne bi mogli, prema naputku kineskog filozofa i pisac Sun Tsu-a «iskoristili rad najnižih i najodvratnijih ljudi». Takav stav pokazao bi im da ne želimo biti s onima koji su spremni davati ordene za dopuštanje ili sudjelovanje u genocidu, a kad ne želimo biti s takvima, još manje im može uspjeti utjeravanje u UDB-u. Konačno, a kada bi se ispričali, pokazali bi da su spremni promijeniti se na bolje, tj. da je «narod nade» uspio ostvariti naum Svetog Oca!

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

IVICA MARIJAČIĆ

TAJNA KAMPANJE PROTIV THOMPSONA

Ranko Ostojić nagovorio i pomogao inspektoru Josipu Gašparcu sastaviti kaznenu prijavu protiv Thompsona

U kafiću nasuprot policijskoj postaji u Petrinjskoj ulici Gašparac se sastao s Ostojićem, a nakon toga se pohvalio pred drugima da mu je ovaj SDP-ovac pomogao da napiše kaznenu prijavu protiv Thompsona

Jedna jedina slika jednog jedinog mladića, „pronađenog“ u masi od 120.000 ljudi na koncertu kruži svim medijima i nitko ne može otkriti tko je on. Nije li riječ o provokatoru plaćenom da odigra svoju ulogu u prljavoj režiji

Zagrebački policijski inspektor Josip Gašparac lukavo je iskoristio koncert Marka Perkovića Thompsona, održan 30. svibnja na zagrebačkom središnjem trgu u organizaciji braniteljskih udruga kako bi od sebe napravio žrtvu odmazde nadređenih mu policijskih šefova.

Gašparac je znao da je počinio više prekršaja u svom policijskom djelovanju zbog kojih bi mnogi drugi policajci davno završili na ulici, znao je da je odgovornima u PU zagrebačkoj prekipjelo, znao je da mu slijedi suspenzija, a kad je već ona neizbježna, onda je pokušao poraz pretvoriti u pobjedu. Podnio je kaznenu prijavu protiv pjevača Marka Perkovića Thompsona u kojoj ga tereti za dvije kvalifikacije: izazivanje rasne i nacionalne diskriminacije i za nanošenje štete ugledu RH. Kada su nadređeni u PU zagrebačkoj vidjeli da je prijava samovoljna i neutemeljena i to mu predbacili, on je na radnom kolegiju poslao šefa u „p... materinu“, prevrnuo sjedalice, što je zapravo bila kulminacija njegova višegodišnjega nediscipliniranoga ponašanja, poslije čega je uslijedila suspenzija. Uz ostalo, Gašparac je koristio službeno policijsko vozilo u privatne svrhe, točnije išao je na svadbu u njemu, zagubio je službeni policijski pištolj i nije ga vratio itd. Spašavajući svoju izgubljenu radnu poziciju, on je u Thompsonu našao sredstvo koje, osim što će mu osigurati pet minuta medijske slave u RH, daje nadu da će zaustaviti proces suspenzije.

Gašparac se glasno hvalio da mu je Ostojić suflirao

Dana 2. lipnja ove godine, a to je vrlo bitno u cijeloj prošlotjednoj i još uvijek aktualnoj trakavici, sjedio je u kafiću u blizini policijske postaje u Petrinjskoj, točnije u lokalu nasuprot policijskoj postaji, u društvu s SDP-ovim saborskim zastupnikom Rankom Ostojićem. Visoki izvor iz Policijske uprave zagrebačke, ali i ljudi iz Thompsonova kruga, potvrdili su nam da su njih dvojica razgovarali o činu koji je uslijedio, dakle 0 Gašparčevu podnošenju kaznene prijave protiv Marka Perkovića Thompsona. Kao što smo i očekivali, sam Ostojić demantira daje pomogao u sastavljanju prijave, ali ne demantira da se sastao s Gašparcem toga dana. No, naši izvori potvrđuju da je Ostojić ohrabrio Gašparca u tome, još mu i suflirao kako da ju najbolje sroči. Kasnije je Ostojić, koji se i inače vida s vremena na vrijeme s Gašparcem, otišao, a policijski je

inspektor već bio u društvu s jednim mladićem i s dvjema djevojkama. Tu se je Gašparac glasno hvalio da mu je Ostojić pomogao u sastavljanju prijave i da upravo ide predati prijavu protiv popularnoga glazbenika. Njegov razgovor je bio toliko glasan da je društvo za susjednim stolom i bez posebnoga napora moglo čuti čime se zapravo hvali. Bio je to početak očito smišljenoga plana i više aktera, plana u kojemu je svatko imao svoju ulogu, ali i svatko je htio izvući određenu korist. Gašparac je podnoseći prijavu spašavao sebe, Ranko Ostojić, kao oporbeni. SDP-ov političar, htio je napakostiti HDZ-ovoj vlasti i policiji pod nadzorom te vlasti, a svjetonazorski i ideološki mu je nepodnošljivo da domoljubni pjevač Časkom na trgu okupi 120.000 ljudi, istaknuti predstavnik židovske zajednice u RH Slavko Goldstein, kojemu je Gašparac ispričao svoj slučaj, objavljuje tekst u 'Jutarnjem listu' i u toj priči nalazi, valjda, nekakve potvrde za svoja stalna upozoravanja na fašističke simbole u RH.

Pitanja koja smo postavili gospodinu Ranku Ostoiću:

Jesu li Istinite tvrdnje da ste pomogli inspektoru Gašparcu oko prijave protiv Marka Perkovića Thompsona? Jeste li se sastali s njim u kafiću u Petrinjskoj prije nego što je odlučio podnijeti kaznenu prijavu protiv pjevača? Poznajete li inspektora Gašparca?

Ranko OSTOJIĆ, SDP-ov saborski zastupnik:

Zašto bih ja trebao pomagati iskusnom policajcu?

Neistinite su tvrdnje koje navodite u Vašim pitanjima. Kako je uobičajeno da u Vašem listu konstruirate, izmišljate i objavljujete laži kad sam ja u pitanju, nadam se da ćete, za razliku od inače, ovaj put iznenaditi čitatelje i napisati istinu. Ne znam zašto bih ja trebao pomagati iskusnom policijskom službeniku oko podnošenja prijave, a nije mi poznato da je gospodin Gašparac to igdje izjavio. Sve u svemu još jedan loš pokušaj "Hrvatskog lista" da me "uvuče u priču s kojom nemam veze."

Nakon toga. po već uhodanom scenariju, za izjave se pitaju Vesna Pusić i Milorad Pupovac za koje se zna kakov stav imaju prema Marku Perkoviću Thompsonu i normalnim manifestacijama

hrvatskoga domoljublja (premda je Vesna Pusić u predizbornoj kampanji puštala Thompsonove pjesme). Afera je, dakle, stvorena, a začinio ju je naravno EPH-'Jutarnji list', koji je preuzeo ulogu nekadašnjeg 'Komunista' te ultimativno zatražio, na naslovnici, odlazak, odnosno smjenu ministra unutarnjih poslova Berislava Rončevića i ravnatelja policije Marijana Benka. Oni više nisu pitali je li se inspektor Gašparac teško ogriješio u kodeks i pravila svoje službe, za njih je on postao žrtva odmazde nadređenih zato što je podnio kaznenu prijavu protu omraženoga im pjevača Marka Perkovića Thompsona. Bila je to dakle vješto režirana urota protiv pjevača, s ciljem da mu se zabrane nastupi u inozemstvu i Hrvatskoj, ali i s puno višim ciljem da se Hrvatska prikaže kao fašistička i kaotična zemlja kojoj zato ne treba nikada dati mira.

Nitko ne zna identitet mladića s ustaškom kapom

Naravno, početak nije u kaznenoj prijavi Josipa Gašparca protiv pjevača. Počelo je sa spomenutim koncertom na Trgu Josipa Jelačića koji je prošao u najboljem redu i bez ikakvih izgleda, do te mjere civiliziranom da je i SDP-ovac Ljubo Jurčić nakon njega rekao da je ponosan na naš narod. Međutim, scenaristi nisu mirovali. U masi od 120.000 ljudi pronašli su jednog jedinog mladića koji je imao na glavi kapu sa stiliziranim slovom 'U'. Ta jedna i ista slika s tim jednim jedinim mladićem od tada pa sve do danas kruži hrvatskim medijima i ona je, militantnim i ekstremnim ljevičarskim medijima, krucijalni dokaz o 'ustašovanju' na Thompsonovim koncertima. Tko je taj mladac, do danas nije poznato. U cilju njegove identifikacije, MUP je poslao istu sliku svim policijskim upravama da pokušaju na terenu otkriti identitet mladića. Organizatori ga te večeri nisu vidjeli, redan također, kao ni brojni predstavnici hraniteljskih udruga, a još manje članovi Thompsonov a glazbenog tima. kao što nitko od navedenih nije čuo da je masa vikala 'Ubij Srbina', a što su čuli neki mediji. Uostalom, mladić je po svim spoznajama, snimljen nešto poslije 19 sati, točnije oko 19.15 nakon što je zapaljeno nekoliko baklji. Sam koncert počeo je oko 21.30 sati i za vrijeme njegova trajanja nitko nije vidio ni ustaške simbole niti čuo neprimjerene povike okupljenih. Optuživati, dakle, Marka Perkovića Thompsona zbog toga što se jedan jedini mladić dva sata prije koncerta pojavio s ustaškom kapom, izvan je svake pameti i ukazuje zapravo na

činjenicu da određeni politički krugovi u Hrvatskoj naprosto ne podnose domoljubno masovno okupljanje. odnosno da im, kao što kaže dr. Jurčić, više od samoga Thompsona smetaju hrvatske zastave.

Ti su krugovi svim silama pokušali spriječiti koncert na Trgu u povodu Dana branitelja grada Zagreba. Koncert su orale zagrebačke braniteljske udruge, zagrebački. SDP-ov gradonačelnik Milan Bandić udovoljio je njihovu zahtjevu i nije se protivio koncertu. To je, dakako, bilo previše mrziteljima Marka Perkovića Thompsona pa su počeli javno prozivati predsjednika SDP-a Zorana Milanovića zbog ponašanje njegova čovjeka, Milana Bandića. Milanović je doista nazvao Bandića i između redaka mu zamjerio na dovođenju Thompsona na trg, no Bandić je rekao da on ne organizira koncert nego braniteljske udruge pa neka se obrati. ako želi, njima. Dakle, zagrebački gradonačelnik nije pokleknuo pod pritiscima.

Sam Ranko Ostojić, nesporno Milanovićev najpouzdaniji Čovjek u stranci, nije se mogao s time pomiriti. Zato je i inicirao inspektora Gašparca da napiše skandalozni kaznenu prijavu protiv Marka Perkovića Thompsona. Poznato je da su Milanović i Ostojić nositelji jedne, a Bandić, Jurčić neki nositelji druge, hrvatske frakcije Socijaldemokratske partije. Izazivanjem ovoga umjetnoga skandala. Ostojić je htio nanijeti štetu i Thompsonu i Bandiću.

Na koncu, uz silnu medijsku zaštitu, ali i potporu određenih političara. Gašparac piše dugo pismo predsjedniku RH Stjepanu Mesiću. predsjedniku Vlade RH Ivi Sanaderu, traži za sebe zaštitu, i dakako preskače sve bitne činjenice koje su ga dovele do suspenzije. Militantni ljevičari traže glave ministra i ravnatelja policije i lažno predstavljaju Gašparca kao vrsnoga i odgovornoga profesionalca.

Tako rade novinari provokatori iz EPH

Glasila EPH, posebice Jutarnji list i Slobodna Dalmacija, preuzela su ulogu nekadašnjeg 'Komunista' umislivši da oni određuju razliku između dobra i zla te proizvode događaje na temelju kojih bi sudili i smjenjivali one kuji im se iz političkih razloga ne sviđaju. Njihovi novinari i fotoreporteri glume fašiste kako bi mladiće i djevojke na koncertima naveli na isticanje ustaških simbole, a onda ih snimili.

Bivša novinarka EPH na slici, na Thompsonovu koncertu, fašistički pozdravlja

Policajac Josip Gašparac službenim je vozilom išao na svadbu, izgubio je službeni pištolj, nadređenog poslao u „p... materinu“, prevrtao sjedalice i počinio niz prekršaja pa mu je suspenzija bila logična posljedica. Znajući što slijedi, želio se predstaviti kao žrtva pa je lukavo podnio kaznenu prijavu protiv Thompsona ne bi li se politikantskim način izvukao iz svoje situacije i naišao na zaštitu, koga drugog nego Milorada Pupovca i Vesne Pusić

Što ga više napadaju, narod sve više hrli Thompsonu

Policija bezuspješno traži mladića sa slike, s ustaškom kapom, a navodno će uskoro i putem oglasa javno tražiti informacije o njemu. Teško da će ga pronaći jer je po svemu sudeći i taj momak odigrao namijenjenu mu ulogu, poput Gašparca, Ostojića, Goldsteina i EPH glasila. Hrvatska nije velika i nema mnogo stanovnika da se ne bi mogao otkriti. No što ako je on doista poslani provokator. Na Thompsonovim koncertima bilo je i dosad provokatora. Novinari i fotoreporter EPH glasila također se u nekim situacija uključuju u dogovoreni scenarij. Dolaze do točno određenih mladića, snimaju ih. a prije toga sami posežu za fašističkim pozdravom i simbolikom kako bi mladi ljudi nasjeli, prihvatili i bili snimljeni. Još pamtimo slučaj novinarka EPH od prije pet ili šest godina na Thompsonovu koncertu u inozemstvu koja je fašistički pozdravljala, ne znajući da je upala u zamku i da je i sama bila snimljena. Njezinu fotografiju objavljujemo, s napomenom da ona danas nije zaposlena u toj medijskoj kući, EPH-u, koja vodi sustavnu kampanju ne samo protiv Thompsona, nego i protiv hrvatskih branitelja i vodećih zapovjednika, protiv Domovinskog rata, a u konačnici i protiv Hrvatske.

Slučaj će se još provlačiti kroz medije. Ovoga tjedna reagirat će braniteljske udruge iz Zagreba koje su organizirale koncert. No s druge strane ne će prestajati pritisak nekih manjih nevladinih udruga i onih koji su sebe pretenciozno nazvali antifašistima na sve strukture vlasti da se koncerti ovoga pjevača zabrane.

Prokazivanje pjevača nastavit će se i u inozemstvu. Posebno će aktivan u tom smjeru biti tzv. Margelov institut, jedna od židovskih nevladinih organizacija, čiji je možda čak i jedini član mladi trgovac Alen Budaj, plaćen da „lovi“ fašističke manifestacije i pojedince u RH. Svojim nastupima nastoji ostaviti dojam da govori u ime cijele židovske zajednice u RH, ali su se nedavno neka druge židovska udruženja ili od njegovih lažnih ocjena. Budaj nije vjerodostojan kritičar, malo mu tko vjeruje i drže ga nesuvislim mladcem koji pod svaku cijenu želi do novca. Zato se Gašparac njemu nije ni obratio, nego Slavku Goldsteinu koji uživa određeni ugled i nije posve isključiv čovjek. Što ga više napadaju i smišljaju planove za njegovu eliminaciju iz javnoga života, Marko Perković Thompson je sve popularniji. Nakon lanijskih maksimirskih 60.000 posjetitelja, ovaj put je s lakoćom doveo 120.000 ljudi u središte Zagrebu. Stječe se dojam da bi sada okupio i dva puta više okupio kada bi prostorne mogućnosti to dopuštale. U inat svima koji ga prozivaju, narod u sve većem broju hrli na njegove koncerte. Jer teško je uvjeriti mase da je netko monstrum, fašist i ustaša, ili da potiče na takve pojave, ako se sva raskoš argumentacije svodi na jednog, uvijek istog, mladića, po svemu sudeći plaćenoga provokatora, s ustaškom kapom na glavi.

Mesić bi rado zatvorio mladića, ali što s komunistima iz Kumrovcu?

Osim toga, i u slučaju da nije provokator, dakle da je taj pojedinac doista Thompsonov obožavatelj, teško ga je procesuirati i zatvoriti pored činjenice da je samo desetak dana prije u Kumrovcu čak 10.000 ljudi slavilo neke druge simbole neke druge totalitarne ideologije koja se je u krvi raspala početkom 90-ih godina. Naše zakonodavstvo podrazumijeva procesuiranja svih totalitarističkih ideologija, ne samo fašističke, nego i komunističke, a i EU, na koju se tako rado pozivamo, zatražila je od Hrvatske procesuiranje komunističkih zločina i zločinaca.

To je dovelo aktualnoga hrvatskoga predsjednika Stjepana Mesića u logički neizdrživu poziciju. S jedne je strane vatreni i nekritični zagovaratelj EU-a i Europe bez granica, a s druge strane već godinama rehabilitira komunizam i pjeva „Po šumama i gorama“ te sprječava bilo kakav pokušaj da se kazneno gone partizani i komunisti za koje postoje indicije da su odgovorni za masovne zločine. On bi primjenjivao „pravnu državu“, ali samo na

antikomuniste, nacionaliste i pristaše domoljubne misli ili domoljubne glazbe. Umislivši da on određuje razliku i/među dobra i zla, nezamislivo mu je da Thompsonu vjeruje 120.000 ljudi na jednom okupljanju, a njemu i njegovim bljezgarijama ne vjeruje više, možda, čak ni njegova žena Milka.

Uhodani scenarij kampanje protiv Marka Perkovića Thompsona

Najprije se na koncertu pronađe jedan mladić, vrlo vjerojatno poslani provokator, s ustaškom kapom, nakon toga inspektor Josip Gašparaca u suradnji s Rankom Ostojićem napiše kaznenu prijavu. Slavko Goldstein priču o Gašpar-cu obznani preko EPH glasila, a onda se za Izjavu pitaju Milorad Pupovac i Vesna Pusić.

«Hrvatski list», 19. lipnja 2008.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gđu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki „zločesti dečki” kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga *Rasizam Suda u Haagu* biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva *Pamćenje i suverenost*. Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

1. ZA „DVA DANA” OD „NARODA NADE” DO NARODA BEZ PONOSA I DOSTOJANSTVA

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 5. svibnja 2011. kaže:

Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ...

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona *Kletva kralja Zvonimira*:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škode*

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže, u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za Judine škode onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga *jedinoga* hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđman što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam⁵:

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi

⁵ J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtnu kaznu. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne, recimo, donositi silne rezolucije o tome da se ne će priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava – etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima:

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad npr. Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Vijeće sigurnosti UN-a, nego se treba okrenuti Srednjoj Europi. Treba pomoći u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takva jedinstvena Europa i jest moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao⁶ da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu

⁶ Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe...” Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno...” ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...” itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga, sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješeću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi.

A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima.

Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici, vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam⁷:

Da, što znači to – rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na

⁷ J. Pečarić, **O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji**, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

djelu hladni, „prljavi“ rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu međunarodna zajednica im pokušava ostvariti „izbornim inženjeringom“, i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari, ta vrsta rata protiv Hrvatske i hrvatstva traje sve vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još tko priče o Predsjednikovu avionu? Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije nego u Hrvatskoj počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske – nisu uspjeli spriječiti ni „Oluju“, ni „Maestral“, ni „Hrvatsko ljeto“. Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u „svojoj“ državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i provode njihove interese! A na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu

mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija vjerojatno su bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje ”pohvale” bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

2. KAKO JE TO MOGUĆE?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao ju je Sun Tzu⁸. U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrijednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu niti u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman (Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno. Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

⁸ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman JEDINI hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev „hrvatski”! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takve biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljude u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takvih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga, koji piše u *Vjesniku* od 22. veljače 1994. god.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčica” koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgčnih Hrvata strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. „*Sindrom zoološkog vrta*” (prilikom gostovanja na hrvatskim radioprogramima u Melbourneu, Adelaidu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam „sindromom zoološkog vrta”. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali, ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O

tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji).

A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini ne će sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku vaš udio kroz vaš povratak od iznimne je važnosti. Povratkom vas, dakle ljudi neopterećenih „sindromom zoološkog vrta”, i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku, a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: VRAĆAJTE SE!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.⁹

3. JUŽNA I SJEVERNA HRVATSKA

O tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić¹⁰:

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska „sama sebi sviđa”, dok sjeverna u to „baš nije sigurna”, ‘Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja’, piše on, dok je ‘na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije

⁹ P. Pavličić, *Klapa i bend*, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

¹⁰ D. Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, Hrvatski list, 6. siječnja 2011.

baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce' (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. 'Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan', kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav 'aktivan stav', sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju 'kao subjekt, nego kao objekt'.

Iz toga, kaže dalje, proizlazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. 'Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekuštvo i kukavičluk', piše Pavličić. 'Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo'. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

'A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav', zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihom 'puštao u svoju butigu', ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. 'Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subjekt, a ne objekt.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga podčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Volim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu¹¹.

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak¹²:

A kad ste već spomenuli nedavni Finkelkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000. naovamo? Prijetili su mu Sodom u Haagu još od 1995. godine. U kolovozu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao sljedeće¹³:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta

¹¹ J. Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

¹² Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

¹³ Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

(jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prijavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku” u Zagrebu promovirao uz prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: „Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali.” Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelima i rade samo takvi, zar ne?

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi „Sramotni sud u Haagu” (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu. Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

„Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!“ Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca – južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Zapravo, uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu.

Raščlambu akademika Pavličića zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju „južni Hrvati” su takve da se – iako manjina – nametnu „sjevernim Hrvatima”. U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije.

4. DVA PREDSJEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a *Nasilje nad Hrvatskom*, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u *Vjesniku* od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je „Oluja“ bila oslobodilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*“, rekao je, dodavši kako „sintagma *zajednički zločinački pothvat* nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga je pretvorila u presudu u politički *pamflet*. Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega“ iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve! Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj

operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije iako je Opća skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma 'agresija', broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.¹⁴

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da

¹⁴ O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića*: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

(citira dio koji smo gore naveli)!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (*Narodne novine* broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu¹⁵:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

¹⁵ Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac „možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija *Oluja* ostavlja haaškome istražitelju”¹⁶. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE
- Zločin protiv mira – 3 puta
- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi

¹⁶ Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!, “Hrvatski list”, 5. svibnja 2011.

spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.

- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatele, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89.,

‘90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo postićeno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... - objasni. Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priblerem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „***Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...***” : **NI RIJEČI!**

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti **kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.**

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićevo uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio **Marko Perković Thompson kada u istoj pjesmi kaže:**

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
težak sada križ mi nosimo*

*Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

5. UMJESTO ZAKLJUČKA

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih „zasluga“ i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

...ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige „Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronađemo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to i doslovno – DVA DANA.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivica Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom, jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj, na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.
2. Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama.
3. Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.

4. Suprotno pravnim normama, tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.
5. Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.
6. Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Okrugli stol: Pamćenje i suvremenost

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.

NE MOŽE SE KOMUNISTIČKIM DOGMAMA PROTIV RAZUMA I RAZUMA!

U nedostatku suvislog odgovora i protuargumenata na Razumove teze o Jasenovcu, s jedne strane, a gonjen strasnom, tipično komunističkom željom da ga u korijenu sasiječe *ad hominem*, s druge strane, novinar Jutarnjeg lista Inoslav Bešker služi se klasičnom logičkom smicalicom *argumentum ad verecundiam*, pa mu suprotstavlja komunističke autoritete koji su o Jasenovcu izrekli svoje procjene broja stradalih, a to što za takve procjene nema nikakvih nepobitnih dokaza, nije mu važno. Rabeći takvu metodu, novinar Bešker pao je ispod svake razine profesionalnog i intelektualnog digniteta

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Rijetko je koji intervju izazvao toliko reakcija kao onaj s dr. Stjepanom Razumom, povjesničarom i arhivistom, koji je *Hrvatski list* objavio prije par tjedana, a u kojemu se zauzeo za rušenje velikosrpskog mita o Jasenovcu kao mjestu masovnog i sustavnog

zločina nad Srbima, Židovima, Romima... jer za to nema dokaza. Kad se malo bolje razmisli, reakcije su i bile očekivane jer baštinici komunističkog sustava sve će vam danas oprostiti, oprostit će vam, doduše s teškom mukom, možda i rušenje Jugoslavije, ali diranje u Jasenovac – nikada. Komunizam je pregažen u vrtlogu povijesnih promjena, Jugoslavija se raspala u krvi, ali, što je zaseban fenomen, Jasenovac je kao mit opstao pa kad se danas raspravlja o Jasenovcu, stječe se dojam da i nismo u samostalnoj i suverenoj hrvatskoj državi, nego još uvijek u Jugoslaviji i da velikosrpska mitomanija i dalje egzistira.

Na Razumov intervju među prvima je reagirao veleposlanik Republike Srbije u Zagrebu Stanimir Vukićević. Obratio se Ministarstvu vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske i zatražio službeni stav i komentar hrvatskih vlasti u povodu izjave hrvatskog povjesničara i katoličkog svećenika Stjepana Razuma, obavijestila je beogradska *Politika*. Po pisanju toga lista, navodno je i Izraelska kulturna zajednica austrijskih Židova oštro osudila, kako kažu, novi u nizu pokušaja poricanja holokausta. Po pisanju *Politike*, od izjave dr. Stjepana Razuma ogradila se i Zagrebačka nadbiskupija.

Voditelj odnosa s javnošću Zvonko Franc navodno je u telefonskom razgovoru za *Politiku* rekao da dr. Stjepan Razum nije dao intervju kao svećenik nadbiskupije, već kao povjesničar. Franc nije pritom komentirao činjenicu da je Razum načelnik Nadbiskupijskog (povijesnog) arhiva u Hrvatskom državnom arhivu i da je imenovan uz suglasnost nadbiskupa.

U hrvatskim medijima zabilježeno je nekoliko pokušaja da se diskreditira dr. Stjepan Razum zbog danoga intervju a i teza iznesenih u njemu. Najveći, ali i najuzaludniji pokušaj osporavanja poduzeo je novinar i kolumnist *Jutarnjeg lista* Inoslav Bešker. Na cijeloj novinskoj stranici tog zagrebačkog dnevnog lista objavio je tekst pod naslovom „Povjesničar za kojeg ne postoji ni jedan dokaz da je logor Jasenovac bio stratište“, a u nadnaslovu se pita: „Kako je Stjepan Razum poništio postojanje tvornice smrti?“. Bešker upozorava, implicite prijeteći u maniri komunističkoga aparatačika, da je Stjepan Razum pročelnik Nadbiskupskog arhiva kojem država plaća troškove, odnosno da država ima spram njega dužnosti i nikakva

prava. Premda je svoju nervoznu reakciju nabacao na cijelu novinsku stranicu, uzalud su se čitatelji nadali pronaći makar i jedan racionalni protuargument na teze koje je dr. Stjepan Razum iznio u *Hrvatskom listu*. Šokiran što dr. Razum tvrdi da nema dokaza da je u Jasenovcu počinjen sustavan i masovan zločin, Bešker mu odgovara pozivajući se na Vladimira Žerjavića i njegov proračun o 83.000 ubijenih u Jasenovcu, a onda dodaje i još davne iskaze nekih „svjedoka“, Srba, koji su navodno vidjeli leševe kako plutaju Savom. Ključno Razumovo podsjećanje da su komunističke vlasti u tri navrata počele s iskapanjem u Jasenovcu, 1961., 1964. i 1984., ali nakon svakog pokušaja prekidale iskapanje i skrile nalaze, jer su naišli na posmrtnu ostatke ubijenih hrvatskih vojnika i civila, što znači da ima dokaza za partizanske, a ne za ustaške zločine u Jasenovcu, Bešker u svojoj reakciji ne spominje. U nedostatku, dakle, iole suvislog odgovora na Razumove teze i zaključke, s jedne strane, a gonjen strasnom, tipično komunističkom željom da ga u korijenu sasiječe *ad hominem*, s druge strane, novinar *Jutarnjeg lista* služi se klasičnom logičkom smicalicom *argumentum ad verecundiam*, pa mu suprotstavlja komunističke autoritete koji su o Jasenovcu izrekli svoje procjene. Vladimir Žerjavić nije bio ni povjesničar ni demograf, dao je samo vlastitu procjenu broja stradalih koristeći se demografskom statistikom, a koliko je njegova procjena vjerodostojna i potkrijepljeno nepobitnim dokazima, Bešekru očito nije od odlučne važnosti. Rabeći takvu metodu, novinar Bešker pao je ispod razine profesionalnog i intelektualnog digniteta. Dr. Stjepan Razum u intervjuu je govorio iznimno trezveno, sabrano, argumentirano i nadasve logički. Svaka njegova misao, teza i stav su silogistički-konkluzivni, a na njih je Bešker odgovorio pamfletima i manipulacijama. Dr. Razum, pokazao je to u intervjuu, vrsni je intelektualac, a protiv razuma i Razuma nije moguće polemizirati komunističkim dogmama.

Svatko tko je normalan osudit će svaki zločin bez obzira na počinitelja. To uopće nije pitanje lijeve ili desne političke orijentacije, nego pitanje postojanja ili nepostojanja humanizma i savjesti u čovjeku. Nije teško osuditi pojedinačna ili skupna pogubljenja u Jasenovcu, ali ovdje je riječ o višedesetljetnom, propagandističkom konstrukt koji se gradi na Jasenovcu i s kojim se čitav jedan narod i danas drži u stanju političke, moralne i uopće

razvojne inhibicije pri čemu se svaki pokušaj preispitivanja tog konstrukta unaprijed sprječava i stigmatizira. Suvremeno poimanje fenomenologije zločina kompleksno je pa zločin ne podrazumijeva samo činjenje zla, nego je krimen i nijekanje počinjenoga zla, ali isto tako zločin je i nametanje zločina cijelom jednom narodu kad za to nema dokaza, zločin je i biti u službi tog nametanja i takve propagande pa kad novinar Bešker o Jasenovcu govori kao o tvornici smrti bez ikakvih argumenata, onda je on u službi velikosrpskog mita o Jasenovcu, u službi beogradske tvornice laži i u službi te vrste zločina protiv hrvatskoga naroda.

Prije bilo kakve apodiktične procjene o broju žrtava ustaškog zločina u Jasenovcu potrebno je iznijeti dokaze. Ni Javna ustanova spomen-područje Jasenovac, koja barata s brojem od 81 tisuće stradalih, nema čvrste dokaze da su ljudi s toga popisa zaista i stradali u Jasenovcu. Jedno temeljito istraživanje o Židovima u Vojvodini pokazalo je da 95 posto onih Židova iz Vojvodine koji su navedeni u jasenovačkom popisu nisu tamo završili. Uprava Javne ustanove priznaje da taj svoj popis temelji na podacima jugoslavenskog Državnog zavoda za statistiku iz 1964. godine, a taj popis sastavljala je Zemaljska komisija u sastavu koje su bili i četnici preobraćeni u partizane. Jugoslavenska historiografija i sve komunističke vlasti, uključujući i one današnje u Hrvatskoj koje na određen način baštine tu ideologiju, imaju strašan problem u pogledu Jasenovca: nabacaju se različitim podacima u broju stradalih, a nemaju konkretnog dokaza. Sve njihove teorije i procjene padaju u vodu pred pitanjem: Gdje su kosturi? Njih nigdje nema ni u jednom slučaju tzv. masovnih ustaških stratišta. U tome je ključna razlika između žrtava partizanskog i komunističkog zločina i žrtava ustaškog zločina. Danas nije teško dokazivati okrutne partizanske i komunističke masovne zločine jer kosti hrvatskih žrtava izbijaju svakoga dana na vidjelo na svakom dijelu Hrvatske, Slovenije i Bosne i Hercegovine, a time izbija i surova i mračna istina o naravi sustava koji Bešker, Goldstein i slični uporno brane.

S druge strane, nigdje posmrtnih ostataka navodnog masovnog ustaškog zločina u Jasenovcu, Jadovnu... Istražite i iskopajte već jednom barem tisuću ili dvije kostura, ako već ne možete 50, 80, 500 ili čak 700 tisuća, i dokažite da se masovni zločin zaista dogodio, pa

će vam ljudi vjerovati. Dok se to ne dogodi, sve te ogorčene tvrdnje dio su održavanja velikosrpskog mita o Jasenovcu, kao što je dr. Stjepan Razum ustvrdio u intervjuu. Beškera je teško priznati da je dr. Razum u pravu. Njemu je kao i većini komunističkih apologeta zapravo teško napraviti iskorak iz svijeta u kojemu je cijeli život živio, ne znajući, ne želeći znati da postoje i drugi svjetovi. Jer kad bi iskoračio, pljunuo bi zapravo na cijeli svoj život i shvatio da ni pišljiva boba na vrijede istine za koje se zauzima i bori. Rijetki među njima smognu hrabrosti suočiti se sa sobom, a jedan od njih je Stanko Lasić koji je u poznim godinama, u svojim Autobiografskim zapisima, priznao da se Jugoslavija rodila u zločinu, u zločinu je rasla i u zločinu je nestala. Lasić je vrhunski intelektualac, ali je bio komunistički fanatik, partizan i član SKOJ-a te se u to doba i osobno obračunavao s „neprijateljima“ i organizirao premlaćivanja neistomišljenika. Tek 2000. odlučio je objaviti potresne slučajeve partizanskih zločina u Zagrebu, Karlovcu i drugdje nad trudnicama, djecom i ostalim nedužnim ljudima kojima je i sam svjedočio. Kaže da mu se „zaledio dah“ od tišine kojom su ljudi popraćali te zločine, a na zakašnjelo priznanje i objavu odlučio se kao na oblik samokažnjavanja.

Osim Beškera u Jutarnjem listu, nekoliko još sramotnijih osvrta na Razumov intervju objavio je i riječki *Novi list*. No ti su osvrta doista toliko jadni i plitki da ne zaslužuju nikakav komentar osim što je tragikomično da bilo koji medij daje prostor autorima koji ni profesionalno ni intelektualno nisu dorasli takvoj vrsti posla. Sve te reakcije samo potvrđuju da je u slučaju Jasenovca potrebno krenuti – *ab ovo!*

Hrvatski list, 30. kolovoza 2012.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

JOSIPOVIĆEVA LJUBAV PREMA MILOŠEVIĆEVIM ZEČEVIMA

Robert Horvat u tekstu *Srbijanskim ludostima nikad kraja: Isus Krist je bio Srbin!*, HRSvijet, 5. 2. 2012. komentira srpske bedastoće tj. izjave srbijanskih “sedih glava” koje tvrde kako je Blažena Djevica Marija bila etnička Srbijanka, a da je sam Isus Krist, po majci bio Srbin.

Horvat o tome daje i navode iz moje knjige *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*, Zagreb 2004. str. 254.

A zapravo, neobično je da naši ljudi ne znaju za takvu “srpsku povijest”. Pitam se jesu li to uopće znali o čemu pišu neki naši novinari kada su uspoređivali naš zahtjev vlastima Republike Hrvatske (REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!) s “nebeskim narodom”.

Mi navodimo što o nama Hrvatima misle neki stranci, a nekim našim kolumnistima to je istovjetno s ovakvim srpskim “znanstvenim” spoznajama. Samo neki čudni Hrvati mogu riječi našega velikog Pape Ivana Pavla II. o Hrvatima kao “narodu nade” dovoditi u svezu s Srbima kao “nebeskom narodu”, zar ne?

Podudarnosti Josipovićeve i Tadićeve politike

Izjednačivanje činjenice da se jedan malobrojan narod suprotstavio mnogim velikim silama i uspio stvoriti svoju državu s ovakvom “poviješću” doista je smiješno. Zato sam na Portalu HRSvijet to komentirao ovako:

...razmišlja s malo logike znao bi da bi za takvu usporedbu morao naći nekog stranca koji tako govori o Srbima. Pošto to ne čini, evo ja ću mu ponuditi jedan takav primjer: Mario Borghезio, talijanski zastupnik u Europskom parlamentu je, ne tako davno, izjavio kako je Mladić za njega domoljub; da su Srbi u BiH mogli zaustaviti napredovanje islama u Europi, ali su, na žalost, bili spriječeni.

Zapravo, nema stvarne razlike između izjednačivanja veličanstvene pobjede “naroda nade” i “nebeskog naroda” s tzv. izjednačivanjem krivnje u Domovinskom ratu. Više od deset godina uporno pišem da se ne radi o “izjednačivanju”, nego o “izvrtanju” krivnje. Vidim da o tome piše i Ivica Marijačić u najnovijem broju *Hrvatskog lista* (2. veljače 2012.):

Nasilna simetrija u krivnji za ono što se dogodilo 90-ih nešto je najgore što se moglo Hrvatskoj dogoditi. To izjednačavanje krivnje, nasuprot svim činjenicama, traje dulje od deset godina i nastavi li se s ovakvim intenzitetom i s ovakvih visokih političkih razina u Hrvatskoj, jednom će prijeći u završnu fazu u kojoj će povijest biti posve izvrnuta naglavačke te će agresori i službeno biti proglašeni žrtvama, a žrtve agresorima.

U svom tekstu Marijačić govori o onoj ulozi predsjednika Republike Hrvatske o kojoj sam govorio u nizu tekstova:

Josipovićeва politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije i njegova prijatelja Borisa Tadića kojemu nužno treba ekvidistanca krivnje za ratove iz 90-ih kako bi svoju zemlju oslobodio teških grijeha i bez priznanja krivnje, i bez kajanja, i bez traženja oprosta, i bez plaćanja odštete.

Ono što hrvatski pisci ne koriste dovoljno u opisivanju rada onih čije se djelovanje *podudara s interesima nebeskog naroda* jest poruga. Istina, oni samo provode zahtjeve svjetskih moćnika i za to su bogato nagrađeni (čak i predsjedničkim foteljama), ali tim prije im se treba rugati. Ona boli, ma koliko god bili plaćeni za svoja (ne)djela.

Thompson kao Goldsteinova “pretnja” Srbima

Često sam je koristio u svojim tekstovima i doista učinak zna biti razoran. Posebno mi je draga moja priča "Dobri čovek Sloba" o navodnoj podjeli BiH između do zuba naoružanog Miloševića i razoružanog Tuđmana u Karadorđevu. Dobar čovek Sloba daje Franji pola Bosne.

A sve što nam se događa sjajno je za ruganje. Npr. Josipovićev savjetnik za kulturu Slavko Goldstein. Goldsteinov najznačajniji doprinos hrvatskoj kulturi jest izuzetno dostignuće kada je uspio nametnuti hrvatskoj javnosti tvrdnju kako je dokaz da Hrvatska ide u fašizam to što je na Thompsonovom koncertu u Zagrebu među 130 000 nazočnih bio i jedan s ustaškom kapom. Poslije toga krenula je prava histerija na Thompsona. Tko je u povijesti kulture izazvao takvu histeriju s tako idiotskom tvrdnjom? Dakle, čovjek je doista zaslužio svoje savjetničko mjesto mnogo više od bilo koga drugoga, zar ne?

Zato sam u Beču, prigodom predstavljanja knjige koju smo sastavili Mate Kovačević i ja sugerirao našim ljudima da pokažu razumijevanje kada Srbi traže zabrane Thompsonovih koncerata. Evo kako sam to objašnjavao profesoru Tomcu u našem razgovoru u onoj nekadašnjoj njegovoj TV emisiji:

Zato sam rekao našima:

Iskažite Srbima sućut i kažite da Vi razumijete njihov strah. Jer doista to je "Bojna Čavoglave"! Kad su je slušali sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan-danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste. Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: Zna li koja je razlika između Jugoslavena i četnika? Pa četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Tomac: Aha, dobro (hahahaha).

Pečarić: Prema tome, mene ne čudi...

Tomac: Nisam znao za to! Duhovito je. Duhovito!

Pečarić: Vama i jest duhovito jer mislite isto kao i ja. Njima nije! "Feral Tribune" je to svojevremeno tri-četiri puta, kad bi ja

to negdje napisao, stavljao u onu njihovu rubriku “Greatest Shits”.

Josipovićeva ljubav prema Miloševićevim zečevima

Nevjerojatno je kako ni Vukovar naši pisci ne znaju iskoristiti u istu svrhu. Eto, svi državotvorni Hrvati šokirani su činjenicom da je prigodom, citirat ću Marijačića: *Josipovićeva i Tadićeve susreta u Vukovaru prilikom kojega je* (Josipović, op. J. P.) *pristao da tragedija Vukovara koji su razorili i ubili Srbi bude izjednačena s incidentom Hrvatske vojske nad Srbima u jednom selu.*

Josipović vjerojatno misli da je to izjednačivanje nešto jako pametno pa to zna i ponavljati. Zgodno je uvijek uz takve usporedbe navesti jednu drugu usporedbu.

Onu Slobodana Miloševića tjedan dana nakon “Oluje” (dokument koji još uvijek nije dostavljen obrani hrvatskih generala):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Kad usporedite Josipovićevu i Miloševićevu tvrdnju, zar vam ne dođe upitati se: Tko od te dvojice više voli Hrvate?

S druge strane, ne možemo zaboraviti da je ipak službeno Milošević bio srpski predsjednik i “ozbiljno” porazmisлити o njegovim riječima. One naime opravdavaju Haašku presudu. Istina je da su general Gotovina i Hrvatska vojska spriječili genocid u Bihaću, koji bi prema američkom vojnom atašeu bio razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata. Ali, je li to strašnije od činjenice da se pritom od Srpske vojske napravili zečevi? Zar nije plemenitije ono što su željeli Srbi – pobiti ljude, umjesto praviti od njih zečeve?

Zar u tom smislu ne treba razumjeti ponašanje Josipovića i mnogih drugih hrvatskih jugoslava? Oni su svjesni tog hrvatskog “zločina” i

normalno je da pokušavaju izjednačiti krivice – jer to koristi nama, zar ne?

Zar nije zato neobično što se u Hrvatskoj čude onolikim izljevima mržnje u Srbiji prilikom rukometnog prvenstva? Pa kako ti naši pisci ne razumiju da je mržnja Srba sasvim prirodna? Jer, kako ne mrziti one koji su od njih napravili zečeve, zar ne?

Dakle, doista je naša Hrvatska idealan poligon za komediografe. Mogućnosti su im beskrajne.

Kako je Benjamin Tolić ismijao stavove NATO-a

Međutim, meni je najdraži pravi spektakl koji je svojevremeno priredio Benjamin Tolić (*Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005.):

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO, rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio: *Uz sve to, NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe*, zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: *Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama*. Ispričali su se, a onda je on nastavio:

Postoji i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više ne će biti Srba s ovu stranu Drine.

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!

Sjajni Tolić, zar ne?

HRSvijet, 6. veljače 2012.

SEDMO PISMO

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
vidjeli ste iz prethodnih pisama kako se mnogi, pa čak i neki biskupi, pitaju zašto Vam uopće pišem ova pisma. Odgovor se, zapravo, krije u sljedećim riječima našega sjajnog kolumniste i glavnog urednika *Hrvatskog lista* Ivice Marijačića, u tekstu napisanom povodom napada na hrvatskog povjesničara Stjepana Razuma:

Njemu je kao i većini komunističkih apologeta zapravo teško napraviti iskorak iz svijeta u kojemu je cijeli život živio, ne znajući, ne želeći znati da postoje i drugi svjetovi. Jer kad bi iskoračio, pljunuo bi zapravo na cijeli svoj život i shvatio da ni pišljiva boba na vrijede istine za koje se zauzima i bori. Rijetki među njima smognu hrabrosti suočiti se sa sobom, a jedan od njih je ...

Vaše riječi iz Srebrenice pokazuju da Vi ne morate pripadati krugu onih koji *ne znaju i ne žele znati da postoje drugi svjetovi*. Predsjednika države nisam ubrojio u takve. S pravom. Pogledajte samo njegovo reagiranje na intervju, odnosno pritužbe iz “glavnog grada” Beograda na Razumov intervju. Na HRSvijetu, 28. kolovoza 2012. nalazim tekst:

Ivo Josipović: Nitko ne smije negirati Jasenovac

Ivo Josipović izrazio je zabrinutost zbog “negiranja ustaških zločina u Jasenovcu” te naglasio da je “taj logor simbol zla koje nitko u civiliziranom svijetu ne bi smio ignorirati i negirati”.

Josipović je, priopćenjem za javnost, reagirao na izjave Stjepana Razuma, šefa Nadbiskupskog arhiva, sastavnog dijela Hrvatskog državnog arhiva, u intervjuu Hrvatskom listu od 9. kolovoza o nepostojanju dokaza o masovnim ustaškim zločinima u Jasenovcu, postavši tako i povjesničar koji će određivati što se smije a što ne istraživati. (*Dan je i link intervju dr. Razuma:*

http://hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=23167:dr-stjepan-razum-nema-dokaza-za-masovne

*ustake zloine-u-jasenovcu-ali-ima-za
artizanske&catid=1:politika&Itemid=9)*

Josipović je u priopćenju izrazio zabrinutost i “zbog činjenice da takve izjave iznosi osoba koja je na takvoj poziciji”:

Kao predsjednik i kao građanin ove zemlje, Josipović je više puta jasno isticao da je takozvana Nezavisna Država Hrvatska bila zločinačka, i na ideji genocida zasnovana, politička tvorevina, koja je imala podršku okupacijskih sila, te je i nastala u najvećoj mjeri kao njihov proizvod, ističe se u priopćenju koje je sinoć objavljeno na internetskim stranicama Ureda predsjednika.

Karakter ustaškog pokreta bio je zločinački, navodi dalje Josipović, pa je prema njegovom mišljenju upravo taj režim zajedno s njegovim saveznicima, fašistima i nacistima, odgovoran za stvaranje i održavanje koncentracijskih logora od kojih je najveći i po broju žrtava najgori bio Jasenovac.

...U Jasenovcu se zaista dogodio holokaust nad Židovima, genocid nad Srbima i Romima, te stravični zločini prema Hrvatima, neistomišljenicima režima, pripadnicima antifašističkog i komunističkog pokreta, simpatizerima Narodnooslobodilačkog pokreta i mnogim slobodoljubivim građanima koji su se odupirali ustaško-fašističkom režimu, istaknuo je Josipović.

U priopćenju se također podsjeća kako predsjednik, zajedno s predstavnicima najviših institucija u Hrvatskoj, svake godine odaje počast žrtvama Jasenovca i drugim žrtvama ustaškog režima, te da je on u više javnih nastupa govorio o zlu koje je naneo ekstremni nacionalizam.

Predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović, zajedno s ostalim institucijama Republike Hrvatske, odlučno se suprotstavlja svakom iskazivanju neoustaštva, negiranju genocida i holokausta, kao i negiranju zločinačkog karaktera ustaške NDH, navodi se u priopćenju iz Josipovićeve ureda.

Ni jednom riječju, u priopćenju se ne spominju komunistički masovni zločini, pa tako ni poratna smaknuća u Jasenovcu, koje Josipović i njegovi suradnici na vrlo perfidan način pokušavaju zataškati.

R. H.

Zato Marijačićev tekst možemo smatrati i kao odgovor Predsjedniku RH:

Ne može se Beškerovim komunističkim dogmama protiv razuma i Razuma!

U nedostatku suvislog odgovora i protuargumenata na Razumove teze o Jasenovcu, s jedne strane, a gonjen strasnom, tipično komunističkom željom da ga u korijenu sasiječe ad hominem, s druge strane, novinar Jutarnjeg lista Inoslav Bešker služi se klasičnom logičkom smicalicom Argumentum ad verecundiam, pa mu suprotstavlja komunističke autoritete koji su o Jasenovcu izrekli svoje procjene broja stradalih, a to što za takve procjene nema nikakvih nepobitnih dokaza, nije mu važno. Rabeći takvu metodu, novinar Bešker pao je ispod svake razine profesionalnog i intelektualnog digniteta

Píše: IVICA MARIJAČIĆ

Rijetko je koji intervju izazvao toliko reakcija kao onaj s dr. Stjepanom Razumom, povjesničarom i arhivistom, koji je Hrvatski list objavio prije par tjedana, a u kojemu se zauzeo za rušenje velikosrpskog mita o Jasenovcu kao mjestu masovnog i sustavnog zločina nad Srbima, Židovima, Romima... jer za to nema dokaza. Kad se malo bolje razmisli, reakcije su i bile očekivane jer baštinici komunističkog sustava sve će vam danas oprostiti, oprostiti će vam, doduše s teškom mukom, možda i rušenje Jugoslavije, ali diranje u Jasenovac – nikada. Komunizam je pregažen u vrtlogu povijesnih promjena, Jugoslavija se raspala u krvi, ali, što je zaseban fenomen, Jasenovac je kao mit opstao pa kad se danas raspravlja o Jasenovcu, stječe se dojam da i nismo u samostalnoj i suverenoj hrvatskoj državi, nego još uvijek u Jugoslaviji i da velikosrpska mitomanija i dalje egzistira.

Na Razumov intervju među prvima je reagirao veleposlanik Republike Srbije u Zagrebu Stanimir Vukićević. Obratio se Ministarstvu vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske i zatražio službeni stav i komentar hrvatskih vlasti u povodu izjave hrvatskog povjesničara i katoličkog svećenika Stjepana Razuma, obavijestila je beogradska *Politika*. Po pisanju toga lista, navodno je i Izraelska kulturna zajednica austrijskih

Židova oštro osudila, kako kažu, novi u nizu pokušaja poricanja holokausta. Po pisanju Politike, od izjave dr. Stjepana Razuma ogradila se i Zagrebačka nadbiskupija.

Voditelj odnosa s javnošću Zvonko Franc navodno je u telefonskom razgovoru za *Politiku* rekao da dr. Stjepan Razum nije dao intervju kao svećenik nadbiskupije, već kao povjesničar. Franc nije pritom komentirao činjenicu da je Razum načelnik Nadbiskupijskog (povijesnog) arhiva u Hrvatskom državnom arhivu i da je imenovan uz suglasnost nadbiskupa.

U hrvatskim medijima zabilježeno je nekoliko pokušaja da se diskreditira dr. Stjepan Razum zbog danoga intervjua i teza iznesenih u njemu. Najveći, ali i najuzaludniji pokušaj osporavanja poduzeo je novinar i kolumnist *Jutarnjeg lista* Inoslav Bešker. Na cijeloj novinskoj stranici tog zagrebačkog dnevnog lista objavio je tekst pod naslovom *Povjesničar za kojeg ne postoji ni jedan dokaz da je logor Jasenovac bio stratište*, a u nadnaslovu se pita: *Kako je Stjepan Razum poništio postojanje tvornice smrti*. Bešker upozorava, implicite prijeteći u maniri komunističkoga apartčika, da je Stjepan Razum pročelnik Nadbiskupskog arhiva kojem država plaća troškove, odnosno da država ima spram njega dužnosti i nikakva prava. Premda je svoju nervoznu reakciju nabacao na cijelu novinsku stranicu, uzalud su se čitatelji nadali pronaći makar i jedan racionalni protuargument na teze koje je dr. Stjepan Razum iznio u *Hrvatskom listu*. Šokiran što dr. Razum tvrdi da nema dokaza da je u Jasenovcu počinjen sustavan i masovan zločin, Bešker mu odgovara pozivajući se na Vladimira Žerjavića i njegov proračun o 83.000 ubijenih u Jasenovcu, a onda dodaje i još davne iskaze nekih "svjedoka", Srba, koji su navodno vidjeli leševe kako plutaju Savom. Ključno Razumovo podsjećanje da su komunističke vlasti u tri navrata počele s iskapanjem u Jasenovcu, 1961., 1964. i 1984., ali nakon svakog pokušaja prekidale iskapanje i skrile nalaze, jer su naišli na posmrtnu ostatke ubijenih hrvatskih vojnika i civila, što znači da ima dokaza za partizanske, a ne za ustaške zločine u Jasenovcu, Bešker u svojoj reakciji ne spominje. U nedostatku, dakle, iole suvislog odgovora na Razumove teze i zaključke, s jedne strane, a gonjen strasnom, tipično komunističkom željom da ga u korijenu sasiječe ad hominem, s druge strane, novinar *Jutarnjeg*

lista služi se klasičnom logičkom smicalicom Argumentum ad verecundiam, pa mu suprotstavlja komunističke autoritete koji su o Jasenovcu izrekli svoje procjene. Vladimir Žerjavić nije bio ni povjesničar ni demograf, dao je samo vlastitu procjenu broja stradalih koristeći se demografskom statistikom, a koliko je njegova procjena vjerodostojna i potkrijepljeno nepobitnim dokazima, Bešku očitije nije od odlučne važnosti. Rabeći takvu metodu, novinar Beška pao je ispod razine profesionalnog i intelektualnog digniteta. Dr. Stjepan Razum u intervjuu je govorio iznimno trezveno, sabrano, argumentirano i nadasve logički. Svaka njegova misao, teza i stav su silogistički-konkluzivni, a na njih je Beška odgovorio pamfletima i manipulacijama. Dr. Razum, pokazao je to u intervjuu, vrsni je intelektualac, a protiv razuma i Razuma nije moguće polemizirati komunističkim dogmama.

Svatko tko je normalan osudit će svaki zločin bez obzira na počinitelja. To uopće nije pitanje lijeve ili desne političke orijentacije, nego pitanje postojanja ili nepostojanja humanizma i savjesti u čovjeku. Nije teško osuditi pojedinačna ili skupna pogubljenja u Jasenovcu, ali ovdje je riječ o višedesetljetnom, propagandističkom konstrukt koji se gradi na Jasenovcu i s kojim se čitav jedan narod i danas drži u stanju političke, moralne i uopće razvojne inhibicije pri čemu se svaki pokušaj preispitivanja tog konstrukta unaprijed sprječava i stigmatizira. Suvremeno poimanje fenomenologije zločina je kompleksno pa zločin ne podrazumijeva samo činjenje zla, nego je krimen i nijekanje počinjenoga zla, ali isto tako zločin je i nametanje zločina cijelom jednom narodu kad za to nema dokaza, zločin je i biti u službi tog nametanja i takve propagande pa kad novinar Beška o Jasenovcu govori kao o tvornici smrti bez ikakvih argumenata, onda je on u službi velikosrpskog mita o Jasenovcu, u službi beogradske tvornice laži i u službi te vrste zločina protiv hrvatskoga naroda.

Prije bilo kakve apodiktčne procjene o broju žrtava ustaškog zločina u Jasenovcu potrebno je iznijeti dokaze. Ni Javna ustanova spomen-područje Jasenovac, koja barata s brojem od 81 tisuće stradalih, nema čvrste dokaze da su ljudi s toga popisa zaista i stradali u Jasenovcu. Jedno temeljito istraživanje o Židovima u Vojvodini pokazalo je da 95 posto onih Židova iz Vojvodine koji su navedeni u jasenovačkom popisu nisu tamo

završili. Uprava Javne ustanove priznaje da taj svoj popis temelji na podacima jugoslavenskog Državnog zavoda za statistiku iz 1964. godine, a taj popis sastavljala je Zemaljska komisija u sastavu koje su bili i četnici preobraćeni u partizane. Jugoslavenska historiografija i sve komunističke vlasti, uključujući i one današnje u Hrvatskoj koje na određen način baštine tu ideologiju, imaju strašan problem u pogledu Jasenovca: nabacaju se različitim podacima u broju stradalih, a nemaju konkretnog dokaza. Sve njihove teorije i procjene padaju u vodu pred pitanjem: Gdje su kosturi? Njih nigdje nema ni u jednom slučaju tzv. masovnih ustaških stratišta. U tome je ključna razlika između žrtava partizanskog i komunističkog zločina i žrtava ustaškog zločina. Danas nije teško dokazivati okrutne partizanske i komunističke masovne zločine jer kosti hrvatskih žrtava izbijaju svakoga dana na vidjelo na svakom dijelu Hrvatske, Slovenije i Bosne i Hercegovine, a time izbija i surova i mračna istina o naravi sustava koji Bešker, Goldstein i slični uporno brane. S druge strane, nigdje posmrtnih ostataka navodnog masovnog ustaškog zločina u Jasenovcu, Jadovnu... Istražite i iskopajte već jednom barem tisuću ili dvije kostura, ako već ne možete 50, 80, 500 ili čak 700 tisuća, i dokažite da se masovni zločin zaista dogodio, pa će vam ljudi vjerovati. Dok se to ne dogodi, sve te ogorčene tvrdnje dio su održavanja velikosrpskog mita o Jasenovcu, kao što je dr. Stjepan Razum ustvrdio u intervjuu. Beškeru je teško priznati da je dr. Razum u pravu. Njemu je kao i većini komunističkih apologeta zapravo teško napraviti iskorak iz svijeta u kojemu je cijeli život živio, ne znajući, ne želeći znati da postoje i drugi svjetovi. Jer kad bi iskoračio, pljunuo bi zapravo na cijeli svoj život i shvatio da ni pišljiva boba ne vrijede istine za koje se zauzima i bori. Rijetki među njima smognu hrabrosti suočiti se sa sobom, a jedan od njih je Stanko Lasić koji je u poznim godinama, u svojim *Autobiografskim zapisima*, priznao da se Jugoslavija rodila u zločinu, u zločinu je rasla i u zločinu je nestala. Lasić je vrhunski intelektualac, ali je bio komunistički fanatik, partizan i član SKOJ-a te se u to doba i osobno obračunavao s "neprijatelj-ima" i organizirao premlaćivanja neistomišljenika. Tek 2000. odlučio je objaviti potresne slučajeve partizanskih zločina u Zagrebu, Karlovcu i drugdje nad trudnicama, djecom i ostalim nedužnim ljudima kojima je i sam svjedočio. Kaže da mu se "zaledio dah"

od tišine kojom su ljudi popraćali te zločine, a na zakašnjelo priznanje i objavu odlučio se kao na oblik samokažnjavanja.

Osim Beškera u Jutarnjem listu, nekoliko još sramotnijih osvrta na Razumov intervju objavio je i riječki Novi list. No ti su osvrti doista toliko jadni i plitki da ne zaslužuju nikakav komentar osim što je tragikomično da bilo koji medij daje prostor autorima koji ni profesionalno ni intelektualno nisu dorasli takvoj vrsti posla. Sve te reakcije samo potvrđuju da je u slučaju Jasenovca potrebno krenuti – *ab ovo!*

Doista je smiješno kada se političari zaklinju kako o povijesti trebaju govoriti i pisati povjesničari (a za Predsjednika RH se ne može reći da je doista znanstvenik, jer je svojim radom na pitanjima ratnih zločina pokazao da je samo političar), a kada povjesničari to i učine – ODMAH SLIJEDE PRIOPĆENJA s najvišeg mjesta. Jest da su se žalili iz “glavnog grada” Beograda, ali tugaljivo je, zar ne?

Zato pogledajte kako na cijelu tu priču gleda jedan drugi vrhunski hrvatski intelektualac dr. Tomislav Sunić, *Hrvatski list*, 23. kolovoza 2012.:

A kada zatreba skupit će se i takozvana oporba, vladajuća klasa i lokalni Srbi zajedno sa svojim hagiografima i govoriti o desecima i stotinama tisuća mrtvih Srba u Glini, u Jasenovcu i Jadovnu. Postoji li za ta mjesta i te žrtve točni forenzički podatci? Red je konačno da javnost vidi ne samo listu sa točnim brojem ubijenih Srba i partizana, nego sa točnim uzrocima njihove smrti, njihovim točnim DNK-om, i točnom lokacijom njihovih točnih posmrtnih ostataka. Za hrvatske žrtve komunizma i partizanštine *fizičkih i materijalnih dokaza ima napretek.*

Zapravo, kako i konstatira Marijačić, mnogima je istina, tj. ono o čemu piše dr. Razum, doista pravi šok. Zato nisu ni svjesni o čemu im govori Marijačić. Kada toliko godina živite u laži ona postaje istina u koju nitko ne smije ni dodirnuti. Ono o sto puta ponovljenoj laži koja postaje istina je prava naiva prema pedeset godina upornog ponavljanja tih laži, zar ne?

Zato mnogi Vaši kolege iz Partije i Koalicije vjerojatno i nisu razumjeli na što Vi mislite kada ste u Srebrenici govorili o Bihaću. Srbi su bili i u mnogim glavama ostali gazde, pa kako su Hrvatska

vojska i general Gotovina mogli spašavati 160 do 180 tisuća muslimana u Bihaću kada je u opasnosti bilo nekoliko desetina onih koji su naše gazde!

Ja sam svoja pisma Vama poslao i na sljedeće adrese:

UK@UN.int, rusun@un.int, france@franceonu.org,
chinamission_un@mfa.gov.cn, bihun@mfa.gov.ba, info@new-york-un.diplo.de, portugal@un.int, india@un.int,
ind_general@indiaun.net, delbrasonu@delbrasonu.org,
ambassador@lebanonun.org, pressanalysis2@un.org,
inquiries@un.org, webmaster@icrc.org,
japan.mission@dn.mofa.go.jp, tr-delegation.newyork@mfa.gov.tr,
ugandaunny@un.int, cromiss.un@mvpei.hr, irczagreb@state.gov,
agram-ob@bmeia.gv.at, agram-kf@bmaa.gv.at,
australian.embassy@zg.t-com.hr, zagreb@diplobel.fed.be,
amb.zagreb@mvp.gov.ba,
veleposlanstvo.republike.bugarske@zg.t-com.hr,
ambacrnogore@rcg.hr, embajada@echile.hr, zagamb@um.dk,
delegation-croatia@ec.europa.eu, sanomat.zag@formin.fi,
presse@ambafrance.hr, services.culturels@ambafrance.hr,
gremb.zgb@mfa.gr, embassy.india@zg.h-com.hr,
iran.embassy@zg.t-com.hr, irish.consulate.zg@inet.hr,
amb.zagabria@esteri.it, consolare.ambzagabria@esteri.it,
info@zagreb.mfa.gov.il, consul-assisto@zagreb.mfa.gov.il,
politics_economy@japan.t-com.hr, consul@japan.t-com.hr,
zagreb@international.gc.ca, veleposlanstvo.nr.kine1@zg.t-com.hr,
embassy.croatia@ks-gov.net, Mission.zgb@kum.hu,
zagreb@mfa.gov.mk, zag@minbuza.nl, emb.zagreb@mfa.no,
nzealandconsulate@email.t-com.hr, info@zagreb.diplo.de,
hrzagamb@msz.gov.pl, emb.port.zagreb@zg.t-com.hr,
veleposlanstvo.rumunjske@zg.t-com.hr, veleposlanstvo-ruske-federacije@zg.htnet.hr, ruscons@zg.htnet.hr, emb.zagreb@mzv.sk,
cons.zagreb@mzv.sk, vzg@gov.si, ambasada@ambasada-srbije.hr,
apostolska.nuncijatura.rh@inet.hr, emb.zagreb@mae.es,
ambassaden.zagreb@foreign.ministry.se,
zag.vertretung@eda.admin.ch, turkishemb@zg.t-com.hr,
British.embassyzagreb@fco.gov.uk, ukremb@zg.t-com.hr, zagreb-outreach@un.org, hina@hina.hr

Zar je u interesu Vlade što svi oni vide tu podaničku ovisnost od “glavnog grada Beograda”, kada je sloboda skupo plaćena. U

oslobađanju od te ovisnosti puno može pomoći ako Vaše kolege pročitaju intervju dr. Razuma. Vjerojatno će to izazvati fizičku bol u njihovim glavama, ali to je izvrstan lijek za spomenutu ovisnost. Dobro bi bilo podsjetiti ih i na riječi željezanskoga biskupa Egidija Živkovića (Crkva hrvatskih mučenika, Udbina, 25. kolovoza 2012.):

Prorok Izaija tješi i hrabri svoj narod koji se nakon progonstva vraća na svoja porušena ognjišta i pokušava iznova započeti graditi i živjeti u darovanoj slobodi. Svoj narod hrabri istinom da ga Bog nije zaboravio i da mu nije okrenuo leđa. Vizija proroka Izaije skoro me prisiljava da se danas i ovdje zamislim nad sudbinom dragog mi hrvatskog naroda. Nakon stoljeća stradanja, pretrpani raznoraznim jarmovima, udarani i šibani sa svih strana, pa i s onih s kojih to nismo očekivali, sanjali smo i umirali za slobodu. Danas ovaj narod ponižen i prignut poput prosjaka puže i kuca pred vratima umorne starice Europe spreman žrtvovati ne samo svoje sinove nego i mnoge vrijednosti i bogatstva za mrvicu koje preostaju na stolovima njenog bogatstva i moći. Izgleda da smo prebrzo zaboravili krv kojom je sloboda plaćena. Ne mogu prešutjeti činjenicu da mnogi Hrvatsku danas doživljavaju kao zemlju bez nade, prepunu ljudi svladanih letargijom i beznadom. Od razočaranih branitelja do mladih koji svugdje osim u njoj vide svoju budućnost.

Što bi u ovom povijesnom trenutku trebala činiti Crkva? Crkva, ako želi ostati vjerna svome poslanju, ne smije šutjeti, ne smije popustiti pred napastima interesa i kompromisa, mora poput proroka stati na stranu istine bez obzira na cijenu koju će za to morati platiti.

Je li vrijeme da i Vi stanete na stranu istine? Za početak učinite ono što može brzo doprinijeti da mnoge Vaše kolege shvate koliko je velika stvar bila spašavanje 160 000 – 180 000 muslimana u Bihaću, u tzv. od UN-a ZAŠTIĆENOJ zoni! Umjesto da se time ponose, oni se toga stide. A neposredno prije toga bio je veliki pokolj u Srebrenici!

Taj Vaš čin pomogao bi i da se mnogi iz veleposlanstava, kojima šaljem ova pisma, zamisle nad istim. Kakva je njihova politika kada ne iskazuju poštovanje državi koja je *Olujom* spasila 160 000 do 180

000 pripadnika jednog drugog naroda i to poslije stravičnoga pokolja u Srebrenici?

Zato, ponavljam:

**PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU ZA NOBELOVU
NAGRADU ZA MIR!**

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P. S. Pogledajte u današnjem *Hrvatskom listu* u rubrici “Izdvojeno iz tjedna” tekst: *Hoće li premijer odgovoriti na šesto Pečarićevo pismo da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!*

HRSvijet, 30. kolvoza 2012.

**‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB,
2014.**

RAČANOVA OPORUKA (II.)

Profesor dr. sc. Zvonimir Šeparović na predstavljanju svoje knjige "Hrvatska tužba protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) pred međunarodnim sudom pravde u Haagu" (Šeparović: *'Utemeljiti ćemo nacionalni etički sud protiv izdajnika hrvatskih interesa*, Dnevno.hr, 01. 04. 2014.) kaže:

Genocid se može izvršiti i prema vlastitom narodu i u našoj tužbi, koju sam ja podnio 1999., tužili smo Srbiju da je planirano, nasilno - a dokaz je naredba Mile Martića - izvršila iseljavanje državljana Hrvatske iz tzv. Krajine u Bosnu, Srbiju i na Kosovo. To je u sadašnjoj tužbi otpalo, tako što su Ivan Šimonović i Ivo Josipović, koji su kao stručnjaci radili za Račanova vremena, uklonili taj dio.

Po Šeparovićevim riječima postoje mišljenja kako je "Pantovčak veća srpska ispostava nego njihova ambasada u Zagrebu". Šeparović samo potvrđuje kako je Pantovčak centar provođenja velikosrpskog Memoranduma 2 SANU, a u tekstu

Šeparović za Dnevno.hr: 'Ovo je lista hrvatskih izdajnika kojima treba suditi' (01. 04. 2014.) i daje poimenice najznačajnije hrvatske izdajice (Josipović, Mesić, Milanović, Šimonović, Mimica,...).

I zato *snažne i stabilne Hrvatske nema jer ju ista ta jugoslavenska, prosrpska politika izjeda iznutra, jer korifeji takve politike danas imaju vlast u Hrvatskoj, jer je hrvatska Vlada providena jugoslavenstvom i Srbima samim, jer se na proljetnom suncu pantovčaćkih livada griju zmije one ideje koja je stajala toliko hrvatskih života*, kako konstatira poznati hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 31. 03. 2014.) u dijelu teksta "Sluge", čiji sam naslov puno govori.

Međutim, ne smijemo zaboraviti da bi Račanovu oporuku bilo teško provesti bez detuđmaniziranog HDZ-a, bez Sanaderovog HDZ-a. Svojevremeno sam i najavio dolazak takvog HDZ-a na vlast riječima: Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu. Svjetskim moćnicima je bilo jasno da generale ne može uhapsiti Račan već takav HDZ. A desna ruka Sanaderu bila je Jadranka Kosor. Sjetimo se kako je veliku ulogu u Mesićevom drugom izboru za Predsjednika RH odigrala upravo ona, prihvativši kandidaturu iako je na unutarstranačkim izborima pobijedio prof. dr. sc. Andrija Hebrang. Zato je Sanader postavlja za svog nasljednika koji treba osigurati kontinuitet u sprovođenju politike koju je ponajbolje opisala Vesna Pusić riječima: „Zašto bih ja bila protiv Sanadera kad on provodi moju politiku!“

Kosor je počela svoj mandat „rješavajući“ pitanje granica sa Slovenijom. Slobodna Dalmacija (11. 11. 2009.) piše o našem pismu njoj:

Otvoreno pismo akademika Pečarića premijerki Kosor

Akademik **Josip Pečarić** danas je u otvorenom pismu premijerki **Jadranki Kosor** upozorio kako su elektronički i tiskani mediji ignorirali peticiju za raspisivanje referenduma o rješavanju graničnog prijevora sa Slovenijom, koju je potpisalo više od 630 akademika, sveučilišnih nastavnika, doktora znanosti, umjetnika, književnika, liječnika.

"Bez obzira na to radi li se o cenzuri ili autocenzuri, ovo je nešto na što Vi trebate reagirati. Osim ako smatrate da navedene institucije te svi potpisani građani nemaju pravo odlučivati o svojoj

Domovini u ovako prevažnu pitanju", kaže u pismu Pečarić, dodajući kako je referendum demokratska, dobra i uobičajena praksa.

Uz otvoreno pismo, Pečarić, koji je skupljao potpise na peticiju za referendum, premijerki je poslao i tekst peticija za referendum koju je potpisalo 11 hrvatskih akademika (HAZU), po jedan iz Europske i Ruske akademije, zatim sedamdesetak sveučilišnih nastavnika, stotinjak doktora znanosti, više uglednih književnika, umjetnika, liječnika, profesora, svećenika i t.d.

"Možemo li odbaciti mišljenje crkvene institucije 'Iustitia et pax' i gore navedenih? Zar hrvatski stručnjaci te međunarodno-pomorsko-pravna struka nisu kompetentni, ne bi li trebali biti pozvani prvi", pita u pismu Pečarić.

Smatra kako još nije kasno da i hrvatska vlada prihvati činjenicu kako se u politici čak i inicijative, koje na prvi pogled nisu drage mogu iskoristiti za dobrobit svoga naroda.

Budući da je ideju o referendumu iskoristila slovenska vlada, Pečarić predlaže premijerki da isto učini i ona.

U svojoj dionici služenja svjetskim moćnicima u njihovom cilju da pomoću suda u Haagu i osuda hrvatskim generalima krivnja za rat padne na Hrvatsku Kosorica je imala dvije glavne zadaće: Topnički dnevnik i osiguranje da 4 suda u Hrvatskoj nastave s takvim osudama. Topnički dnevnik su bili doista ruglo za one koji su to pokrenuli. Kada je Kosorica učinila svoje, poslao sam joj podrugljivo pismo:

Poštovana gđo predsjednice Vlade RH,

Kako je naša dična policija obavijestila javnost da je topničke dnevnik tražila u računalima naših branitelja, pogledao sam i svoje računalo.

I doista pronašao sam ih. Zato Vam ih šaljem i molim da ih prosljedite i našoj policiji i tužiteljstvu u Haagu.

Iz sadržaja pronađenih topničkih dnevnika jasno je zašto topništvo Hrvatske vojske nije bilo učinkovito pa je stradao samo jedan civil, a ni Knin uopće nisu uspjeli porušiti.

Zbog toga je pravedno da naši zapovjednici odgovaraju po ZAPOVJEDNOJ ODGOVORNOSTI.

Zato se protivim odluci suda u Haagu i podržavam sjajnu akciju naše policije.

S dubokim poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

12. 12. 2009.

A 4 suda su u njeno vrijeme i počela funkcionirati. Rezultat je bila smrt general Đura Brodarca, kojega Kosorica ima na duši.

Pa kako smo se uopće našli u „istoj priči“?

U središtu priče, kako je spomenuo i g. Buretić, bilo naše pismo VS-i UN-a u kojemu izrijekom kažemo kako je napisano „povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.“ U njemu kažemo za naše generale:

Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

U to vrijeme to je bilo snažno ukazivanje na hrvatsko spašavanje Bihaća od genocida za koji je, poslije našeg pisma, američki vojni ataše u Hrvatskoj u vrijeme „Oluje“ Ivan Šarac ustvrdio da bi bio razmjera onim iz Drugog svjetskog rata. SAD je potom otvorila i arhive o Bihaću. Najvjerojatnije je to bilo presudno za oslobođenje naših generala iako se Bihać na tome sudu uopće nije spomenuo! Ivan Šarac je ušao u kuću slavnih američkih policajaca pa su njegove tvrdnje itekako trebale biti protumačene kao promjena u američkoj politici.

Podrška našem pismu od strane Predsjednice Vlade popraćena je i javnom objavom te podrške, što je poruka svima i vani (gđa Kosor je bila upoznata s činjenicom da je Pismo VS-u UN-u poslano i svim relevantnim veleposlanstvima i u Hrvatskoj i u UN-u) i doma o velikom zaokretu. Od stranke koju je obilježilo provođenje britanske politike kroz one čuvene četiri riječi servirane od britanskih tajnih službi (locirati, identificirati, uhititi, transferirati) do podrške stavu o rasizmu svjetskih moćnika i javne objave iste!

Koliko je to snažna poruka svjedoči i činjenica da su svi mediji u Hrvatskoj prešutjeli tu njenu potporu Pismu i potpisnicima istog!

Dapače o pismu nije bilo uopće govora u nijednom od glavnih medija iako su autori 29 biskupa i akademika, a supotpisalo ga je npr. i nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika, pa za njega ni danas ne zna puno ljudi u Hrvatskoj.

Moj angažman u tom onemogućavanju rušenja HDZ-a nije se kosilo s mojim neangažiranjem u politici od predsjedničkih izbora kada je tiskana knjiga: J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009.

Odbio sam biti član Savjeta predsjednice HDZ-a. Iz tog pisma (Lahore, 2. 12. 2011.) izdvajam slijedeći dio:

... već sam mnogo puta napisao da je predsjednik Josipović bio kandidat svjetskih moćnika upravo zato da bi se omogućile presude našim generalima. Sadašnja hajka, koja je trebala donijeti apsolutnu prevlast toj opciji, također je u svrhu daljnje kriminalizacije Domovinskog rata i svih vrjednota na kojima počiva hrvatska država. Uključivanje DORH-a u izbore zapravo se može uzeti kao definicija sintagme „policajska država“.

Nadam se da ste svjesni da hajke na HDZ ne bi bilo da je ne žele svjetski moćnici.

Zapravo, Vaša reakcija na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a drži me u uvjerenju da jeste, pa vjerujem da će Savjet pomoći da se ispravi niz negativnosti koje vuku korijen iz vremena kada je politiku HDZ-a diktirao dr. Ivo Sanader. Jasno mi je da se u to mora ići korak po korak.

Brzo se pokazalo da se ipak radilo o pokušaju dobivanja desnice samo za potrebe izbora. Akademik Aralica, kao član Savjeta, poslao je svoje prijedloge Predsjednici, koje ona nije ni pročitala pa ih je on objavio u Hrvatskom listu.

Nama je bilo jasno da su izbori moguć razlog takvog ponašanja. Međutim, opstanak HDZ-a daje im šansu povratka domoljublju. Po reakciji na Bajićevo ponavljanje Račanovih riječi kako je *HDZ stranka pod istragom* moglo se zaključiti da gđi Kosor nije jasno da je odobrenje na hajku na HDZ došlo od svjetskih moćnika ili se nije usudila suprotstaviti im se. Znamo da je u Hrvatskoj postojao samo jedan čovjek sposoban suprotstaviti im se – Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Međutim, Ivica Marijačić nam u Hrvatskom tjedniku, 20. 03. 2014., baca mnogo više svjetla na «igre» i samog Bajića s Kosoricom i ne samo s njom:

Do prije četiri godine bilo je nezamislivo da se Sanaderu ikada može suditi. Danas je u Hrvatskoj, čini se, nemoguće pronaći suca koji bi se usudio ne osuditi Ivu Sanadera, čak i u

situaciji kad za inkriminacije ne bi bilo čvrstih dokaza. To je zapravo tragedija hrvatskoga pravosuđa, možda nešto suptilnija, ali nije manje bolna i nepravedna. Ona se posebno vidjela u slučajevima suđenja generalu Zagorcu, Branimiru Glavašu i generalu Mirku Norcu u slučaju Medački džep. Podsjetimo, Zagorac je osuđen za krađu dragulja za koje je i tobožnji njihov vlasnik izjavio da mu ih nikad nije dao, nije ih vidio nitko osim jedne svjedokinje koja nije znala ni kakve su boje, osuđen je da nadoknadi njihovu vrijednost od pet milijuna dolara premda famozne dragulje nitko nikad nije procijenio niti je bilo certifikata. Branimir Glavaš osuđen je na temelju iskaza samodeklariranoga ubojice Krunoslava Fehira koji je time kupio svoju slobodu i daljnji posao u MUP-u, a bez materijalnih dokaza. General Norac u slučaju Medačkog džepa osuđen je po tzv. dvostrukoj zapovjednoj crti koju nitko nikad nije dokazao, koja nije postojala i koja je izmišljena samo zato da glavni zapovjednik u istoj operaciji, general Rahim Ademi, bude oslobođen kao miljenik Stjepana Mesića. Tu smo, dakle, na ključnome problemu hrvatskoga pravosuđa: njegove (ne)ovisnosti o politici.

Svu bijedu takvih odnosa izrekao je nedavno na HTV-u nitko drugi nego profesor s Pravnoga fakulteta u Zagrebu Josip Kregar. Upućujući neumjerene pohvale Mladenu Bajiću, kojega je upravo smijenio predsjednik Vlade Zoran Milanović, Kregar je rekao da je Bajić svojedobno dobro napravio što nije procesuirao Ivu Sanadera dok je bio premijer, nego je sve stavio u ladicu i čekao da ovaj više ne bude premijer. Teoretski, moglo se, dakle, dogoditi da Sanader još dugo bude premijer i da nikada ne bude procesuiran unatoč indicijama za kriminal. Bilo je, po Kregaru, važnije Mladenu Bajiću sačuvati svoju funkciju glavnoga državnog odvjetnika nego pokrenuti istragu. Ako tako sramotno rezonira sveučilišni profesor, što možemo očekivati od manje stručnih ljudi. Ali ako već govori o tomu, onda bi kao visokorangirani političar morao znati da je i Sanaderov progon inicirala politika. Nakon što se pokušao vratiti u politiku, njegova nasljednica na vrhu stranke Jadrnaka Kosor, koja mu se na gadljiv način ulizivala u razdoblju dok je Sanader vladao, ekspresno ga je izbacila iz stranke. Na tomu nije stala, nego je

tri puta zvala Mladena Bajića na razgovor zahtijevajući procesuiranje Ive Sanadera. Mladen Bajić u povjerljivim društvima zna ponekad priznati da ga je začudilo njezino inzistiranje. Kad je u početku počeo istragu i ustvrdio da nema dokaza te o tomu obavijestio Jadranku Kosor, ona mu je samo rekla: „Nismo se tako dogovorili“. Treći put ga je nazvala i obavijestila da su dokazi pribavljeni. Jadranka Kosor i Mladen Bajić su odradili tako posao za SDP. Predsjednik SDP-a Zoran Milanović za tu uslugu „zahvalio je“ Mladena Bajiću četiri godine kasnije smijenivši ga uz uvredljivu poruku da je „ipak napravio više dobrih nego loših stvari“.

Dao sam malo veći navod da se vide i druge još drastičnije «igre», kada su u pitanju pojedinci, u kojima se pravosuđe koristi u kažnjavanju onih koji spadaju u okvir Račanove oporuke. Marijačićev komentar samo baca dodatno svjetlo i na činjenicu da, kao što je svojevremeno Kosorica pomagala Mesiću u drugom izboru za predsjednika RH, sada se trudi to omogućiti i Josipoviću.

O konkretnim navodima samih presuda možete čitati u nizu tekstova pa i u spomenutim tekstovima Dujmovića i Marijačića (pogledajte npr. tekstove Ivica Šole, Portal HKV-a, 19. 03. 2014., prof. dr. sc. Andrije Hebranga i Željka Olujića, Hrvatski tjednik, 20. 03. 2014. itd.).

A hrvatske sluge im i dalje ponizno služe. Od onih koje i prof. Šeparović naziva izdajicama drugo se ne može ni očekivati. Koliko je to odvratno najbolje se može vidjeti iz teksta Ž. Dogan: *Zadah povampirene „srpske istine“ iz Miloševićeva groba / Svjedočenje Slobodana Lazarevića*, Portal HKV-a, 19. 03. 2014.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/17232-z-dogan-zadah-povampirene-srpske-istine-iz-miloseviceva-groba.html>

Mile Prpa (Hrsvijet, 29. 03. 2014.) kaže:

Već je gotovo bezbroj političkih izjava koja su s ta dva brijega (Pantovčak i Banski dvori, J.P.) u novije vrijeme data u domaćoj ili stranoj javnosti protiv hrvatske prošlosti, protiv hrvatske sadašnjosti i protiv hrvatske budućnosti. nemuštih, da ne kažem i izrazito glupih izjava, bilo je na pretek. Gotovo nikada u stoljetnoj povijesti Banski dvori nisu imali političare koji čim otvore usta pokazuju se više kao neobuzdani seoski lole

nego kao iti malo mudri, razumni i staloženi ljudi. Aktualni političari na ta dva politička brijega su zalutali u politiku, oni nisu dorasli mjestu na kojem se nalaze, oni bi trebali biti barem toliko svjesni da im tamo nije mjesto, da tamo po svojim sposobnostima i nesposobnostima ne pripadaju i da trebaju odmah otići. Odmah i to još danas, jer svaki dan njihovog vladanja je teški gubitak za Hrvatsku i njen narod, za našu budućnost, za budućnost naše djece i za naš opstanak.

Zapravo prije bi rekli da su sve što oni rade itekako proračunato. Evo kako jednu od takvih izjava komentira Mate Kovačević (Hrsvijet, 29. 03. 2014.):

Zoran Milanović, nazvavši barbarima 700 tisuća Hrvata, koji su svojim potpisom za raspisivanje referenduma protiv uvođenja ćirilice u Vukovar, instinktivno osjetili da sadašnja vlada stvara preduvjete za izdvajanje tog područja ispod hrvatske suverenosti.

Drugim riječima barbarima će biti proglašeni svi koji ne žele biti sluge Srbima, tj. Britancima.

Da je takvo sluganstvo odvratno i ljudima van Hrvatske svjedoči nam Karl Kutnian (Dnevno.hr, 18. 03. 2014.) kada kaže:

Tko danas nije spreman otvoreno govoriti o titoizmu i jugoslavenskom antifašizmu, taj mora potpuno šutjeti o fašizmu i ne govoriti o ustaškoj zmiji, kao što je glupi povijesni hrvatski nepismenjak u plemenitoj ulozi predsjednika republike izgovorio u Jeruzalemu 2012. godine i diljem svijeta, na što su gotovo svi nazočni diplomati odmahivali glavom, da po njegovom mišljenju navodno ponovno diže glavu!

S druge strane zgodno je vidjeti kada vlast prizna svoje sluganstvo, kao što se dogodilo u Zagrebu kada nisu dopustili Matoševe citate za koje znaju da se odnose i na njih (Damir Pešorda: Vesna Kusin cenzurira Matoša, Hrsvijet, 21. 03. 2014.):

Jer Hrvatsku mi moju objesiše ko lopova.

Ili: Moderni poganac -/najmio ga stranac/ da nam metne lanac.

Ili: Voli Zagreb onog koji laže.

Ima toga još, naravno, ali mislim da je i ovih nekoliko izdvojenih citata dovoljno, kaže Pešorda.

Da, žalosno je vidjeti kako se prepoznaju u Matoševim stihovima, zar ne? Ali oni mogu i znaju vladati Hrvatskom samo ako su i jedina stranka u njoj. Račanu je to itekako bilo jasno!

Znaju oni danas kako svi vidimo da služe onima od kojih je Hrvatska vojska napravila zečeve. I ne smeta im! Može li išta biti ogavnije od toga?

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 04. 04. 2014.

Glas Brotnja, 05. 04. 2014.

**PROPADE IM CRVENA HRVATSKA,
ZAGREB, 2015.**

**RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM
PEČARIĆEM**

Glas Brotnja Siječanj 16, 2015.

Akademik Josip Pečarić o svojoj Hrvatskoj domovini piše i govori s ljubavlju, autor je više od trideset domoljubnih knjiga, ali i jedan od pet matematičara u cijelome svijetu koji je objavio tisuću znanstvenih radova. Često je prešućivan u hrvatskim medijima, no za njega to nije bio razlog da se ne nastavi boriti perom. Njegov posljednji naslov knjige “Ako voliš Hrvatsku svoju” obvezuje nas ne odustati od borbe za slobodu svoje Domovine.

Razgovarali smo za **glasbrotnja.net** s akademikom Josipom Pečarićem nakon što je hrvatski narod položio ispit na predsjedničkim izborima u Republici Hrvatskoj .

Hrvatska ima predsjednicu-veleizdajnik odlazi u povijest, napravljen je prvi korak u vraćanju Hrvatske u hrvatske ruke, prvo poluvrijeme je dobiveno, slijedi drugo?

Da, prvo poluvrijeme je dobiveno, ili kako kaže Ivica Marijačić u Hrvatskom tjedniku od 15. siječnja 2015. to je kraj udbaško-komunističke balkanske krčme na Pantovčaku i uspoređuje je s najslavnijim danima novije hrvatske povijesti. To je itekako važno jer nam predstoji to drugo poluvrijeme - parlamentarni izbori - koje treba osigurati samu našu opstojnost. Slično Marijačiću piše i sjajni hrvatski kolumnist Mate Kovačević (Portal HKV-a, 15. 01. 2015.): „U hrvatskoj politici svršilo je dugo i mračno petnaestogodišnje razdoblje diktature jugoslavizma, koju je nakon smrti prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana i trećedanuarskoga prevrata 2000. godine nametnuo režim Ivice Račana. Nju je posebnom strašću s Pantovčaka cijelo desetljeće vodio Stjepan Mesić, a zadnjih pet godina i Ivo Josipović pa pobjeda Kolinde Grabar Kitarović na hrvatskim predsjedničkim izborima ima znatno dublje značenje od pukoga stranačkog nadmetanja za predsjedničkom stolicom na Pantovčaku.“ Slično pišu mnogi drugi pa je jasno kako treba osigurati da i Vlada i Sabor budu u rukama onih koji su bili i još uvijek su za hrvatsku državu kako smo svojevremeno u Otvorenom pismu napisali profesor Tomac i ja. **Tek tada se može ozbiljnije krenuti u oporavak hrvatske države, jer je ova vlast vrlo uspješna u ostvarivanju osnovne zadaće koju imaju – uništavanje Hrvatske. O svjesnom ekonomskom uništavanju, nazvao sam ga *Poučkom Moše Pijade* (Glas Brotnja, 2. 6. 2014.), govorio sam svojevremeno na Radiju Mariji, a poslije toga su o tome govorili i mnogi drugi. Poslije parlamentarnih izbora može doći do bitnih promjena, jer to će biti prvi put nakon Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana da vlast može biti u rukama državotvornih Hrvata. A tek onda slijedi veliki posao. Treba obnoviti ono što se već 15 godina uništava i što će još uspjeti uništiti do tih izbora. Npr. treba sve glavne medije, koji su očito antihrvatski, napraviti hrvatskim. Uostalom i Josipović je najavio nastavak borbe. Za njega je to samo izgubljena bitka. On računa na glavne medije koji su i dalje pod njegovom kontrolom. Vjerojatno je svjestan da će teško ostvariti Crvenu Hrvatsku koju je obećao, jer mu tako strašan poraz koji je doživio, to garantira. Međutim ne zaboravimo njegovu ulogu u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Iako više nije predsjednik države, mediji i boljševička, velikosrpska opcija**

u SDP-u ga želi instalirati, mada se tako nešto pokušava negirati, za predsjednika SDP-a. S te pozicije on može nastaviti borbu za velikosrpsstvo i Crvenu Hrvatsku.

Za sebe kažete da ste Hercegovac iz Boke kako gledate na pljuvanje gubitnika po hrvatskoj dijaspori i iseljeništvu nakon predsjedničkih izbora?

Kada po vama pljuju oni koji provode velikosrpsku politiku Memoranduma SANU 2 i bore se za Crvenu Hrvatsku, onda je to najveća moguća pohvala. Suočeni s velikim izgledima da im ti ciljevi neće biti ostvareni logično je da pljuju po onima koji su im najveći krivci za to. Dakle, njihovo pljuvanje treba doživjeti kao najveću pohvalu. Ne bi bilo dobro da vas takvi hvale. Kao što je jednom rekao veliki novinar dr. Carl Gustav Stroem: Zabrinu se nad svojim djelovanjem kada te neprijatelj tapše po ramenu. A državotvorni Hrvati za to moraju biti ljubomorni na vas. Pa svo vrijeme se vas najviše i napada jer ste, kako je rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (Hrvatsko slovo, 13. 09. 1996.), najodaniji hrvatski sinovi koji čuvaju Hrvatsku! Dali ste nam ratnog ministra Gojka Šuška, Darija Kordića, generala Slobodana Praljka i mnoge druge. General Praljak je upozoravao kako je za Hrvatsku svoje živote dalo najviše branitelja koji su rodom ili podrijetlom iz BiH. Simbolično je i to što je Vesna Pusić pozvala novoizabranu predsjednicu da se ne vraća u godine ponosa i dostojanstva, dakle devedesete, već da prihvati njihovu slugansku politiku služenja Velikoj Britaniji i Srbiji. Zapravo, Pusić i ne samo ona poziva novu predsjednicu da krene Sanaderovim putem. Sjećate li se kako je Pusićka na pitanje zašto nije protiv Sanadera odgovorila je: „Zašto bih bila protiv njega kada on provodi moju politiku.“ Uostalom i Kolindin posjet šatoru u Savskoj 66 jasna im je poruka, zar ne?

Nedavno sam to pljuvanje po Izvandomovinskim Hrvatima i komentirao posebno ukazavši na pomoć u samim počecima Domovinskog rata bez koje se ne bi obranili: „A pomoć je bila ogromna. Sjećam se jedne bake u Melbourneu 1992. kad je donijela pomoć - ostatak mirovine pošto je izračunala koliko joj treba za hranu da preživi do slijedeće mirovine. Tamo su bili sakupili novce za novu crkvu, pa je sve otišlo za branitelje. Itd. itd. Zato sam i

napisao knjigu "Pronađena polovica duše", jer hrvatsko iseljeništvo to i jeste. Na to je reagirao i Mario Filipi, invalid Domovinskog rata, upozorivši:

„Osim što je dijaspora drugi dio hrvatske duše i spas u vrijeme Domovinskog rata, ona je i danas turbosportski motor Hrvatske koji ne može tjerati bolid zato jer je odvojen od njega... A kada dobijemo sposobnu vlast, na posao. Dijaspore će još jednom biti odlučujući faktor renesanse Hrvatske, ali samo uz poštene uvjete i normalne europske uvjete poslovanja uključujući poreze, administraciju i sve ostalo.“

Jasno je da vlast koja provodi velikosrpsku politiku i bori se za Crvenu Hrvatsku napada i Dijasporu i ne želi ni njihov povratak u Hrvatsku i bilo kakvu pomoć jer su oni uvijek bili i uvijek će biti protiv težnje za povratak u čvrsti velikosrpski zagrljaj. Uvijek mi je na pameti priča iz Adelaide iz 1999. godine. U autobusu je moja supruga slušala razgovor dva Srbina:

Hrvatsku smo porušili, ali oni će se za dvadesetak godina oporaviti i dobro živjeti.

Jedino, ako na izborima pobjede komunisti. Oni će opet htjeti s nama, a onda ćemo mi po starome!

Malo je trebalo da to već ovim izborima skoro u potpunosti ostvare, zar ne?

Premijer se nije udostojio čestitati novoizabranoj predsjednici- što mislite što je tomu razlog?

Zapravo, to pokazuje kako on vjeruje da je upravo on najveći gubitnik na predsjedničkim izborima. Pobjeda kandidata njegove stranke osigurala bi mu i dalje čelnu poziciju u stranci, a uz svoga predsjednika na čelu države mogao se nadati i pobjedi na parlamentarnim izborima. Jednom riječju još pet godina vlasti. Sada Josipovića žele na njegovoj poziciji, što će značiti kraj njegovih ambicija. Možda se tada sjeti i mojih pisama. U ovom posljednjem (trinaesto) sam ga upozorio kakav će biti rezultat izbora i što ga čeka nakon izbora Kolinde Grabar Kitarović za predsjednicu, a u onih prvih 12 sam ga, prije oslobađanja hrvatskih generala u Haagu, pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir. Da me je poslušao...

Član ste Predsjedništva Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta koje je Ivu Josipovića prije mjesec dana osudilo za veleizdaju, a odvjetnik Zvonimir Hodak koji je, također, član najavio je prvi sudski proces protiv Josipovića kojega više ne štiti predsjednički imunitet?

U rujnu prošle godine smo u Vukovaru za etičku veleizdaju optužili Josipovića, Mesića, Pusičku i Pupovca. Reagirao je jedino Josipović kazavši za dva člana Predsjedništva HNES-a profesore Tomca i Jurčevića da su bolesnici i luđaci. To je i predmet tužbe o kojoj govori naš istaknuti odvjetnik Zvonimir Hodak. To jest uvreda koja govori o samom Josipoviću kao čovjeku, ali i to kako on ne može odgovoriti na naše optužbe pa mu je samo ostalo to. Drugim riječima to je svojevrsno priznanje veleizdaje. Tu osudu treba cijelu pročitati i teško je u jednom razgovoru kao što je ovaj navesti sve zlo koje je Josipović počinio hrvatskom narodu. Zato ću se zadržati samo na jednoj – mislim – dobro poznatom detalju. Naime znamo kako je on u Knesetu gnusno govorio o ustaškoj zmiji u njedrima. To je spomenuto u točki 7.2. Osude. Ali zanimljivo je vidjeti kako je i to nešto što su ga naučili Srbi. Zapravo, kada je u Zagreb dolazio srpski veleposlanik Radivoj Cvetićanin posebno su mu ukazali na tri simpatizera jugoslavenske ideje i titoizma „već od svojih davnih orjunaških predaka i simpatizera srpske monarhije“: Josipovića (kodno ime Bledi), Pusičku (kodno ime Živka) i Milanovića (Kodno ime Moljac). U tjedniku 7Dnevno od 26. 12. 2014. opisan je razgovor od „29. novembra 2007“, koji je za Josipovića „slavan datum“. Cvetićanin će Josipoviću:

- Uvek se setim govora u Srbu 27. jula 1941. koji je održao kraljev otadžbinac vojvoda Mane Rokvić kazavši da deo Hrvata u nedrima neguje ustašku zmiju: ‘Srbine, keva te uči! U Hrvatu zmija čuči!’ -

- Zanimljiva metafora, ekselencijo. To je Mane lijepo rekao. Zapamtit ću to! Možda nekad u budućnosti na to i upozorim. Na nekom važnom mjestu! -

Josipović je dobro naučio i naučeno izgovorio u Knesetu, zar ne?

Zapravo, prije nekoliko dana je HNES, slijedeći zahtjeve mnogih, zatražilo da se pokrene i službena istraga protiv Josipovića i utvrdi istinitost onoga što je dano u našoj Osudi.

U hrvatskim medijima ste prešućivani iako su Vaše zasluge u znanosti neprocjenjive i vrijedne divljenja, naime napisali ste i objavili tisuću znanstvenih radova, u svijetu ste cijenjeni, a u svojoj voljenoj Hrvatskoj prešućivani-Zašto?

Treba naglasiti kako je u povijesti svega nekoliko matematičara imalo toliki broj znanstvenih radova. A ne radi se samo o tome. Samo u Hrvatskoj je iz moje znanstvene škole izašlo preko 40 novih doktora matematike, 3 časopisa koje sam napravio su ušli na svjetske liste najboljih časopisa (u RH ih iz matematike imamo 5, a recimo Srbija 2), a nedavno su na Scopusovoj listi najboljih 50 hrvatskih znanstvenih časopisa zauzeli 1., 2. i 6. mjesto! Zbog zasluga u matematici posvećen mi je jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je četiri godine kasnije i na kineskom u kineskom časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Zbog tih i drugih zasluga u znanosti izabrano je moje sustavno prešućivanje u Hrvatskoj. Pri tome nije samo prešućen moj domoljubni angažman, već i rezultati znanstvenog rada. Npr. povodom tih mojih 1000 znanstvenih radova održana je prošle godine međunarodna konferencija u Trogiru. Mediji je uopće nisu zabilježili iako je to prva takva međunarodna konferencija u čast nekog hrvatskog znanstvenika. Otvorio ju je Splitsko-dalmatinski župan Zlatko Ževrnja. Zanimljivo je da je trebao otvoriti predsjednik Akademije, ali ispostavilo se da ima nekih važnijih poslova, mada mi nije jasno što bi trebalo biti važnije od prve konferencije povodom 1000 znanstvenih radova nekog hrvatskog znanstvenika. I u završnom izvješću o našem radu prošle godine ta Konferencija nije spomenuta iako joj je pokrovitelj bio 2. razred HAZU, pa sam na samoj Skupštini morao intervenirati upitavši je li HAZU znanstvena ustanova. Poslije su me neke kolege akademici u nevjerici pitali radi li se doista o tolikom broju radova u znanstvenim časopisima.

Naglasili ste i to da su i dalje glavni mediji u njihovim rukama, ali eto i bez vodećih medija, odnosno unatoč njima Kolinda

Grabar Kitarović je dobila izbore, jesu li pobijedeni pobijedili sami sebe?

Zato je u pravu Marijačić kada piše: „Bila je to veličanstvena pobjeda gospođe Kolinde Grabar Kitarović, HDZ-ove kandidatkinje za predsjednicu države. U neravnopravnoj bitki, u kojoj je aktualni predsjednik imao sve u svojim rukama i posredstvom institucija, medija, marketinških agencija i gotovo neograničenoga novca nadzirao i oblikovao javno mnijenje, ona je uspjela dobiti nešto više od 30 tisuća glasova više od njega.“ Pobijedio je opet hrvatski narod! Jer takav izbor u takovoj mediskoj blokadi pokazuje, (uostalom nisam samo ja na nekakvim crnim listama, već i mnogi drugi koji misle i pišu slično meni), veličinu naroda koji je u većinskom dijelu prepoznao tu „udbaško-komunističku balkansku krčmu“. A da to nije lako pokazat ću na jednom malom primjeru. U istom broju Hrvatskog tjednika sjajna kolumnistica Mirela Pavić kaže: „Nikad, dragi moji čitatelji, nikad do sinoć, nisam bila svjesnija mržnje koji ti ljudi osjećaju spram ove države. Jadne, tuste mržnje koja im izbija iz rečenica, lica, očaja... Gledajući Pusićku i Milanovića pomislila sam – Bože, ovi ljudi bi me mogli, mrtvi-hladni – ubiti ili dati strijeljati zbog ovoga što pišem.“ Podsjeća li Vas ovo na davno napisane i javno izgovorene moje riječi kako mi je žao današnjih vlasti. Oni su zavidni svojim roditeljima jer su nas njihovi roditelji mogli svojevremeno i ubijati, a oni (još) ne mogu. Pa kada je jedna tako vrsna kolumnistica to vidjela tek sada, kako možemo očekivati od ljudi, kojima je najvažnije sastaviti kraj s krajem da uz takovo medijsko jednoumlje znaju o čemu se radi. Zapravo, razumijem gđu Pavić. Doista je teško razumjeti da bi nas rado i ubili. Na kraju krajeva i Josipović je svojevremeno dobio izbore s Novom pravednošću za koju mu je uzor bio otac. A znamo da je njegov otac bio predsjednik komisije koja je odlučivala o sudbini desetak tisuća Hrvata poslije Hrvatskog proljeća.

Autor ste više knjiga u kojima pišete o ljubavi prema svojoj Hrvatskoj Domovini i njezinim ljudima, domoljubima, ali i onima koji su hrvatska sramota, dolazi li vrijeme pravih ljudi, vrijeme u kojemu ćete pisati o hrvatskoj slobodi i ljudima koji su njezin ponos ili smo tek na početku borbe?

Preko 30 je mojih domoljubnih knjiga Ali, nadam se da će to vrijeme doći doista vrlo brzo, i nadam se kako će to značiti i nestanak razloga za ovakav moj angažman. Još uvijek puno toga mogu dati u matematici. A i mnogobrojni moji suradnici me trebaju. Jesam li Vam rekao da imam preko 200 suradnika po cijelom svijetu?

Genijalno ste predvidjeli hrvatsku zbilju nakon smrti predsjednika dr. Franje Tuđmana, kako vidite Hrvatsku u sljedećih pet godina pod državničkom palicom predsjednice Kolinde Grabar Kitarović?

Vjerojatno mislite na moju knjigu Trijumf tuđmanizma iz 2003. godine. Samo sam vjerovao u svoj narod. Pa i Sveti Otac naš Papa Ivan Pavao 2. je govorio da smo narod nade, a francuski vojni biskup je svojevremeno i tvrdio kako se divi Hrvatima jer mi Hrvati imamo vrjednote koje nestaju u Europi, a bez kojih ona ne može opstati. Predsjednica Kolinda Grabar Kitarović je krenula Tuđmanovski. Pozvala je sve da idu s njom u borbu za Hrvatsku. Ponudila im je nešto slično Tuđmanovoj pomirbi. Već najnovije ankete pokazuju da su mnogi to i razumjeli. Naime, istraživanje obavljeno na uzorku od 1000 ispitanih pokazuje da bi koalicija okupljena oko HDZ-a, dakle HDZ-HSS-HSP AS-BUZ-ZDS-HDS-HSLs, imao potporu 45,9% glasača, dok bi Kukuriku savez - SDP-HNS-HSU-IDS imao samo 20,1% glasova. Jasno je da mnogi Kukurikavci nikada neće i ne mogu prihvatiti rad za boljitak Hrvatske. Ali mnogi hoće!

8. Postoji li formula za izlazak iz postojećeg stanja, odnosno može li Hrvatska doživjeti ekonomski i nacionalni procvat?

Ljubav sve može. U ovom slučaju ljubav prema svojoj državi i svom narodu. Nacionalizam, ispravno definiran kao ljubav prema svom narodu dat će potreban zanos za ostvarenje onoga što je gđa predsjednica i obećala odmah nakon pobjede. Valjda su Hrvati naučili iz ovoga što nam se dogodilo u ovih zadnjih 15 godina. Svi su mislili: Imamo državu i ja hoću korist od toga i to odmah. Radili su na taj način da korist imaju oni koji ne vole ni njih ni našu domovinu.

9. Ne skrivajte svoju naklonost i ljubav prema Hrvatima u Bosni i Hercegovini, često s ponosom govorite o Hrvatima u dijaspori i iseljeništvu, čime smo zaslužili Vašu naklonost?

To Vam je već odgovorio veliki Slobodan Novak. Ja mogu samo to ponoviti. Pa zar – zapravo – niste bili veličanstveni na ovim izborima kada su vas pred očima cijelog svijeta diskriminirali, ne dozvolivši vam da imate uvjete glasovanja kao i drugi Hrvati, a vi ste to iskoristili da svima pokažete zašto je akademik Novak rekao da ste najodaniji hrvatski sinovi koji čuvaju Hrvatsku.

Razgovarala: Danijela Šakota

IVICA MARIJAČIĆ

ŽIVOT SA CRVENIM KMERIMA NA VLASTI DOISTA ZNADE BITI TRAGIKOMIČAN?

Kako opravdati režimsko uhićenje prosvjednika zviždača u Kninu koji, ispostavilo se, nije čak ni zviždao jer ne zna, nego je hukao i ponešto dobacivao premijeru Milanoviću za vrijeme njegova govora na proslavi obljetnice Oluje u Kninu? U režimskim, lijevo orijentiranim medijima, vidjeli smo dvije vrste reakcija. Jedni čak i opravdavaju uhićenje pozivajući se na Zakon o prekršaju protiv javnog reda i mira. Oni bi sutra opravdavali s jednakim fanatizmom i ubijanje, kao što su to radili u vrijeme komunizma.

Drugi, pak, ponešto su skeptičniji prema odluci policije da pritvori prosvjednika s obzirom da se to u 21. stoljeću kosi sa svim demokratskim standardima u demokratskom i uljuđenom svijetu, ali su zato i uhićenog prosvjednika i sve ostale koji su u Kninu zviždali premijeru praktički proglasili divljacima, građanima drugog reda, kao nekoga tko uopće ne pripada u kategoriju ljudi. U sotonizaciji je, dakako, prednjačio Jutarnji list iz sustava EPH u vlasništvu Ninoslava Pavića.

To je tržišno gledajući propali medijski projekt, ali budući da je pomazanik svih vlasti i režima, sve ga te vlasti spašavaju. Novinarski magnat i njegovi kolumnisti genijalci nisu sposobni nositi se na tržištu pa su pronašli spas u činjenici da budu sluge režima. S razlogom su nedavno na čak šest novinskih stranica napali suca Trgovačkog suda u Zagrebu jer je zatražio ocjenu ustavnosti predstečajne nagodbe u jednom predmetu, a upravo jedini je spas za Pavićevo medijsko carstvo u predstečajnoj nagodbi koja se svodi na oprost glavnine duga, a ostatak se daje na otplatu na više godine.

Uvijek su potkradali državu ili tražili povlastice. Sam Pavić 2000. godine darivao je Račana i ostale novopridošle vlastodršce likovnim grafikama te je priznao da zaposlenicima isplaćuje plaće na crno, dakle da potkrada državu.

Represija prema prosvjednicima čiji se prosvjed svodi samo na izražavanje mišljenja sramni je relikat prošlosti, u nas još i baština zločinačkog jugoslavenskog komunističkog režima. Taj režim propao je u krvi 90-ih, ali ostale su njegove pristaše koje danas piju krv hrvatskom narodu, nakon što su na sebe navukli maske tzv. antifašista i demokrata, smatrajući ga čak i stokom koja nema pravo ni na što, ni na mišljenje, ni na stav ni na prosvjed, na što uljuđeni svijet odavno ima.

Negdje ispod površine svojih pamfletskih teza kriju svoj žal što nas Josip Broz nije i više potamnio kako ih ne bismo inkomodirali u njihovom sjevlašču i svemoći. Taj senzibilitet za poštivanje zakona nisu imali kad je danas već zaboravljena gospođa protuzakonito otkrila bankarsku i zakonito stečenu štednju obitelji Franje Tuđmana, nego su ju pretvorili u *Ostojić* *Važno je da Ranko Ostojić, poznat po mnogo čemu, a najviše po tomu što je živio u stanu spomenutog Pavića i što je potragu za generalom Gotovinom predao u ruke engleskoj obavještajnoj službi, te i sam bio na čelu jednog tima koji ga je lovio, hapsi zviždače u Kninu. A onda, da farsa bude potpuna, završi na ručku s generalom Gotovinom.* heroinu i manipulirali njome sve dok ju nisu odbacili kao štracu.

A kad su prije nekoliko godina prosvjednici u Zagrebu ne samo zviždali nego dovikivali uvrede i prijetnje Jadranki Kosor i Vladimiru Šeksu, onda se nisu pozivali na kršenje zakona, nego navijački nabacivali šibljice na namjeravanu lomaču, kao uostalom i 90-ih kad su Franji Tuđmanu priređivali urnebesne zvižduke.

Sve je to znak ne samo krhke nego i problematične demokracije u Hrvatskoj. Vlast koja nije spremna izdržati kušnje poput ove u Kninu, ne zaslužuje ni biti vlast. Busha su gađali cipelom, Kohla rajčicama, Sarkozyju su svašta dobacivali, ali tamošnjim vlastima nije palo na pamet reagirati odmazdom i represijom. Ovdje u Hrvatskoj, pak, vlast i njihovi pseći medijski podanici jedva čekaju povode za ogorčeni ideološki i policijski obračun.

Policijska slavnodobitno unaprijed najavljuje da će snimati koncert u Čavoglavama i među 120 tisuća posjetitelja spektakularno obznanjuje uspjeh – da je u tri slučaja otkrila kako su pojedinci imali upaljače ili neke druge predmete s ustaškim obilježjima. U Zakonu ne piše koji su konkretno režimi totalitaristički i čija su znakovlja zabranjena. Policijska samovoljno interpretira da je to ustaški režim pa

reagira na sve što ima veze s njim, ali ostaje mirna kad je riječ o komunističkom.

U Kumrovcu svake godine okupe se aveti tog mračnog režima, sa zastavama nepostojećih i tuđih država, sa zvijezdama petokrakama pod kojima je 90-ih spaljen Vukovar i trećina Hrvatske i po kojima su 1945. pa nadalje punjene jame tijelima i živih Hrvata, ali policija sve to gleda i ostaje mirna. Ali važno je da ministar policije Ranko Ostojić, poznat po mnogo čemu, a najviše po tomu što je živio u stanu spomenutog Pavića i što je potragu za generalom Gotovinom predao u ruke engleskoj obavještajnoj službi, te i sam bio na čelu jednog tima koji ga je lovio, hapsi zviždače u Kninu. Pa poslije toga, da hrvatska farsa bude potpuna, završi na ručku s generalom Gotovinom. Život u Hrvatskoj s crvenim kmerima na vlasti i u medijima zaista zna biti tragikomičan.

Hrvatski tjednik, 15. 08. 2013.

Portal HKV-a, 18. 08. 2013.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

PREDSJEDNICA I ZAJEDNIŠTVO

Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman je stvorio hrvatsku državu i izvojevao pobjedu nad velikosrpskim fašističkim agresorom pozivajući se na pomirbu. Slično tome i danas, kada imamo unutrašnju agresiju i kada su oni koji ne vole ni hrvatsku državu ni hrvatski narod očekivali i još uvijek se žestoko bore za ostvarenje Crvene Hrvatske, predsjednica Kolinda Grabar Kitarović poziva na zajedništvo. Pogledajmo kako njezinih prvih 100 dana opisuje naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:

Od početka mandata izložena je podmetanjima, lažima, sitnim spletkama i krupnim klipovima. Počelo je to i prije, vozili su ju na Grič u pokvarenoj uspinjači koja je lako mogla zastati na pola puta ili se naglo stušiti, grički top nije opalio po prvi put u novijoj povijesti, s Hrvatske televizije su ju vrijeđali u vrijeme ceremonije ustoličenja, Milanović i njegova fakinaža baš su ju tapkaroški pokušavali iritirati i izbaciti iz takta, ali nije se dala. Iz dana u dan u ovih sto dana pobjeđivala je u čarkama i dobivala bitke, razumjela je ona i razumio narod da ima posla s infantilnim zluradim maloljetnicima koji joj jednostavno nisu dorasli pa je s lakoćom

pokupila konce vlasti, hladnokrvno poslala Tita u rodno mjesto i slično.... Možda ne i slučajno – 15. veljače 2015. i 28. veljače 1989. imaju poveznicu, oba su prijelomni trenutci hrvatske povijesti – onaj iz svršetka osamdesetih označio je početak definitivnoga svršetka jugokomunističke vladavine, ovaj iz tekuće godine označio je početak definitivnoga sloma orjunaške remisije u kojoj je Hrvatska živjela (umirala) zadnjih petnaest godina. Mračnih petnaest godina – tako je naslovljena knjiga političkog analitičara, novinara i publicista Mate Kovačevića, koja upravo ide u tisak.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/20413-h-hitrec-rodaci-balvana-bez-korijena-ne-mogu-opstati.html>

Kako Predsjednica *pobjeđuje učarkama i dobiva bitke* pokazala je priča o mimohodu. Znamo da je Milanović želio mimohod u Zagrebu 5. 8. 2015. sve samo da toga dana ne bude u Kninu. Tu njegovu želju najslikovitije objašnjava Marko Ljubić u tjedniku 7Dnevno, 15. 5. 2015. Sam naslov njegova teksta sve govori: *Zašto ratni bjegunac hoće postrojiti pobjedničku vojsku?*

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/zasto-ratni-bjegunac-hoce-postrojiti-pobjednicku-vojsku-801814>

U duhu zajedništva, tj. davanja šanse svima koji vole hrvatsku državu i svoj narod da to i pokažu i priključe se, ona predlaže prvo da se mimohod održi ili dan prije ili dan poslije, ali glavna proslava mora biti u Kninu na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti. Očekivala je odbijanje i onda ih upozorava kako je ona vrhovna zapovjednica i samo ona može odobriti izlazak vojske za mimohod. *Milanović i njegova fakinaža* sve pokušava kako bi osporili očito. Stvaraju i odbor s generalima, uvjereni da je sastav takav da će donijeti odluku kako želi Milanović.

Onda Predsjednica sprečava sramotu i tim ljudima i ponovno predloži ono što je tražila na početku, što ovi jedva dočekaše.

Vidimo ovih dana kako se Predsjednici pridružuje i Karamarko koji također poziva Milanovića na razgovor o svjetonazorskim pitanjima i biva odbijen. Kao i Predsjednica i Predsjednik HDZ-a je svjestan da Milanović i vrh SDP-a teško može iz svoje kože. Ali pružanje ruke i takovima služi da njihovi sljedbenici progledaju i shvate

koliko njihovi čelni ljudi ne vole ni hrvatsku državu ni hrvatski narod. Koliko su posvećeni provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2. u Hrvatskoj. Pitanje je smiju li oni od toga odustati. Sve me nekako podsjeća na jednu moju staru tvrdnju: JEDNOM IZDAJICA, UVIJEK IZDAJICA! Zapravo svakim danom opravdavaju postojanje i rad Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, zar ne?

Čini mi se da je slična priča i u svezi s Bleiburgom. Naime, treba voditi računa da je Predsjednica iz obitelji koji su bili na strani partizana, kao što je Tuđman bio s njima. Zato i ona i on dobro znaju kako mnogi koji su pripadali tom pokretu nisu to bili iz razloga koji su vodili njihove vođe, već iz domoljubnih razloga. Zato je i Predsjednici važno da takove pridobije u borbu za Hrvatsku. Pri tome zna koliko su oni bili trovani svo vrijeme od 1945. do dana današnjega. Zapravo u tom svijetlu treba promatrati i govor kardinala Bozanića u Bleiburgu:

... nekima kao da je stalo produbljivati neistine ne bi li se produžio sukob i nasilje iz vremena totalitarizma. Nasuprot domoljubnom antifašističkom otporu iz II. svjetskog rata danas se pojavljuje neka nova ideologija antifašizma s diskursom iz pedesetih godina prošloga stoljeća koju ne nalazimo u suvremenosti drugih europskih zemalja. Izmišljanje neke fašizacije Hrvatske hrani tu ideologiju i daje joj priliku da se njezini promicatelji predstavljaju borcima protiv tih navodnih pojava, skrivajući pravu narav svoga djelovanja i ne dopuštajući da hrvatsko društvo raste u slobodi, zajedništvu i suživotu, u čežnji za napretkom, pravednošću i mirom, u otklonjenosti od svakoga totalitarizma.

Podsjetimo što o žrtvama kaže biskup Mile Bogović:

U govoru o "nevinim ljudima" u Drugom svjetskom ratu opet je jedna zamka. U pravnom smislu nevin je onaj koji nije pravomoćno osuđen. Ti ljudi nisu imali nikakve presude, ni nepravomoćne ni pravomoćne, i u tom smislu njihova je nevinost neupitna. Tim više što su stradali nakon što je potpisan mir. Koliko su oni nevinu u moralnom smislu, to samo Bog znade. Jasno je da žrtve na Bleiburškom polju i na Križnim putovima nisu stradale ni po pravnim ni po ikakvim moralnim načelima. Ondje su prekršeni i ljudski i Božji zakoni. Time

ne želim reći da su se na drugim mjestima i od drugog političkog režima ti zakoni uvijek poštivali, ali kad govorimo o Bleiburgu i Križnim putovima, valja reći što su oni u sebi, bez obzira na neke druge situacije. U nas je o toj "nevinosti" govor toliko besmislen da je jasno kako je po srijedi manipulacija. Ide se tako daleko da se antifašizam tipa Josipa Broza Tita smatra kao nešto nevino, a stav njegovih protivnika grješan. Vjerujem da će konačno i širi slojevi uvidjeti bezočnost te podvale. U tome je prednost naše situacije od prijašnjih. Negdje treba udariti grom da se očituje kako cijela instalacija nije dobro postavljena. Danas je toliko iracionalnih udara s "antifašističke" strane da je lakše spoznati što je krivo nasadeo. U tome je prednost našega vremena. No, ne treba očekivati neki opći konsenzus. Ima i danas ljudi koji misle da se sunce okreće oko zemlje. Nije čudno da ima ljudi koji komunistički teror i represiju smatraju istinskom demokracijom. Ako su činjenice drukčije, to gore po činjenice – rekli bi oni. No, i ta laž ima kratke noge.

<http://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/20398-bogovic-danasnje-hrvatsko-drustvo-nije-podijeljeno-nego-je-razdijeljeno.html>

Bio sam i sam u Bleiburgu. O našem putu pisao je Predsjednik HKV-a Đuro Vidmarović na Portalu HKV-a:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/20348-d-vidmarovic-na-bleiburskom-polju-vidio-se-kraj-titoisticke-ideologije.html>

Vidmarović kaže: *Zahvalan sam dr. sc. Josipu Sjepandiću, hrvatskom znanstveniku koji živi u Njemačkoj, što je predložio da se pridružim akademiku Pečariću i njegovim automobilom krenem u Austriju.*

Zapravo s nama je bio i Josipov najmlađi sin. Došao je iz Njemačke da bi iz Zagreba išao s nama u Bleiburg jer mu je tata rekao da će tamo biti predsjednica. Možete zamisliti koliko je bio razočaran kada smo mu rekli da Predsjednica neće doći. Sigurno su mnogi drugi bili isto tako razočarani. Zato ne čudi što to pokazuje naslov kolumne Ivica Marijačića (Hrvatski tjednik, 21. 5. 2015.): *Predsjednica je morala doći u Bleiburg i biti sa svojim narodom!* On svoj tekst završava ovako:

Postoji samo popis žrtava jugoslavenskih vlasti s kojim se i danas barata, sačinjen za potrebe reparacije od Njemačke, ali u taj su popis uvrštene sve žrtve sa svih bivših jugoslavenskih prostora, ista imena pojavljuju se bezbroj puta, uvršteni su i poginuli četnici, zatim osobe koje nikad nisu stupile na tlo Jasenovca. Svaki Hrvat i svaki čovjek koji ima savjest pokajat će se za svaki svoj dokazani zločin, ali klanjati se jugosrpskim mitovima mogu samo oni koje vodi mržnja prema vlastitome rodu i vlastitoj domovini.

Za razliku od Jasenovca, dokazi za zločin Bleiburga i križnih putova su na svakome koraku i to u masovnim jamama i kilometarskim rovovima iz kojih svakoga dana izbijaju kosti hrvatskih žrtava. To je ključna razlika i danas krivotvore povijest ne samo oni koji tvrde da je Bleiburg posljedica Jasenovca, nego i svi oni koji u ime lažnoga mira pristaju na to sramno izjednačavanje mita i stvarnosti, kao i oni koji, uronjeni u neki oblik svoga konformizma, govore da ih povijest ne zanima. To treba znati i predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović i zbog toga je ona trebala doći na impresivni skup u Bleiburgu. Na mjesto gdje se nezamisliva patnja predaka pretvara u snagu današnjih hrvatskih naraštaja.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20401-klanjati-se-jugosrpskim-mitovima-mogu-samo-oni-koje-vodi-mrznja-prema-vlastitome-rodu.html>

U istom tjedniku slično piše i kolumnistica Mirela Pavić u tekstu *Tužno hrvatsko polje*. Ona ne ulazi u 'mudre državničke poteze' i spominje iskrivljeno tumačenje podilaženja 'velesilama' engleskih i američkih političkih trovača i krojača karata i sudbina, tarot majstora ovih prostora.

Iako je sve što kažu i Marijačić i Pavićka doista tako, ipak mislim da je najvažniji čimbenik na koji treba voditi računa u razmatranju i raščlambi poteza Predsjednice upravo njezin poziv na zajedništvo. Dobro je primijetiti i kako je u istom broju Hrvatskog tjednika objavljen i tekst velikog hrvatskog književnika akademika Slobodana Novaka: *Nema pomirbe s onima koji se dive prekretnoj šajkači s krvavom zvijezdom i srpom koji je nemilice kosio*. Akademik svoj tekst završava ovako:

Stoga ljudi slobodnih uvjerenja, istinski antifašisti, očito, nisu i ne mogu biti s njima u istome rovu – čak ni protiv zajedničkog neprijatelja. Osim doslovce, kao u Drugome svjetskom ratu, što je bila neizbježna spasonosna epizoda.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20418-nema-pomirbe-s-onima-koji-se-dive-prekrojenoj-sajkaci-s-krvavom-zvijezdom-i-srpom-koji-je-nemilice-kosio.html>

Zapravo i akademik Novak pokazuje kako nema razlike između fašista i tzv. antifašista o kojima je govorio kardinal Bozanić na Bleiburgu. Za razliku od kardinala koji govori o *domoljubnom antifašističkom otporu iz II. svjetskog rata* akademik je mnogo precizniji pa u ovoj zadnjoj rečenici svoga teksta i za to vrijeme dijeli istinske antifašiste od "antifašista". Drugim riječima u Drugom svjetskom ratu nisu svi koji su pripadali partizanima mislili samo o borbi za vlast i o uvođenju komunističke diktature.

A mnogi od takovih ili njihove djece spadaju među one koji su jučer bili za Josipovića, a danas za Milanovića ne videći razliku o kojoj govori akademik Novak. A upravo na te i takove istinske antifašiste računa, kao što sam već konstatirao, i Predsjednica kada govori o zajedništvu. Ona itekako dobro zna da ne može biti zajedništva s onima koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu.

Međutim, itekako je dobro da vrsni kolumnisti kakvi su Marijačić i Pavička tako pišu jer je sigurno da predsjedničini savjetnici itekako moraju voditi računa i o takovim stavovima i o činjenici da mnogo državotvornih Hrvata misle tako kao što misle Marijačić i Pavička.

S druge strane moraju imati u vidu da se paralelno s opisanim pojavljuje strah da će se Predsjednica pojaviti na najvećem hrvatskom okupljanju za Dan pobjede i domovinske zahvalnosti – onom u Čavoglavama gdje se iz godine u godinu okupi mnogo više od 100.000 ljudi. Naime, najekstremniji SDP-ovci će to pokazati kada napadaju komemoraciju u Bleiburgu. O tome pogledajte:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/stazic-negirao-zrtve-s-bleiburga-u-otvorenom-iznio-teoriju-po-kojoj-na-bleiburgu-nikad-nije-doslo-pokolja-hrvata-801847>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/thompsonovi-fanovi-zgrozeni-stazicevim-izjavama-pogledajte-kako-su-ga-nazvali-801989>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/ruza-zestoko-oprala-stazica-je-govor-mrznje-thompson-bi-valjao-da-pjeva-partizansku-ej-drugovi-jel-vam-zao-801977>

Zato ne čudi što je tako vrsni kolumnist kakav je Marko Ljubić u spomenutom tekstu o proslavi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti pisao i o proslavi u Čavoglavama:

Potrošiti novac na mimohod koji će u prvi plan ponovo staviti današnju vladu i nesretne političke kreature, a neće poslati nikakvu poruku nikom relevantnom, a istovremeno ostatak Hrvatske izuzev Čavoglava nagraditi neradnim danom, je sve samo ne dostojno obilježavanje najvažnije epopeje u povijesti hrvatskoga naroda...

Može li se karakter današnjih oružanih snaga isključivo cijeniti po njihovim dometima u nedavnoj prošlosti koje su ostvarile predvođene pokojnim vrhovnim zapovjednikom Franjom Tuđmanom sljedeći njegovu nacionalnu politiku, ako državna politika predvođena dvojicom bivših predsjednika, a posebice aktualna vlada, već godinama razaraju baš svaku nit i obilježje Tuđmanovog političkog i državotvornog naslijeđa? Može li biti legitiman način proslave upriličen samo državnome vrhu i protokolu, ako taj isti državni vrh godinama šalje stotine agenata čiji je posao naći argumente za proglašenje narodne proslave u Čavoglavama ustaškom i fašističkom, a nacionalni ponos cijeloga naroda – destruktivnim?...

Vrijeme je da se Predsjednica obrati za pomoć svom narodu pozivom na otpor i novo nacionalno jedinstvo, jer će mu to biti jedinstvena čestitka, vraćanje nade na stečevinama slavne prošlosti. Vrijeme je da se Predsjednica osloni na narod i zatraži pomoć u provođenju duboke lustracije ili rasvjetljavanja svih segmenata hrvatskoga društva, napose hrvatske države i javnih sektora, počevši od medija, kulture, obrazovanja i znanosti, do diplomacije, pravosuđa i sigurnosnog aparata. Vrijeme je da predsjednica Republike bude nazočna u Čavoglavama sa svojim narodom i toj i sličnim proslavama dade državni legalitet, a državi dijelom vrati legitimitet

svoga naroda. Sve odgovore na otvorena pitanja naći će u narodu, jednostavni su i sigurni, kao što je jednostavno svako znanje.

Da, vrijeme je.

Kamenjar.com, 28. 5. 2015.

Glas Brotnja, 29. 5. 2015.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU

Dragi Matko,

Vjerojatno si vidio da sam i ja komentirao napad na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Zapravo, Tvoj tekst i onaj dr. Razuma koji su objavljeni u istom broju Hrvatskog tjednika su pokazatelji kako istinski znanstvenici razmišljaju. Ja sam htio vašim razmišljanjima dodati neke svoje starije tekstove koji su na tragu onoga o čemu ste vas dvojica pisali.

U tekstu KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM? to sam učinio s obzirom na povjesničare i "povjesničare" o kojima ste pisali i dr. Razum i Ti.

Spomenuo si tj. imao slijedeći prijedlog za HAZU:

Jednako tako, predlažem Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti tražim da svojim autoritetom i pozvanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska

akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koju promiču i Goldsteini ("*oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks*"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

Ponovit ću osnovne podatke prema mom tekstu **Goldsteini bezočno lažu**, Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.:

Radi se o dvama pristupima u korištenju Jasenovca u borbi za

očuvanje Jugoslavije. Znamo da je popis iz 1964. dao ukupan broj od 597 323 žrtava (u Jasenovcu 49 874). Tajnik saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Florijan Boras tvrdio da je iz dostupnih materijala jugoslavenskih komisija za žrtve rata iz 1946. i 1964. **VIDLJIVO DA SU ONE UMNOŽAVALE BROJ ŽRTAVA** (istakao J.P.) i tako što su se neka imena ponavljala. On drži da je to učinjeno da bi se dobila veća ratna odšteta, ali i da se Hrvati prikažu kao **genocidan narod** (istakao J.P.). Dodao je da će ti popisi biti preispitani ("Vjesnik" od 22. listopada 1999.). S druge strane Vjekoslav Perica u Slobodnoj Dalmaciji 27. srpnja 2002. tvrdi da je u jednoj biblioteci u Chicagu našao knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Očito je slaganje brojke Goldsteinovih s brojkama Eparhije Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorskoga četničkog pokreta Draže Mihailovića. Vidimo i po Borasovoj tvrdnji da genocidnost hrvatskog naroda i time očuvanje Jugoslavije (stvaranje tzv. Zapadnog Balkana) osigurava i brojka s popisa iz 1964, a još više ona koju spominju Goldsteini i Draža Mihajlović. Zato je i lažima trebalo spriječiti rad saborske komisije na popisu žrtava! Najzaslužniji je za to Slavko Goldstein koji je uspio lažno uvjeriti hrvatsku javnost da je broj žrtava dan u "Izvešću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" konačan, a iz naslova samog Izvešća očito je da Komisija konstatira što je uspjela popisati u tom periodu. Za uspješno plasiranje ove laži hrvatskoj javnosti Slavko Goldstein je i nagrađen: predsjednik je Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Na internetu sam pronašao kako danas izgleda taj Savjet koji itekako snosi odgovornost za prijevaru s popisom.

Članovi Savjeta Spomen-područja Jasenovac

Predstavnik Saveza
antifašističkih boraca
Hrvatske

Katica Sedmak, predsjednica Savjeta

Predstavnik Hrvatskog sabora	mr.sc. Zoran Vasić
Predstavnik Ministarstva kulture	dr.sc. Tvrtko Jakovina
Predstavnik općine Jasenovac	Zoran Prpić , mag. polit.
Predstavnik preživjelih logoraša	mr.sc. Ivan Fumić
Predstavnik romske zajednice u Hrvatskoj	Stevo Đurđević
Predstavnik srpske zajednice u Hrvatskoj	Saša Milošević , potpredsjednik SNV
Predstavnik židovske zajednice u Hrvatskoj	Sanja Zoričić-Tabaković , članica vijeća Židovske općine Zagreb
Ravnatelj JUSP Jasenovac	Nataša Jovičić , ravnateljica JUSP Jasenovac

I Jakovina je tu. Treba li komentirati?

Zapravo i čini mi se da si dobio odgovor na Tvoj razuman prijedlog – nedugo nakon njega uslijedio je napad na Hrvatski tjednik gdje je istina objavljena. Upravo u svezi s tim napadom glavni urednik Ivica Marijačić spominje i tekstove, pa i Tvoje, o Jasenovcu:

”Kaos je ovdje, sve je razbacano, ispreturano. Nema dokaze, niti indicije o tome što bi mogao biti povod ovome terorističkom činu. Očito je da su nešto tražili. Ozlijedili su grafičkog urednika, srušili

ga na pod, pištolj mu prislanjali na glavu, žicu mu stezali oko vrata i mučili ga. Uzeli su mu osobnu, gotovinu koja je bila u redakciji, psovali nam ustašku majku, ostavili prijeteću poruku i meni. Napadači su bili maskirani s fantomkama na glavama i rukavicama na rukama te je jasno da je riječ o profesionalcima”, ističe Ivica Marijačić, koji je potom ipak pokušao dokučiti što bi mogao biti povod za ovaj brutalan čin.

”Hrvatski tjednik je politički tjednik specifične orijentacije. Nije nas briga hoćemo li se nekome svidjeti ili ne, no u pisanju koristimo argumente. Otvaramo političke teme poput popisa jasenovačkih žrtava, za kojeg smo utvrdili da je lažan. Objavili smo i svoj pogled na kukasti križ na Poljudu (Hrvatski tjednik pisao je da se ministar Ranko Ostojić večer prije utakmice na večeri u Splitu sastao s direktorom tvrtke koja održava poljudski travnjak). Godinama pišemo o Josipu Perkoviću i udbaškim ubojstvima te smo predviđeli da će bivši udbaši završiti u zatvoru. Moguće je i da su te teme razlog ovog terorističkog čina. Nisam mogao vjerovati da bi takvo što moglo biti povod napada na redakciju, no sada pomalo mijenjam mišljenje”, dodaje glavni urednik Hrvatskog tjednika.

Pojašnjava potom da nisu bez argumenata pisali o mogućnosti da je ‘svastika’ na Poljudu djelo ljudi bliskih vlasti, koji za tobožnji fašizam i ustaštvo žele optužiti hrvatsku desnicu.

”Stoji naša tvrdnja da je ministar Ranko Ostojić uoči utakmice Hrvatska-Italija bio na večeri na kojoj se pojavio i Ante Maslov, direktor tvrtke Jadro koja održava travnjak na Poljudu. Maslov je to ispričao našem izvoru, nakon čega smo informaciju objavili. Kasnije je Maslov od straha povukao iskaz, no činjenica je da je bio s Ostojićem. To ne mora ništa značiti, ali je vrlo indikativno”, dodaje Marijačić.

Na pitanja, smatra li da je u Hrvatskoj ugrožena nacionalna sigurnost zbog eskalacije nasilja i prijetnji (premlaćivanje istraživačkog novinara Željka Peratovića, prijetnje smrću saborskoj zastupnici Mireli Holy, prijetnje ministru Lalovcu, prijetnje Ivanu Krmpotiću i ostalim svjedocima na suđenju Perkoviću i Mustaću, još uvijek neriješen incident s kukastim križem na Poljudu, ubojstvo Vinka Žuljevića – Klice, provala u Hrvatski tjednik...) Marijačić je

odgovorio potvrdno.

”Kada razmislim o svemu što navodite, mogu zaključiti da sigurnost nikad nije bila ugroženija. Vlada pravna anarhija i iz dana u dan stanje je sve gore, zbog čega je u Hrvatskoj doista sve moguće. Bojim se da je sve to ozbiljan simptom ugrožene nacionalne sigurnosti”, zaključuje Marijačić.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/urednika-davili-zicom-hitno-sazvati-odbor-za-nacionalnu-sigurnost-alarmirati-soa-u-815782>

A zapravo meta je bio sam Marijačić. O tome piše sjajni hrvatski kolumnist Nenad Piskac na Portalu HKV-a:

Napad na Hrvatski tjednik: Ivica Marijačić zamalo je izbjegao likvidaciju

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/20796-napad-na-hrvatski-tjednik-ivica-marijacic-zamalo-je-izbjegao-likvidaciju.html>

Istini za volju, Hrvatski tjednik i Ivica Marijačić su krivi za mnogo toga. S obzirom da se napad dogodio sada u dane dvadesetogodišnjice genocida u Srebrenici i sprječavanja još većeg genocida u Bihaću, treba se podsjetiti da je Hrvatski list sve vrijeme pisao istinu u tome, pa je poslužio SAD-u da podsjeti sudce u Haagu na Bihać. Naime, upravo je Hrvatski list objavio razgovor sa američkim vojnim atašekom u RH u vrijeme "Oluje" koji je tvrdio da je Gotovina "Olujom" spasio Bihać od genocida ravnog onima u Drugom svjetskom ratu!

O tome danas govori i tadašnji američki veleposlanik u RH. Zapravo i to potvrđuje ono o čemu sam nedavno pisao – krivnju svjetskih moćnika koji su hrvatske generale i cijelu RH optužili i sudili zbog "Oluje", a znali su za ovo o čemu sada govori Peter Galbraith. Sudili su hrvatskim generalima zato što su po Galbriaihu spriječili PET puta veći genocid od onog u Srebrenici! (Tekst dajem u Prilogu.) A što reći o slugama u Hrvatskoj koji su zbog toga još uvijek na vlasti ili su im u rukama glavni mediji?

Kamenjar.com, 15. 07. 2015.

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

Subota, 16. 04. 2016.

Nevjerojatno je kako moram stalno upozoravati da su "ustaše" koje stalno spominju "hrvatski" ljevičari zapravo hrvatski branitelji. Marko Curać u novom "Hrvatskom tjedniku" daje citat iz knjige "Rat za Srpsku krajinu" Marka Vrcelja koji je čitavo vrijeme bio na visokim vojnim dužnostima u tzv. Srpskoj vojsci krajine: "Osnovni moto SDS-a je bio "poteraj ili ubij, opljačkaj ili spali" sve što je hrvatsko, jer mi Srbi nikada više ne možemo živjeti zajedno sa Hrvatima, zato što su svi Hrvati ustaše ili izdajnici."

Čitajući samo citat ovog Srbina moraju ti se zgaditi mnogobrojne srpske slugе u RH. Njima je svaka neovisna Hrvatska, ako nije sluškinja Srbiji, ustaška država., zar ne? Ali čitajmo ga dalje: Ušima svojim nisam mogao poverovati da sam čuo to što sam čuo od čelnika

SDS. Nisam mogao svojim očima poverovati da sam video to što sam video, a što smo sve mi, Srbi uradili, niti shvatiti zašto smo sve to uradili. Zašto smo morali spaliti svaku kuću koja je bila napuštena? Zašto su morali otići svi Hrvati?...Zašto su morale da se poruše sve kuće po svim hrvatskim selima? Nismo mogli pronaći celu kuću, u koju bi smestili borce da u njima spavaju umesto u rovu. Ako bi i našli takvu kuću, već narednih dana sa nje bi bio skinut krov, pa su se 'borci' bunili što im kuća prokišnjava za vreme kiša, iako su krov sa nje sami skinuli... Narod koji pljačka svog neprijatelja i vojska čije se postojanje zasniva na pljački, ne može dobiti rat'. A u EU smatraju da Srbija i dalje treba hapsiti i suditi "ustaše". Vjerovali ili ne?

Etički osuđena za veleizdaju V. Pusić je na pitanje novinara da prokomentira peticiju koja se u Saboru potpisuje protiv njezine kandidature, rekla da Hrvatsku sramote uvijek isti ljudi.

"Sramote državu uvijek jedni te isti, pa i sada, i to je ono o čemu sam govorila da u svakoj zemlji uvijek postoje neki, ali ne zaslužuju pažnju u usporedbi s cijelom zemljom."

Dakle, Hrvatska to je Vesna Pusić. Ili ne sramotiš državu ako je izdaješ, ako izdaješ krv! Kovač je na to odmah izjavio kako podržava premijera, dok Reiner kaže: "Ja sam pročitao da to navodno premijer Orešković podržava". Ne čudi zašto su na narod.hr komentatori pokazali nepovjerenje prema HDZ-u.

"Hrvatski tjednik" je uobičajeno prepun tekstova koje treba pročitati. Već sam naslov kolumne Ivice Marijačić kaže sve o srpskim slugama u RH: "Jedno jedino pitanje ubija ih u pojam: A gdje su kosturi 83.000 jasenovačkih žrtava?"

Naravno meni je posebno zanimljiv članak dr. Stjepana Razuma jer piše o glupostima u najnovijoj knjizi Slavka Goldsteina iz jednostavnog razloga što sam i sam napisao knjigu "Brani li Goldstein NDH?" komentirajući jednu knjigu oca i sina Goldstein koja je kao odgovor na Marijačićevo pitanje. Izdvajam: Poznata je tvrdnja prof. Brandta kako je sin Goldstein izmišljao vrela za svoje "tvrđnje". Razum pokazuje od koga je učio konstatirajući kako tata "Goldstein izmišlja arhivsko gradivo u korist svojih tvrdnji".

Još ću samo izdvojiti dio: "Premda je u javnosti zanijekao istinitost o tzv. "kloniranim" jasenovačkim žrtvama, u ovoj knjizi pokazuje, da baš i nije siguran u ono što su mu radnici JUSP-a Jasenovac glede

toga iznijeli, pa piše: Ako čak i mimo svih provjera prihvatimo sumnju nad 14.000 imena, što je onda s preostalih 70.000 imena i prezimena? Hoće li ih Društvo 'à priori' proglasiti lažima, iako su većinom kao žrtve više puta provjeravanje u njihovim obiteljima, kućama, selima i lokalnim arhivima? (str. 40). Zanimljivo je kod toga zapaziti kako je to provjeravanje obavljeno među mrtvima jer genocid, o kojem prethodno stalno piše, ne ostavlja iza sebe žive ljude. Koga se to onda pitalo "u njihovim obiteljima"? Dakle, navedenim provjeravanjem i sam dokazuje da nije bilo genocida."

To je tipično Goldsteinski – dr. Razum je u svojim javnim odgovorima na Goldsteinova negiranja falsifikata s Popisa odustao od toga, i prešao na srpsku priču: Dok vi Hrvati dokazujete i uspijete pobiti neke naše laži mi ćemo smisliti mnogo, mnogo više. U mnogim svojim tekstovima sam se pitao: Zar nije dovoljno uhvatiti lažova u nekoliko laži i više mu ništa ne vjerovati? Pa njihov predsjednik je rekao da im je laž najviše pomogla u povijesti. Goldstein Ćosićevski kaže: Uхватili ste nas u 14.000 laži, ali tamo ima još 70.000. Dokažite i da su to laži. Nije važno što nema kostura, kako kaže Marijačić, dokažite da su to neistine. Zato sam svojevremeno i parafrazirajući Matoša naslovio jedan svoj članak: Lažu Goldsteini, to je njima od Boga dano.

A Vesna Pusić je presretna što imaju novu knjigu koja kako kaže naslov teksta dr. Razuma "ne vrijedi ni koliko crno ispod nokata". Dobro je, kazala je, što se na "knjigu laži" koja je promovirana i u školama, pojavila i Goldsteinova knjiga istine o Jasenovcu. "Pa tko ne zna, neka uči", rekla je Pusić.

Da priča bude još zanimljivija narod.hr objavljuje tekst povjesničara Blanke Matković i Stipa Pilića u kome već sam naslov kaže kako srpske sluge doista vole koristiti neistine: "Odgovor na neistine iz Goldsteinova pamfleta 'Jasenovac – tragedija, mitomanija, istina'"

Prvo navodim dio u kome sam i sam nekako upleten (izbori u HAZU): "Razumljivo je zašto Goldstein osobito za posljednji rad ne navodi mjesto objavljivanja: umanjiti značaj i autora i rada, ali i ukloniti neispunjenu ambiciju i traumu njegova sina i njega osobno – neuspjeh ulaska među akademijine besmrtnike. Taj dio nas kao autore ne zanima. Ono što jest važno napomenuti da je taj rad zadovoljio uvjete i kriterije znanstvenog časopisa u kojem je objavljen. Goldstein je svojim postupkom podcijenio naš rad

svrstavajući ga u red publicističkih radova, gdje njemu ni po čemu nije mjesto, no svojim stavom podcijenio je i kvalitetu i značaj izdanja HAZU.

A sada o lažima: "U ovoj analizi osvrnut ćemo se samo na Goldsteinove navode i na njih još jednom odgovoriti argumentirano i dokazima. No, potrebno je napomenuti da je Goldstein u svom uratku ignorirao čitav niz izvornih arhivskih dokumenata na kojima počiva naš znanstveni rad. Ovdje ćemo izdvojiti nekoliko bitnih laži na kojima se temelji Goldsteinov uradak, ali pozivamo sve zainteresirane da pročitaju našu analizu u cijelosti. Rad se može naći na Internetu."

Potom slijedi niz primjera koji pokazuju kako znanstvenici pobijaju laži nekoga tko je umislio da je znanstvenik. Obavezno pogledajte.

Naravno, Vesna Pusić nije takova znanstvenica da bi razumjela ovo što pišu znanstvenici! Ali s medijima koji su još u rukama srpskih slugu sve to ne smeta Goldsteinu, pa zato Razum i zaključuje svoj tekst ovako: "Treat će se naraštaji i naraštaji Hrvata još dugo truditi kako bismo se oslobodili toga balasta laži i podvala partizansko-komunističkih zločinaca."

Danas sam bio bratu na grobu. S unucima i njihovom mamom i tatom. Trebalo je biti iznenađenje i za njegove. Mi u Zlatar, a oni kod sv. Leopolda. Ipak smo ih sačekali. Na groblju posjetio i grob Kazimira Svibena, punca mog brata. I nedavno sam ponovno objavio njegov tekst o onoj prevari Slavka Goldsteina iz 1999. godine kada je lažno predstavio kao konačno Izvješće o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. Kazimir je bio njen predsjednik i o Goldsteinovim lažima pisao je za moju knjigu "Brani li Goldstein NDH?". Ta laž pomogla je Goldsteinu da s promjenom vlasti bude postavljen za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

BOLJE JE PRIČATI A NE RADITI, ZAR NE?

Vlado Marušić je na portalu Glas Brotnja 29. 08. 2016. u svom reagiranju na zabranu Thompsonova koncerta u Švicarskoj spomenuo i moje pismo:

Na zabranu ovog koncerta reagirao je akademik Josip Pečarić koji se obratio Predsjednici RH, Ministru Branitelja RH, Ministarstvu inozemnih poslova RH izražavajući svoje nezadovoljstvo zabranom ovog koncerta što se dogodilo i 2009 godine kada su švicarske vlasti također zabranile koncert Marka Perkovića Thompsona zbog čega su Hrvati u Švicarskoj prikupili 5000 potpisa potpore Thompsonu negodujući protiv odluke švicarskih vlasti, pa sada s pravom Akademik Pečarić očekuje od gore navedenih državnih institucija RH svoje priopćenje i zaštitu simbola hrvatskog otpora Marka Perkovića Thompsona, no vidjet ćemo???

<http://glasbrotnja.net/vlado-marusic-thompson-fitilj-svijece-koja-gori-mraku-europe/>

Tri upitnika sugerira kako g. Marušić ne očekuje nikakvo reagiranje. Međutim, možda se kao reagiranje Ministarstva vanjskih poslova može shvatiti ono što je izjavio mr.sc. Slobodan Mikac, generalni konzul hrvatskog veleposlanstva u Švicarskoj:

“Znam da je imao zabranu nekoliko godina, zatim je odrađen koncert, po meni je to previše buke oko jednog pjevača”, ocijenio je dodavši kako: “nije dobro da netko otvoreno poziva na mržnju, na netrpeljivost – takva retorika ne pripada ni u Hrvatsku ni u Švicarsku”.

<http://narod.hr/svijet/procitajte-sto-generalni-konzul-kaze-o-zabrani-koncerta-marka-perkovica-thomsona>

Vjerovali ili ne: Švicarci lažno optuže Thompsona kako *“uvijek iznova” upada u oči zbog “ultra-nacionalističkih svjetonazora” i “veličanja fašističkog režima ustaša”, a generalnom konzulu takova laž ne smeta već svojom izjavom da za pravo Švicarcima. Kako njegovo Ministarstvo nije reagiralo na takovu izjavu ispada da u tom Ministarstvu misle suprotno od Ministra branitelja koji je Thompsonu napisao:*

„Tvoj nadasve domoljuban duh i promicanje vrijednosti pravednog i osloboditeljskog Domovinskog rata bili su snažna potpora i hvalevrijedan primjer domoljublja i snage hrvatskog zajedništva.“

Ili samo šalju u svijet na mjesto generalnog konzula čovjeka koji ništa ne razumije? Bilo kako bilo itekako su odmah trebali reagirati na ovakvu sramotnu izjavu.

A zabrana je bila izvrsna prigoda da HDZ pokaže kako oni i djeluju kada su u pitanju hrvatski nacionalni interesi. To bi im dobro došlo u vrijeme kada Milanović ustašuje po Hrvatskoj, računajući kako svoje biračko tijelo ne može izgubiti pa mu je cilj pokazati da u HDZ-u ne smiju ni reći ono što se ne sviđa moćnicima u EU i šire. Izvrsna prigoda i da pokažu da Plenković nije doveden da bi zaustavio Karamarka koji je sve više i više pokazivao kako su mu hrvatski nacionalni interesi važniji od interesa EU-a.

Izvrsnu raščlambu Milanovićeva ustašovanja i ponašanja HDZ-a dao je Marko Ljubić u tekstu *Milanovićeva velika obmana*:

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-milanoviceva-velika-obmana>

Naravno mnogi hrvatski kolumnisti su pisali o tome. Sve te tekstove možemo podvesti pod naslov koji je dao Milan Ivkošić:

Hrvatska nastavlja skidati gaće pred svakim u EU, pa i pred četničkom Srbijom

[http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

Dujmović:

http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500

Starešina:

http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politricari-ne-vide-da-im-vucic-mic-po-mic-uhicuje-drzavu-priprema-odcjepljenje?doing_wp_cron=1472628778.3752140998840332031250

Hitrec:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24745-h-hitrec-starcevicanski-obracenik-zoki-koji-se-samoproglasio-novim-vodom-krajnje-hrvatske-desnice.html>

Šola

<http://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/agora/clanak/id/324805/petokolonas-sake-jada-iz-beograda>

Navest ću samo dio onoga što je napisao Hodak:

Pa da vidimo koje je to grozote "nabrijani" Zoki rekao da se čitav progresivni, pastoralni lijevi dio Lijeve naše tako zgrozio. Priznajem i sam da je nedopustivo reći za pristojne, europski orijentirane Srbe da su "šaka jada", da već 150 godina ne znaju koga bi pripojili, Makedoniju, BiH ili Kosovo te da takvi pretendiraju vladati Balkanom. Srbi stvarno nisu zaslužili da ih se ovako uličarski vrijeđa. Evo, Vučić je nedavno diplomatski i uljudno usporedio Oluju sa Jasenovcem. Je li ta usporedba uvredljiva? Jelena Lovrić, Ante Tomić, Nenad Stazić, Bojan Glavašević, Milorad Pupovac, Vedrana Rudan i gledaoci Žikine dinastije sigurni su da nije. I Carl Bildt se slaže sa njima. I redakcija Jutarnjeg istog je mišljenja. To je sloboda govora i izražavanja. Čl. 38. Ustava RH. Kad mlađahni po-četnik Vučić kaže da Srbija neće više dozvoliti Oluju onda je to figurativna metafora. Pa koliko je oluja nanijela štete našim narodima i usjevima? A tek u svijetu?! Kad Ivica Dačić, Slobin đaćić, kaže da će se referendum u RS održati inače će Srbija "da tamo pošalje vojsku" to ne treba odmah bukvalno shvatiti. Dok se po sistemu "skup'te se, skup'te četnici" vojska skupi, Rusi daju naoružanje, Merkelovica odobri akciju, proći će dosta vremena. Kad četnički vojvoda Nikolić, zvani od milja Toma grobar, uspoređuje Milanovića s Pavelićem, a RH sa NDH-om, onda on zna da na taj način priličnom broju ljudi u Lepoj njihovoj šalje birane komplimente.

I na tako rafinirane fino složene pohvale od strane komšija Zoki, umjesto da se nakloni i zahvali, on huliganski šteti idiličnim odnosima dviju prijateljskih država. Neki hlebinski političari misle da Zoki jednostavno "ne može kontrolirati svoj izričaj." Još kako može! Osobito ako je sve što je rekao o Srbiji čista, destilirana istina. Srpska vladajuća garnitura je šaka jada. Problem je što to oni još ne znaju. Da je Srbija vojnički jaka kao 1991.g., uz ovakvu podršku Rusije i logistiku Angele Merkel, u Zagrebu bi Pavle Kalinić proglasom tražio da se akumuliraju rezerve hrane, vode, soli, šećera za prvih deset dana. No, to ne znači da jednog dana, a možda i prije, Srbija neće biti spremna. Kao i toliko puta prije.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/zasto-svakog-kolovoza-pobjesne-srbi-orjunasi-udbasi-jugonostalgicari-stare-komunjare-mladi-kriptokomunisti-gledaoci-zikine-dinastije-etabrirani-cetnici-i-sva-stoka-sitnog-zuba-949922>

Pitanje je hoće li svojim izjavama Milanović ipak odbiti od sebe one na koje sigurno računa a za kojima Hodak poručuje:

Oluja će vas pratiti do kraja života u vašim zečjim dušama.

O njima piše Holjevac:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/hrvatskim-antifasistima-je-blizi-vucic-nego-milanovic-950296>

Međutim, prof. dr. sc. Zdravko Tomac već u naslovu svoga teksta kaže što hrvatska vlast, umjesto priča, treba napraviti:

Hrvatska treba podići optužnicu protiv Vučića, Nikolića i Dačića!

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/58943/Hrvatska-treba-podici-optuznicu-protiv-Vucica-Nikolica-i-Dacica!.htm>

Svojevremeno sam i sam pozivao vlast da pokrene sudsku tužbu za ratne štete, što je i logično poslije presude stalnog suda u Haagu po kojoj je Srbija izvršila agresiju na Hrvatsku u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tome izvršila niz genocidnih radnji. Znamo da iz vlasti nikada nisu naveli ni te činjenice što je vjerojatno Milanoviću bio signal da može ustašovati, jer vladajući ne smiju.

A što tek reći na sjajan prijedlog Ivice Marijačića (Hrvatski tjednik, 25. 08. 2016.):

Ukidanje Zakona o općemu oprostima jedina učinkovita protumjera prema Srbiji

Marijačić svoj tekst završava ovako:

Pozivanje Srbije na razum danas je, na žalost, jednako nedjelotvorno kao i u vrijeme rata jer ta država očito nije doživjela civilizacijsku transformaciju. Tuđman im je bezbroj puta nudio mir, ali je on i svatko drugi znao da mira ne će biti bez prave lekcije koja je uslijedila u obliku operacije Oluje. Hrvatska vojnička čizma pregazila je agresora u samo par dana i nanijela mu poraz koji će ga još dugo, dugo boljeti. Unatoč toj boli i veličini pobjednika koji im je abolicijom dao mogućnost da shvate zabludu, nisu izvukli nikakvu pouku. Ali ni hrvatske vlasti nisu izvukle pouku da Srbija ne će popustiti u svome nasilju ako ju se na to ne primora.

Ukinimo, dakle, Zakon o općemu oprostima pa ćemo brzo vidjeti kako se susjedna agresivna država povlači. Što bi značilo ukidanje toga

Zakona? Prvo bi desetak tisuća Srba koji su se vratili u Hrvatsku, brzo pobjeglo u Srbiju jer su sudjelovali u agresiji, među njima zacijelo i silovatelji vukovarskih žena koji danas slobodno šeću gradom herojem i čak su zaposleni u policiji, pravosuđu i ostalim institucijama. Neka odlaze, za takvima nitko ne bi plakao, a ako bi neki ostali – ima u hrvatskim zatvorima još mjesta za njih. Nadalje, stotinjak i više tisuća Srba ne bi se usudilo napustiti Srbiju, što je također dobro. Vrijeme je, dakle, da se Hrvatska počne ponašati kao pobjednica, a ne kao gubitnica rata iz 90-ih, ne da bi ikoga ponižavala, nego da bi vratila prirodni poredak stvari u kojemu nije moguće da poraženi agresor izbjegne kaznu i plaćanje odštete, a kamoli da on sudi žrtvama svoje agresije.

Cijeli tekst možete naći na:

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/24738-i-marijacic-ukinurti-zakon-o-opcemu-oprostu-jedina-ucinkovita-protumjera-prema-srbiji.html>

Da, postoje sjajni prijedlozi kako Hrvatska može pokazati da je ponosna i samosvjesna država. Samo da su takovi i njeni političari. Zato je prijedlog da se reagira na Thompsona bio samo prijedlog da se počne. Zar izbori nisu itekako zgodna prigoda za tako nešto?

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

BRANITELJI DODJELJUJU THOMPSONU VELIKU ZLATNU PLAKETU

Udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.), u suradnji s drugim Udrugama proizašlim iz Domovinskog rata, željela je proglasiti Marka Perkovića Thompsona – Junakom hrvatskog Domovinskog rata!

Komentirao sam tu odluku naših branitelja, ali komentar nisam objavio jer sam doznao kako će mu udruge dodijeliti Veliku zlatnu plaketu za sve što je uradio.

Međutim, čitajući novi Hrvatski tjednik (17. 08. 2017.) i tekstove o Thompsonu glavnog urednika Ivice Marijačića i niz komentara hrvatskih intelektualaca zaključio sam da sam taj svoj komentar ipak trebao objaviti.

Evo ga:

Doista zaslužen priznanje. Thompson je bio i branitelj, ali priznanje je zaslužio zbog svojih pjesama. Njegova pjesma „Bojna Čavoglave“ koja počinje pozdravom ZA DOM SPREMNI je s jedne strane podizala moral i našim braniteljima, ali i svima drugima tijekom rata, ali i tjerala strah u kostima fašističkim agresorima. Sličan učinak imala je i pjesma „Anica Kninska Kraljica“. U njoj je Thompson

predvidio način na koji će rat biti okončan. Predvidio je ono o čemu je govorio Milošević poslije „Oluje“ kada je svoje vojnike usporedio sa zečevima.

Istovremeno to je i priznanje svima onima kojima je Bog podario neki talent, a koji su oni iskoristili u obrani Hrvatske izloženoj velikosrpskoj fašističkoj agresiji.

Thompsonove pjesme, kao i druge budnice, itekako su bile potrebne hrvatskim ljudima izloženim fašističkoj velikosrpskoj agresiji jer je ta agresija vršena uz blagoslov svjetskih moćnika koji su, da bi osigurali uspjeh te fašističke agresije oduzeli pravo hrvatskom narodu na samoobranu tzv. zabranom na uvoz oružja. Koliko je ta odluka bila zločinačka jasno slijedi iz činjenice da su prethodne komunističke vlasti dozvolile razoružanje Hrvatske.

Nažalost, hrvatski narod je te iste, koji su napustili Sabor kada se izglasavala odluka o neovisnosti, doveo na vlast 2000-e godine. Oni su odmah počeli s tzv. detuđmanizacijom, a zapravo rashvaćivanjem Hrvatske. Pored Oca moderne hrvatske države dr. Franje Tuđmana i njegove obitelji, ratnog ministra Gojka Šuška, hrvatskih generala odmah im je na udaru bio i Thompson. I tako sve do današnjeg dana.

S druge strane narod i branitelji su itekako znali zašto je baš on na udaru onih kojima je mrska i sama pomisao na hrvatsku državu. Zato su njegovi koncerti bili iznimno posjećeni, a oni u Čavoglavama pokazivali su vlastima da narod i branitelji više vjeruje njemu nego njima. Hrvatski intelektualci su slijedili svoj narod i branili su Thompsona otvorenim pismima i knjigama:

1. M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

2. J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.

3. J. Pečarić, *Propade im crvena Hrvatska*, Zagreb, 2015. Prije dvije godine Čavoglave su prebačene u Knin. Napadi su se ponovili i hrvatski intelektualci su reagirali kao i ranije i otvorenim pismom:

4. J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Istina tada su krili da je napad na Thompsona i Bonu Čavoglave. Već prije toga je bilo očito da svoj napad usmjeravaju na poklič ZA DOM SPREMNI s kojim počinje “Bojna”.

Prošle godine, uvjereni u svoju pobjedu na izborima, otvoreno su napali i Thompsona i "Bojnu", a svoj napad su proširili i na u Hrvatskoj legalni znak HOS-a tako što su u Kninu priveli legendarnog zapovjednika HOS-a zbog uzvikivanja tog ratnog pokliča.

Naravno, treba posebno napomenuti kako mrziteljima Hrvatske smetaju sve Thompsonove pjesme jer pjevaju o ljubavi prema Bogu, svom narodu, domovini, braniteljima, ali pokazuju i ukazuju tko su naši neprijatelji. To je tako zorno pokazao napad na pjesmu "Lijepa li si"!

Krenuo je napad na HOS zbog spomen ploče poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu zato što je na ploči legalan znak HOS-a. Oni koji nisu željeli Hrvatsku nikada neće oprostiti njihovo junaštvo i pobjede u Domovinskom ratu: Škabrnja, Dubrovnik, Vukovar... Poznato je da su se fašistički agresori bojali i samih njihovih oznaka u kojima je bio njihov poklič ZA DOM SPREMNI.

Isto se ponovilo i ove godine, kada je HDZ-ova vlast prihvatila ucjene onih koji su u "Oluji" bježali kao zečevi i njihovih podupiratelja i iz Srbije i iz Hrvatske.

Marko Lubić piše o tome:

Milorad Pupovac čita kao hrvatskom predsjedniku vlade javnu lekciju zbog potpore ministarstva branitelja proslavi u Slunju riječima: „Ako je Vlada odlučila da financira neki koncert, onda mora voditi računa o tome da taj novac bude utrošen onako kako treba biti utrošen, a ne za veličanje zločinačkog režima kakav je bio ustaški režim za vrijeme NDH“...

Protonamjesnik SPC-a Stanko Antić uz Pupovca na komemoraciji stvarnim ili navodnim srpskim žrtvama nakon Oluje poručuje:

„Nadamo se i molimo Boga da Srbi u ovim krajevima više nikad ne stradaju kao u posljednja dva rata, iako svi vidimo da država prešutno blagosilja vaspostavljanje ustaštva, te se ponovo u društvu većinskog stanovništva nameće pitanje konačnog rješenja za Srbe u Hrvatskoj“.

A hrvatska vlast ponizno sluša iako su svjesni da Srbi ne govore istinu (Dobrica Ćosić: Srbima je laž najviše pomogla u povijesti). Kao da želi potvrditi onu moju staru izreku:

KAD GAZDA MJENJA SLUGU UVIJEK NAĐE BOLJEG SLUGU!

A kad Srbi uz potporu svjetskih moćnika ne govore istinu – tako se mora ponašati i hrvatska vlast i sudstvo, zar ne?

Opet imamo napade na Thompsona i HOS: Knin, Slunj... Velikosrpski Memorandum SANU 2. na djelu!

Zato ću, uz čestitku Thompsonu na zasluženom priznanju koje mu daju njegovi suborci, dati komentar poznatog hrvatskog kolumniste Ivice Marijačića:

U svojoj kroatofobiji, gradonačelnik Knina malo što razumije, no sva sreća da narod razumije i ima daleko ispravniji odnos prema hrvatskoj državi i od predsjednice i od premijera i od kninskoga gradonačelnika. Koliko god pokušavali oduzeti narodu proslavu Oluje i svesti je na nekakav elitistički happening s amputiranim nacionalnim nabojem, na kojega imamo pravo barem na Dan pobjede, narod je jednostavno otišao u Slunj na koncert Marka Perkovića Thompsona. Ono što smo vidjeli u Slunju jamstvo je čvrste i slobodne Hrvatske, a ono što smo vidjeli i čuli u Kninu vodi u ponavljanje povijesti, dakle u nove ratove.

Oluja je, s obzirom na minimalan broj žrtava na neprijateljskoj strani, jedna od najčišćih operacija u povijesti ratovanja. Ono malo što ih je bilo, bile su kolateralne žrtve. Vlastodršci su sramotno dopustili da minimalne kolateralne žrtve na neprijateljskoj strani daju ton obilježavanju Oluje i da način proslave diktira jugonacionalistički ološ u Jutarnjem listu ili na HTV-u te eksponenti beogradske politike u Srpskome nacionalnome vijeću. Kanađani su doslovce izmislili bitku svoje vojske u Medačkome džepu protiv Hrvatske vojske, izmislili pobjedu, na posebno organiziranoj svečanosti dodijelili visoka odličja zapovjednicima svoje vojske. Deset godina im je trebalo da priznaju i shvate kako nikakve bitke ni pobjede nije bilo. Hrvatska, pak, jednu zadivljujuću operaciju kakva je Oluja, zahvaljujući beskičmenjacima u politici, baca u blato na sramotu povijesti i na sramotu svoga naroda.

Akademik Josip Pečarić

FENOMEN MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

ŠTO JE TAJNA NJEGOVA SVIJETA?

Jugosrpski *opinion* –*makeri* očajni i bijesni: što ga više napadaju, on je sve popularniji i privlači sve veće mase Hrvata na svoje koncerte

Ljevičarski političko-medijski *mainstream* u Hrvatskoj, opterećen jugoslavenskom političkom nostalgijom, pa djeluje kao servis velikosrpske i četničke politike u Hrvatskoj, unatoč stalnoj kampanji protiv njega, ne može srušiti Marka Perkovića Thompsona jednostavno zato što se hrvatski narod identificira s njegovim pjesmama i vrijednostima koje promiče

Budući da projekt medijsko-političke eksterminacije Marka Perkovića Thompsona nije uspio, uslijedili su najprimitivniji *ad hominem* napadi čijoj kulminaciji i ovih dana, gotovo sinkronizirano, svjedočimo u hrvatskim i srbijanskim medijima. Veliki *eksperti* tako pišu da Marko Perković Thompson „arlauče“, da „reve“, da se „krevelji“, a vrhunac je srbijansko „otkriće“ da je Marko Perković u mladosti spolno općio s ovcom. Nije li to najbolji dokaz dubine očaja Thompsonovih protivnika posebno u Hanžekovićevom *Jutarnjem listu*, koji sve više djeluje kao četničko glasilo, zatim u *Novome listu*...

Njegovi protivnici previše su opterećeni mržnjom prema Hrvatskoj i njemu osobno da bi jedan takav odgovor spoznali, kao što su i beskičmenjaci u domaćim redovima previše opterećeni svojim karijerama da bi nešto žrtvovali i zaštitili Thompsona i Hrvatsku od tih napada

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Čak oko 50 tisuća, mahom mladih, bilo je na koncertu Marka Perkovića Thompsona 5. kolovoza ove godine u Slunju. Svake godine njegov obljetničarski koncert, u povodu Dana pobjede, Dana domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja privlači mase, ali koliko god povod bio značajan, ne objašnjava razloge njegove popularnosti jer i svaki drugi Thompsonov nastup u Domovini i inozemstvu u bilo koje doba godine pretvara se zapravo u mjesto hodočašća i svojevrsnoga glazbeno-političkoga delirija.

U Hrvatskoj je po nekim procjenama oko 17 tisuća pjevača raznih usmjerenja, među njima je i velik broj onih koji pjevaju domoljubne pjesme, ali nitko ni blizu ne može privući toliko broj ljudi. Štoviše, dojam je da Marko Perković Thompson na jednome svome nastupu može okupiti veći broj posjetitelja nego svi ostali pjevači zajedno, što svakako izaziva i određenu zavist kod kolega mu na estradnoj sceni, koja u kombinaciji s političkom netrpeljivošću Thompsonovih stavova, dodatno potencira nesklonost službene scene prema njemu.

Marko Perković Thompson odavno je prepoznat kao iznimno daroviti pučki pjesnik iz Čavoglava kod Drniša, mladić s braniteljskim i domoljubnim *backgroundom* koji je svoje pjesme s elementima folklora majstorski urbanizirao i prezentirao u rock i pop izvedbi. U doba brutalne srbijanske agresije na Hrvatsku, njegova prva glazbena pojava pozivala je naciju na otpor ubojicama i rušiteljima snažnije nego vijesti o nabavi oružja. I kada se mislilo da je njegova epizoda završila s krajem rata i da seoski mladić nema što tražiti pod estradnim nebom, Marko Perković Thompson baš je u mirnodopskome razdoblju napisao neke od najljepših domoljubnih pjesama. Stvarao je hitove koji su malo koga ostavljali ravnodušnim. Oni koji su u političkome smislu dominantno nacionalno opredijeljeni, pjevali su njegove pjesme jer su slavile bliske im vrijednosti, a oni koji nisu imali toliko izražen nacionalni naboj, također su pjevali njegove pjesme jer su im bile zavodljive, pamtljive i lijepe. Kod prvih je Thompson probudio potrebu da domoljublje izražavaju pjesmom, kod drugih su te pjesme pobudile njihove dotad potisnute domoljubne emocije. Tako je kod jedne i druge kategorije hrvatskoga društva Marko Perković Thompson postao istinska zvijezda 90-ih, no sjaj te zvijezde ne samo da nije blijedio nakon

Domovinskoga rata nego je bivao sve jači u skladu s njegovim talentom koji je sve više dolazio do izražaja. Nedavni koncert u Slunju, koji je razbjesnio sve njegove protivnike, pokazao je da Thompsonova zvijezda ni nakon 25 godina, u kojima se mnogo toga dogodilo, ne blijedi.

Priželjkivali mu kraj, a on postao još slaviji

Političko-medijski *mainstream* u Hrvatskoj, koji je određen ne samo ljevičarskom političkom filozofijom nego je opterećen i jugoslavenskom političkom nostalgijom, jednostavno ne podnosi Marka Perkovića Thompsona, prezire ga jednako kao što prezire i dio društva koji voli Thompsona, kao što, uostalom, prezire i vrijednosti iz kojih izvire i na kojima počiva pojava ovoga pjevača. Godinama vodi protiv njega kampanju kojoj je cilj pod svaku cijenu učiniti ga omraženim, diskreditirati ga glazbeno, politički, moralno, ljudski. Ali što se više trude, rezultat je kontraproduktivniji, koncerti posjećeniji, pjevač sve popularniji. Neki od „nacionalnih“ autora pretenciozno su prije par godina pisali kako je prošla Thompsonova era i da on tobože više ne može privući nikoga. No to je bilo njihovo priželjkivanje, a ne utemeljena hipoteza. Stvarnost je sve autore koji su priželjkivali Thompsonov krah i kraj, na njihovu duboku i neskrivenu žalost, demantirala. Kada je postalo jasno projekt medijsko-političke eksterminacije Marka Perkovića Thompsona nije uspio, uslijedili su najprimitivniji *ad hominem* napadi čijoj kulminaciji i ovih dana, gotovo sinkronizirano, svjedočimo u hrvatskim i srbijanskim medijima. Veliki *eksperti* tako pišu da Marko Perković Thompson „arlauče“, da „reve“, da se „krevelji“, a vrhunac je srbijansko „otkriće“ da je Marko Perković u mladosti spolno općio s ovcom. Takva demonizacija zapravo svjedoči o razini i dubini očaja jugosrpski orijentiranih *opinion makera*: nisu uspjeli zaustaviti Marka Perkovića Thompsona ni spriječiti da armija mladih Hrvata hodočasti na njegove koncerte, identificira se s njegovim pjesmama i vrijednostima koje se u njima slave, sva njihova intenzivna i ekstenzivna huškačka kampanja protiv Marka ostala je bez ikakva rezultata. Sve što im je preostalo jest aktiviranje prosrpskih krugova u inozemstvu da dezinformacijskom kampanjom, barem ondje, spriječe njegove nastupe. U tome djelomično i uspijevaju, poglavito

zbog činjenice da te dezinformacijske kampanje ne nailaze na protureakciju s hrvatske strane, odnosno zbog činjenica da hrvatska država ostaje krajnje pasivna ne samo na udare na svoga državljanina Marka Perkovića Thompsona, nego i na sve napade na hrvatsku državu općenito. Neprijateljski raspoloženi krugovi prema Thompsonu i Hrvatskoj u ponekim inozemnim lokalnim sredinama uspijevaju uvjeriti domaćine da su njegovi koncerti „sigurnosno rizični“ premda se jako dobro znade da na njima nikada nije razbijena n i jedna jedina čaša.

Unatoč potpunome fijasku u pokušaju demontaže fenomena Thompson, anacionalni politički krugovi u Hrvatskoj, koji više djeluju kao servis velikosrpske politike, provode permanentan pritisak na političko-represivnu nomenklaturu da silom pravne države skine „problem“ Thompsona s dnevnoga reda. Ultimativno zahtijevaju prekršajne i kaznene postupke zbog korištenja staroga hrvatskoga pozdrava „Za dom spremni“ u pjesmi „Bojna Čavoglave“. Za njih je to čisti fašizam protiv kojega se treba boriti svim sredstvima. Pjesma se izvodi od 1992. i nikada nikome nije smetala do prije dvije godine. Uostalom, ni sam pozdrav „Za dom spremni“ nije smetao sve do 2015. godine. Još je te godine na vojnome mimohodu u središtu Zagreba, pred predsjednicom RH, kompletnom Milanovićevom Vladom, stranim veleposlasticima i brojnom publikom, među zastavama bila istaknuta i ona na kojoj je bio taj pozdrav. Nitko nije prigovorio.

Sudci se dali ucijeniti

U posljednje dvije godine traje velika kampanja s optužbom da je to ustaški pozdrav koji treba zabraniti, pa time i Thompsonovu pjesmu u kojoj je taj pozdrav. Kampanja protiv toga pozdrava kao i protiv Marka Perkovića Thompsona, ne posustaje. Ona je poticana, plaćena i multiplicirana. Toliko je snažna da slama neke domoljubne slabe duhove koji se prodaju za šaku bijednih škuda pa se, najčešće ucijenjeni, i protiv vlastitih iskonskih uvjerenja pridružuju linču protiv Thompsona i protiv pozdrava *Za dom spremni*. Ustavni sudci bez čvrstoga nacionalnoga identiteta donose političku presudu protiv nogometaša Joea Šimunića zbog njegova povika „Za dom“ na nogometnoj utakmici, čelnici MUP-a naređuju postupanje policije

protiv Marka Perkovića Thompsona po članku 5 Zakona o prekršaju protiv javnoga reda i mira zbog istoga pozdrava u pjesmi „Bojna Čavoglave“, neki sudci s lakoćom odbacuju te prijave jer u njima ne vide obilježja ni prekršajnoga ni kaznenog djela, drugi, pak, izriču osuđujuće presude sumanuto interpretirajući članke zakona u kojemu se nigdje izrijeком na zabranjuje spomenuti pozdrav.

Ostrašćeni protivnici od Marka Perkovića svih ovih godina silom ili milom traži da odustane od svoga svjetonazorsko-političkoga identiteta, da odustane od svojih pjesama i svojih ideala. On ne samo da to odbija nego ustrajava u njima i, pokazuje se, i dalje pogađa u srž nacionalnih političkih emocija hrvatskoga naroda te je konačan rezultat da se nacija svrstava uz njega, a protiv njegovih napadača. Svi pokušaji eliminacije Thompsona ostali su bez rezultata. Velikosrpski i projugoslavenski novinski kolumnisti u *Jutarnjem listu*, *Novome listu* i na nekim internetskim platformama nastavljaju s mrziteljskom kampanjom protiv Marka Perkovića Thompsona, nastavljaju s pritiskom na vlast da ga progoni. Ministar unutarnjih poslova Davor Božinović, odgojen u komunističkome duhu, Mesićev kadar, pristaje na pritiske i procesuiru Thompsona. Očekivalo se barem od ministara branitelja u Plenkovićevoj Vladi da zaštite branitelje, među njima i Marka Perkovića Thompsona, od procesuiranja isforsiranoga pritiscima i silovanjem zakonskih odredaba. No, ministri Medved i Krstičević nisu reagirali.

Thompsona se jednostavno više ne može rušiti, on je, zapravo, već ušao u legendu. Kada su vjerovali da je s „Bojnom Čavoglave“ iscrpljen sav njegov talent, on je ispjevao „Lijepa li si“ i stvorio neslužbenu hrvatsku himnu bez koje danas nije zamisliva ni jedna svadba, društvena manifestacija, zabava ili športska proslava. Kad su povjerovali da je pjesma „Lijepa li si“ vrhunac njegove inspiracije, on je stvorio pjesmu „Geni kameni“ u koju je interpolirao dionicu iz Gotovčeva *Ere s onoga svijeta* i bacio u delirij slušatelje. Kada su opet pomislili da više nema što ponuditi iz toga domoljubnoga repertoara, on je obradio kuprešku narodnu pjesmu „Moj Ivane“ i napravio spot s tisuću ljudi u njemu te navedenu pjesmu pretvorio u općenacionalni hit. A kada su se ponadali da je i to kraj i da izvan „dosadnoga i natražnjačkoga“ patriotizma Marko Perković Thompson ne može ništa vrijedno napisati, on je prije par godina ispjevao jednu od najljepših ljubavnih balada ikad spjevanih

u Hrvatskoj „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“ kojom je ostavio bez daha sve oko sebe. Jedne, svoje poštovatelje, zbog istinskoga zadovoljstva, a druge, svoje protivnike, zbog nove provale mržnje prema glazbeniku koji ih je svojim talentom i svojim patriotizmom sve ponizio i pobijedio na zadovoljstvo i sreću svoje publike i hrvatskoga puka koji ga podržava. Thompsonovi protivnici u čudu se pitaju u čemu je tajna njegova uspjeha i popularnosti. On sam im je dao odgovor prije nekoliko godina u jednoj od svojih pjesama. Odgovor glasi: „**Samo je ljubav tajna...**“. Ali njegovi protivnici previše su opterećeni mržnjom prema Hrvatskoj i njemu osobno da bi jedan takav odgovor spoznali, kao što su i beskičmenjaci u domaćim redovima previše opterećeni svojim karijerama da bi nešto žrtvovali i zaštitili Thompsona i Hrvatsku od tih napada

Hrvatski tjednik, 17. 08. 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafačiger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvim na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom

zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjerem sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

**PRALJAK JE OSOBA GODINE,
DESETLJEĆA, STOLJEĆA...**

*Svojom veličanstvenom smrću Praljak je pokazao koliko su
Kolinda G. K., A. Plenković, G. Jandroković, D. Bernardić i
mnogi drugi, zapravo, bijedni i pomalo izopačeni*

*Birajući između komemoracije Praljku i servilnosti Haagu, oni su se
priklonili i poklonili haaškim ubojicama čime se pred očima cijele
nacije raspala maska njihove hinjene ljudskosti i patriotizma*

Piše: **IVICA MARIJAČIĆ**

Kraj je još jedne turbulentne godine koja je bila toliko napeta i prepuna važnih događaja da je proletjela za čas, a sama činjenica da početak nove godine pada u ponedjeljak, stvara dojam da nikakvoga predaha zapravo i nema. Zeleći iz mnoštva činjenica, poteza i događaja izdvojiti ono najvažnije što je bilo dobro ili loše 2017. u

Hrvatskoj, predložio sam kolegama novinarima i suradnicima da po vlastitome izboru odaberu pet najgorih i pet najboljih događaja ili činjenica. Što su izabrali, možete vidjeti na stranicama ovoga broja. Zamolio sam ih pritom da iz svoga izbora izdvoje slučaj generala Praljka u haaškoj sudnici, dakle da ga izuzmu od svrstavanja među pozitivne ili negativne događaje, jer smatram da taj slučaj nadilazi takvu prozaičnu podjelu, nadilazi čak i prosječno ljudsko shvaćanje kategorija dobra ili zla. Njegov čin u haaškoj sudnici, s jedne strane, smatram veličanstvenim krikom protiv laži i nepravde koji će desetljećima pa i stoljećima ispred nas biti uziman kao epifanijski odgovor prljavoj političkoj trgovini hladnih birokrata koji su na strani zla. S druge, pak, strane, kao kršćani ne možemo hvaliti ničiji pa ni Praljkov čin samoubojstva. Izdvojili smo, dakle, generala Praljka, slučaj koji je, bez sumnje, obilježio 2017. godinu ne samo u Hrvatskoj, nego i u čitavome svijetu.

Mi u *Hrvatskome tjedniku* smatramo da je general Slobodan Praljak ne samo osoba godine, nego, vjerojatno i osoba 21. stoljeća bez obzira što do njegova kraja ima još premnogo i ne znamo štio će se sve događati. Praljak je jednostavno osoba koja je ušla u legendu i u povijest. Nema sumnje da će se o njemu, kao što smo i napisali već u jednome od prijašnjih brojeva, pisati knjige, snimati filmovi i da će svijetliti kao u povijesti rijetko viđen primjer individualne hrabrosti i otpora zloćudnoj politici. Kada se u svijetu slegnu neke sadašnje politikantske predrasude prema Hrvatskoj, Hrvatima, Bosni i Hercegovini i Bošnjacima, ali i o Haaškome sudu, i kada se nezavisni i slobodni autori počnu zanimati za činjenice, nema sumnje da će istina o Praljku razornom snagom sve sadašnje zarobljenike tih predrasuda, u svijetu i u Hrvatskoj, smjestiti na obično smetlište povijesti.

Čelnici Republike Hrvatske, dakle predsjednica države, predsjednik Vlade i predsjednik Hrvatskoga sabora nisu htjeli doći na komemoraciju Slobodanu Praljku, nevinoj žrtvi haaških ubojica i hrvatskih izdajica, zaslužnome generalu Hrvatske vojske, istinskome humanistu i filozofu. Njihov čin govori sve o njima, govori zapravo o promašenosti njihovih života i umu zarobljenome u zabludama domaće i međunarodne politike. Ali povijest je neumoljiva. Za generala Praljka u budućnosti znat će sva pravdoljubiva pravnička, intelektualna politička i znanstvena javnost, za Kolindu Grabar

Kitarović, Andreja Plenkovića i Gordana Jandrokovića, kada za par godina odu sa svojih funkcija, nitko ne će znati. Bit će zaboravljeni kao i svi beznačajni makijavelisti, a ako i bude sjećanja kod rijetkih pojedinaca na njih, to sjećanje ne će biti nimalo u znaku ponosa. Carmela Agiusa, predsjedavajućega sudca u haaškome procesu, kao i ostale sudce, pratit će povijesna sramota kao što sramota stoljećima prati i Sokratove tužitelje. U svakome slučaju, Hrvati će, uopće nema sumnje, počast iskazivati Praljku koji je žrtvovanjem života ustao protiv nečuvene nepravde prema njemu i hrvatskome narodu, a nikakvu počast ne će iskazivati prema Kolindi G. K., Andreju Plenkoviću ili Gordanu Jandrokoviću.

Sudeći po dijelu reakcija u Hrvatskoj, jednako onih na vlasti i u oporbi, čini se da su neki jako kivni na generala Praljka zato što je ispio otrov u haaškoj sudnici. Da nije ispio otrov, mogao je za godinu ili dvije izaći iz tamnice, neki od šestorice osuđenih već bi bili na slobodi, a presudu za Udruženi zločinački pothvat bi do tada, misle oni, svi zaboravili i ne bi od toga bilo ništa. Tako razmišljaju površni duhovi koji ne razumiju metafizičko značenje Praljkova čina i kojima je žrtvovanje za ideale nezamislivo je i neprispodobivo. Praljak ih je doveo u situaciju da se zbog svoje vazalske naravi ne smiju pojaviti na komemoraciji velikome hrvatskome sinu u strahu od reakcije bruxelleskih činovnika i anacionalnih medija i da im se tako pred očima čitave nacije raspadne maska njihove hinjene ljudskosti i patriotizma te da se u etički, inače, nedvojbenome izboru između odavanja počasti nacionalnome heroju i obzira prema stranome sudu, oni priklone haaškim sudcima. Teško je zamisliv njihov strašniji poraz, kao ljudi, kao Hrvata i kao političara. Svojom veličanstvenom smrću Praljak je prikazao do bola bijednima i izopačenima Kolindu G. K., Andreja Plenkovića, G. Jandrokovića, D. Bernardića, ali i mnoge druge, oteo im slavu za koju su neutemeljeno pomislili da im pripada i natjerao ih da, ako imaju imalo savjesti, cijeli život sebi, svojoj djeci i drugima objašnjavaju čime su to haške ubojice zaslužile njihov naklon i počast, a hrvatski general Slobodan Praljak ni minutu šutnje.

IVICA MARIJAČIĆ

NIKAKVU POUKU VLAST NIJE IZVUKLA IZ PRALJKOVA SLUČAJA

Presuda je debakl Hrvatske zbog kojega bi i premijer i predsjednica trebali dati ostavke i ponuditi nove izbore jer to je znak da je sustav vlasti u rasulu. U Vladu se infiltrirala Srbija preko Pupovca, preko Haaga Bošnjaci ostvaruju svoje interese, a preko Bruxellesa, uskoro bi Slovenci mogli uzeti Hrvatskoj „svoje morte“

Čitav ovojedni Hrvatski tjednik posvećujemo generalu Slobodanu Praljku koji je počinio samoubojstvo u haaškoj sudnici poručivši sudcima, kad je čuo osuđujuću presudu, da on nije nikakav ratni zločinac. Praljak je ispio otrov i sokratovski umro, ali u njegovoj smrti ima i nešto više. Sokrat je ispio kukutu zbog toga što je presudu protiv sebe smatrao nepoštenom, a Praljkov čin, osim iste čelične odanosti načelima istine i pravde, ima nešto od misije Isusa Krista. Isus je umro za druge, Praljak je odabrao smrt i zbog Hrvatske i hrvatskog naroda izloženih lažima i klevetama u Haagu. Cijeli život davao je i dao je sebe za Hrvatsku, a površni umovi ne mogu shvatiti ni njegov čin ni njegovu odanost idealima. Njegovi posmrtni ostatci bit će razasuti Mirogojem, po njegovoj želji na pogrebu uz članove nauže obitelji bit će samo svećenik. Hrvatska bi brzo trebala izgraditi spomenik Slobodanu Praljku kako bi se budući naraštaji Hrvata podsjećali na nevjerojatnu žrtvu ovoga čovjeka za svoj narod, ali i na činjenicu koja Praljka spaja s univerzalnim. Naime, takva spremnost na istinu predstavlja granicu svakoj moći i oholosti, rekao bi papa Ratzinger.

Uvjeren sam da će se o Praljku snimati filmovi, pisati knjige, izučavat će se taj sumrak pravde na Haaškome sudu, u procesu u kojemu je utvrđeno da Praljak nije ni planirao, ni zapovjedio ni počinio nikakav zločin, a kako bi ga ipak kaznili, izmislili su tzv. udruženi zločinački pothvat kojega je on navodno bio član i posljedica kojega postojanja i djelovanja su zločini. Nikada se u povijesti nije tako sudilo kao Hrvatima, niti će se ikada suditi.

Presuda Praljku i ostaloj petorici Hrvata iz BiH prođubit će jaz između Hrvata i Bošnjaka u Bosni i Hercegovini, a ti odnosi ni dosad nisu bili idilični. S obzirom da je Haaški sud Hrvate u BiH proglasio agresorima u vlastitoj zemlji i da je presuda izazvala oduševljenje bošnjačke politike u BiH, moguće je da će doći do uspostave savezništva i zbližavanja Hrvata i Srba.

Isto tako, i zadnji EU entuzijasti početak će se hladiti jer ako Hrvatska, kao članica NATO-a i EU, doživi ovakav debakl u Haagu, a Srbija i BiH, koje nisu članice ničega, pobijede, onda hvala takvoj EU i takvome NATO-u. Naravno, primarno je to smrtni grijeh hrvatske politike, a ona je od 2000. naovamo, kratko i jednostavno, izdajnička. Ako bivši predsjednik Stjepan Mesić u zatvoru nije završio kad je počinio kazneno djelo, onda je trebao onoga dana kad je Praljak popio otrov. Ako nije sada, onda i ne će. U perspektivi, moglo bi opet biti rata, a možda to upravo i želi ova prljava Europa posredstvom Haaškoga suda. Uostalom, Britanci su proizveli sukob Hrvata i Bošnjaka kako bi sa Srba stigmom zločinaca i agresora, njihovi ljudi kasnije plaćali su Bošnjacima lažne iskaze kojima su teretili Hrvate pred sudovima.

Reakcije hrvatskoga državnoga vrha na Praljkovo prosvjedno samoubojstvo u haaškoj sudnici samo su i dalje kukavičke i predstavljaju nastavak dosadašnje vazalske politike prema BiH. Plenković je s gotovo psihopatski bezosjećajnim izgledom lica prvo izjavio da je presuda nepravedna, a nakon prvih kritika iz europskih krugova uplašeno je podvio rep i „objasnio“ da je presuda djelomično nepravedna. U biti, presuda je strašan debakl hrvatske države zbog kojega bi i premijer i predsjednica trebali dati ostavku i ponuditi nove izbore jer to je znak da su diplomacija, tajne službe i vanjski i unutarnji poslovi, općenito sustav vlasti u rasulu i da taj sustav radi protiv hrvatske države. U Plenkovićevu nastupu velika je doza licemjerja jer upravo je on doveo u Vladu Ninu Obuljen za ministricu kulture iako je znao da je ona knjige generala Praljka proglasila šundom. U njegovoj Vladi je i ministar unutarnjih poslova Davor Božinović koji je bio u Mesićevu uredu dok su se nezakonito državne tajne predavale haaškim istražiteljima, a danas progoni pjevača Marka Perkovića Thompsona i sve građane zbog korištenja ozakonjenoga Hosova pozdrava. Sam Plenković uklanja spomenike poginulim braniteljima i policijski osigurava četničke

spomenike, teror lažnih jasenovačkih žrtava je svakodnevnan i nema reakcije države. Sve su to manifestacije izdajničke politike koje su Praljka otjerale u Haag i smrt. Bolna je istina da se srbijanska politika posredstvom Milorada Pupovca infiltrirala u Plenkovićevu Vladu i da tako Srbija ostvaruje svoje interese, a glavni joj je interes Hrvatska, premda žrtva, budu osuđena, a Srbija, premda agresor, bude amnestirana. Posredstvom Bruxellesa i Haaga, sada i Bošnjaci ostvaruju svoj interes na hrvatsku štetu. Plenković možda i nije politički glup čovjek, ali svakako nije nacionalno ostrašćen u Vlada služi tuđinskim interesima. Kako i od koga onda očekivati taj preokret? Ako se ni nakon Praljkove smrti Hrvatska ne suoči sa svojom slikom u zrcalu, kao narod doživljavat ćemo nova poniženja. Nakon strašne haaške odmazde prema Hrvatima i Praljku u Haagu, slijedi vjerojatno oduzimanje hrvatskoga mora u Savudrijskoj vali. Predsjednik Europske komisije Claude Juncker zadužio je prvog potpredsjednika Fransa Timmermansa da posreduje u sporu između Hrvatske i Slovenije, zapravo da uguši i ono malo otpora kod hrvatskih slugu ako ga uopće ima i da Slovenci otmu ono što im je kriminalna arbitraža dala.

Hrvatski tjednik, 7. prosinca 2017.

EKSKLUZIVNO

Objavljujemo transkript iskaza američkoga vojnog atašea Richarda Herricka koji ruši optužnicu i spašava Praljka i Hrvatsku, ali hrvatska vlast nije pokazivala nikakav interes za njega

HOĆE LI ITKO TRAŽITI I IMA LI NADE ZA REVIZIJOM SRAMOTNE PRESUDE PROTIV GENERALA PRALJKA?

Sud je odbio tajni iskaz bivšega američkog vojnoga atašea u Hrvatskoj Richarda Herricka baš zato što temeljito ruši sve navode iz optužnice protiv Praljka. Da Hrvatska ima nacionalnu politiku i diplomaciju, lako bi pronašla novi dokaz kao razlog za reviziju, kao što je pronalazila Srbija u svojim predmetima

Praljak nije imao nikakvu državu iza sebe. Ona koja je trebala stajati iza njega, zdušno se borila da prođe što gore. Sjetimo se samo ponašanja Plenkovićeve ministrice kulture. Srbija je u slučaju Momčila Perišića pronašla „nove dokaze“ i prvostupanjsku presudu od 27 godina zatvora pretvorila u oslobađajuću

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Nešto manje od dva mjeseca prošlo je od drakonske haaške presude šestorici Hrvata iz BiH u predmetu Prlić i ostalima te od šokantnoga samoubojstva generala Slobodana Praljka koji je u znak prosvjeda protiv osuđujuće presude ispio čašu otrova uz riječi: „Slobodan Praljak nije ratni zločinac. Presudu s prijezirom odbacujem!“ Sama presuda i njegov čin izazvali su poplavu ogorčenja u cijeloj Hrvatskoj, osim naravno kod jugosrpske i petokolonaške manjine kod koje je prevladalo zadovoljstvo. Za njih

je general Praljak nesumnjivi ratni zločinac neovisno o utemeljenosti presude, kao što im je uostalom i kardinal Stepinac zločinac jer ga je osudio komunistički partijski sud.

Hrvatski su vlastodršci u prvome trenutku pokazali solidarnost s osuđenima, napose s generalom Praljkom i njegovom obitelji, sli već sutradan uplašivši su se reakcije iz međunarodne politike, pokazali su svoje pravo poltronsko lice. Što se hrvatskoga naroda tiče, Praljak ne samo što je percipiran kao žrtva haaških ubojica i hrvatskih izdajica, nego će u budućnosti njegov istodobno i tragičan i veličanstven čin biti dovoljan da ga se doživljava kao nacionalnoga junaka.

Iako je u prvim reakcijama nakon presude i Praljkova čina predsjednik Vlade Andrej Plenković govorio da će se razmotriti mjere koje stoje na raspolaganju radi revizije presude, dosad u tome smjeru ništa nije učinjeno. Niti je Vlada što poduzela, niti formalno-pravno ona može bilo što poduzeti jer nije stranka u postupku. Zahtjev za obnovom može podnijeti obrana pokojnoga generala Praljka, ali njegova odvjetnica Nika Pinter kaže da je za takvo što malo stvarnih mogućnosti. Da bi zahtjev za obnovom postupka bio utemeljen i imao izgleda, obrana mora predložiti novi dokaz, novu činjenicu, do koje se nije moglo doći tijekom redovitoga postupka, a da ta činjenica bitno mijenja „silogizam“ Haaškoga suda iz kojega je uslijedila osuđujuća presuda kao „jedina moguća“. „Mi smo tijekom dugotrajnoga sudskoga postupka iskopali sve što smo mogli i do čega smo mogli doći, tako da ne znam što bismo to novo mogli otkriti“, kaže odvjetnica Pinter. Posebno, naravno, i zbog činjenice što je i golemi prikupljeni dokazni materijal bio sasvim dovoljan za oslobađajuću presudu, ali ga je sudsko vijeće, na prvome i drugome stupnju ignoriralo.

Onima koji su nešto intenzivnije pratili suđenje šestorici, a napose generalu Praljku, danas je neshvatljivo da Haaški sud nije uzeo u obzir dokaz – iskaz bivšega američkoga vojnoga atašea u Hrvatskoj Richarda Herricka. U početku su promatrači mislili da je riječ o propustu obrane generala Praljka, ali ne radi se o tomu. Na naše pitanje odvjetnici Pinter zašto svjedok Herrick ne bi mogao biti predložen kao nova činjenica, dakle kao novi svjedok, odnosno da to bude argument zahtjeva za revizijom presude, ona kratko odgovara: „To za Haaški sud nije nova činjenica!“

Odvjetnica Pinter u nastavku o tome nije više htjela reći ni riječi. Doznajemo da je Herrickov iskaz zapravo zaštićen tajnom i da o njemu stranke u postupku ne smiju javno ništa reći. Haaški sud stavio je embargo na njegov slučaj i zaveo pod određenim brojem na zahtjev vlasti SAD-a koje su davne 2005. dopustile Praljkovim odvjetnicima da saslušaju u SAD-u Richarda Hericcka. Američke vlasti dopustile su mogućnost da se Herrick može pojaviti i kao svjedok obrane na samome sudu, ali sve uz uvjet da to bude obavljeno tajnošću. Isto tako, obrani je odmah i prije početka saslušanja Herricka rečeno, a za svaki slučaj bili su nazočni i američki dužnosnici, da Herrick ne će odgovoriti na pitanja za koje se procijeni da spadaju u zaštićeni američki interes. Kako bilo, bivši američki vojni ataše u Hrvatskoj Richard Herrick dao je opsežan iskaz o stanju u BiH i generalu Praljku. Njegov iskaz, kao što možete pročitati, poštovani čitatelji, radikalno ruši optužnicu protiv generala Praljka. Njegov iskaz istodobno predstavlja i stajalište američke politike prema tadašnjoj situaciji u BiH. Obrana se ovjerenim Herrickovim iskazom, ali i s mogućnošću da ga pozove kao svjedoka u sudnicu, vratila u Haag s podosta optimizma. No nakon što je sud predložila taj dokaz, Sud ga je odbio bez obrazloženja. Danas je jasno i zašto: zato što uvjerljivo demantira sve inkriminacije i lako ruši optužnicu. Treba reći da to nije jedini dokaz koji je sud odbio obrani pa se čini da je istina ono što je rekao američki odvjetnik, branitelj Jadranka Prlića, Michael Carnavas, da je Sud nastupao kao drugo tužiteljstvo. Sud može odbiti dokaz koliko god se obrani dokaz činio odlučnim, kao u slučaju Herrickova iskaza.

I sada, nakon što se dogodila tragedija s Praljkom, nakon što se dogodila jedna nevjerojatna sramota i nepravda, s obzirom na to da je dokazano kako Praljak nije ni planirao, ni zapovjedio ni počinio ratni zločin, nego je proglašen krivim jedino uz pomoć konstruktiva tzv. udruženoga zločinačkoga pothvata, koji je i izmišljen zbog nedostatka dokaza protiv njega, postavlja se pitanje grijeha propusta mnogih. Ali tu smo onda na terenu politike i djelovanja hrvatske države. Toga djelovanja nije bilo i presuda je najviše posljedica indolencije hrvatske vlasti, odnosno izdajničke politike koja je razvijala idolopoklonstvo i apsolutnu servilnost prema Haaškome sudu, a posebno optužene Hrvate iz BiH tretirala kao ljude do kojih joj nije uopće stalo. I danas, kada je sudbina generala Praljka

definitivna, hrvatska vlast nije promijenila pristup. Umjesto ponešto kurtoazne lamentacije na početku, uslijedio je potpuni zaborav. Neovisno o činjenici koju smo spomenuli, a to je da Hrvatska formalno nije stranka i ne može pokrenuti ništa, tajna diplomacija i vješta politike mogu sve. Svijet tako funkcionira. Da je Hrvatska uistinu imala interesa i poduzimala potrebne zaštitne radnje, ovakve presude ni slučaja generala Praljak ne bi uostalom ni bilo. Srbija je sebe uspješno zaštitila u slučajevima u kojima je to htjela. Primjerice, zamračila je dio dokumentacije koji je osjetljiv i nije dopustila tužiteljstvu da ga koristi, što hrvatskoj vazalskoj vlasti nakon 2000. godine nije palo na pamet, nego je predavala sve, po riječima tužiteljice Carle Del Ponte, i više nego što je od nje traženo. I u slučajevima koje je pravomoćno gubila, Srbija je s lakoćom pronalazila nove dokaze, zapravo nove svjedoke i tako u dobivenoj reviziji postupka preokrenula ishode. To, po našim izvorima, nisu bili nikakvi „novi svjedoci“, ali ih je tajna srbijanska politika i suradnja s Haaškim sudom pretvarala u bitne. Formalno, sve su to radili odvjetnički timovi optuženih Srba, a ne država, ali stvarno, dakako da se država Srbija itekako lavovski borila da zaštiti svoje interese i državljane do kojih joj je bilo naročito stalo.

Šestorica Hrvata iz BiH, koji su u BiH branili i spašavali Hrvatsku, u zemlji iz koje je dolazila agresija na Hrvatsku, među njima i general Praljak, nisu, za razliku os optuženih Srba, imali nikakvu državu iza sebe. Ona koja je trebala stajati iza njih, zdušno se borila da prođu što gore. Plenkovićeva ministrica kulture, podsjetimo, Nina Obuljen Koržinek proglasila je knjige dokumenata generala Praljka šundom i nametnula mu plaćanje poreza. Ona i njezin nadređeni u Vladi, predsjednik Vlade RH Andrej Plenković ne bi, kada bi imali imalo nacionalne časti i dostojanstva, smjeli bilo što reći. Od njih stoga nije ni moguće očekivati aktivnosti u pogledu eventualne revizije užasne Praljkove presude.

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA
ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA
JASENOVAC, ZAGREB 2018.**

**DR. RAZUM: DOKAZAT ĆEMO DA SU U
JASENOVCU PARTIZANI SVOJE ZLOČINE
PODMETNULI USTAŠAMA**

03. svibnja 2014.

Povjesničar dr. Stjepan Razum: "U Jasenovcu su partizani svoje okrutne i masovne zločine podmetnuli ustašama - mi povjesničari to ćemo i dokazati!"

Možete li nam reći nešto više o skupini povjesničara koja se okupila u Zagrebu, na Fratrovcu, s ciljem istraživanja Jasenovca? Kako je došlo do ideje okupljanja i tko je sve u sastavu?

Daljnje okolnosti našega okupljanja vjerujem da su svima ili barem mnogima poznate. Naime, hrvatskoj je javnosti nametnuta činjenica postojanja ratnoga logora u Jasenovcu kao argument protiv

opstojnosti hrvatske države. Cijeli niz desetljeća maše se pred našim očima tom činjenicom kao crvenom krpom. Logor u Jasenovcu malj je kojim se tuče svaku hrvatsku državotvornu zamisao i kojim se unazadno pokušalo uništiti u temeljima hrvatsku državnost, u teškim okolnostima Drugoga svjetskoga rata ostvarenu u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Takav instrumentalizirani Jasenovac za mene, Hrvata, nije prihvatljiv. Takav Jasenovac nije prihvatljiv ne samo za mene Hrvata, već i za sve istinoljubive ljude, a napose povjesničare koji po svome zvanju moraju težiti za otkrivanjem istine u povijesnim događajima, osobito u slučajevima kad se tim događajima manipulira u tekuće političke svrhe. Već je odavno očevidno (dovoljno je pogledati *Bespuća povijesne zbiljnosti*, kasnijega prvog hrvatskoga predsjednika Franje Tuđmana, iz 1989., ili *Nastanak jasenovačkoga mita*, Josipa Jurčevića iz 1998.) kako je postojanje ratnoga, radnog i sabirnog logora Jasenovac trebao poslužiti kao poluga velikosrpskoj zamisli za ostvarenje i učvršćenje tzv. Velike Srbije, pod nazivom Jugoslavija.

Nijedan logički misleći čovjek ne može prihvatiti takvu manipulaciju, i to na vlastitu štetu, a za ostvarenje političkih ciljeva nama susjednoga naroda. To ne možemo prihvatiti ni mi hrvatski povjesničari, koji smo se, kao što je poznato iz objavljene vijesti, okupili u Zagrebu radi zajedničkoga rada na razobličavanju povijesnih podvala i laži te radi otkrivanja istine o ratnome logoru, ali isto tako i o poslijeratnome logoru, koji je vremenski trajao duže negoli onaj ratni. Prema svim dosadašnjim spoznajama, upravo se taj poslijeratni logor 'odlikovao' okrutnošću i istrjebljenjem hrvatskih rodoljuba, koji su u njemu završili nakon mnogih kolona križnih putova. Tu svoju vlastitu okrutnost partizanski su pobjednici naknadno surovo pripisali svojim poraženim neprijateljima - ustašama pa nam se tako ratni Jasenovac nameće kao istoznačnica za svaku ljudsku izopačenost.

Neposredno nakon Drugoga svjetskoga rata i u desetljećima koja su slijedila došlo je do poigravanja brojkama jasenovačkih žrtava. Razumljivo je da su kod toga sve žrtve koje su komunisti prouzročili nakon rata pripisane ustašama za vrijeme rata. Stoga se i nije išlo na iskapanje grobišta i popisivanje pojedinih žrtava jer bi okrutnost podmetanja vlastitih zločina protivničkoj strani bila očevidna.

Sve te povijesne okolnosti, a još više ustrajnost današnjih slijednika nekadašnje komunističke zločinačke politike na njezinoj obrani, nagnali su nas da se udružimo i zajednički radimo na razobličavanju nakaradnosti koje su iz takve politike proizašle. Na navedenome sastanku okupilo se nekoliko nas koji se u posljednje vrijeme bavimo istraživanjem logora u Jasenovcu – Vladimir Horvat, Vladimir Mrkoci, Igor Vukić, Marko Zadravec i ja. Nekoliko povjesničara bilo je zauzeto redovitim dužnostima pa su se ispričali, ali i oni su u toj skupini istraživača. Sama zamisao o osnivanju neke formalne skupine rodila se već prije dvije godine, a sada se ona, eto, ostvaruje.

Vlast mora tražiti povrat arhivske građe iz Beograda Jeste li razradili plan aktivnosti? Što ćete poduzimati?

Prva nam je zadaća utemeljiti nevladinu udrugu koja će se vjerojatno zvati Udruga za istraživanje trostrukoga logora u Jasenovcu. Udruga će kritički raščlanjivati dosadašnje radove koji su svojim neznanstvenim pristupom predmetu kojim su se bavili stvorili jasenovački mit. U javnosti ćemo, zatim, predstavljati znanstvena djela koja objektivno i znanstveno utemeljeno govore o logoru. Nastojat ćemo sastaviti vremenski slijed događanja u logoru Jasenovac. No najveću pozornost posvetit ćemo proučavanju poslijeratnoga logora, u kojemu su komunističke vlasti mučile i ubijale hrvatske rodoljube te svoje stvarne i moguće političke protivnike. Želimo prisiliti slijednike komunističkoga režima da, ako se već žele baviti logorom u Jasenovcu, neka se bave poslijeratnim logorom u kojem su stradale nebrojene žrtve, koje su kasnije pripisane ustaškoj vlasti.

Znademo da to nije lagani zadatak jer „gospodari istine“ zametnuli su tragove svojih zlodjela. No do istine, koja je samo jedna, može se doći različitim putom i različitim metodama povjesničkoga istraživanja. Nikada se nije dogodilo da su baš svi tragovi uništeni. S obzirom na to da se radi o istini koja je od svenarodne važnosti, činit ćemo pritisak na zakonito izabranu vlast kako bi i ona doprinijela otkrivanju istine. Neke poslove može učiniti samo ona, a to je, ponajprije, povrat hrvatskoga arhivskoga gradiva iz Beograda, a zatim iskapanje stvarnih i istraživanje mogućih grobišta. Izvrsnu priliku za povrat arhivskoga gradiva imamo u predstojećim

pregovorima Srbije s Europskom Unijom gdje Hrvatska može uvjetovati Srbiju povratom gradiva.

Prije dvije godine u intervjuu Hrvatskome tjedniku, koji je izazvao veliku pozornost, rekli ste da je Jasenovac velikosrpski mit koji treba rušiti. Jeste li danas još uvjereniji u taj imperativ?

U to nema nikakve sumnje! Već sam naveo dvije knjige koje o tomu govore. Štoviše, knjiga Josipa Jurčevića raščlanjuje pojedine knjige velikosrba i Jugoslavena i iz njih dokazuje velikosrpski jasenovački mit. Njegova je knjiga doživjela dva izdanja, na hrvatskome, a koliko mi je poznato i izdanje na njemačkome jeziku. No ona nije prodrla u svijest hrvatskih ljudi. Sjajno izvedenim vojno-redarstvenim pothvatima Bljesak i Oluja na kraju hrvatskoga obrambenoga rata, da ne spominjem druge pothvate hrvatskih redarstvenika i vojnika tijekom rata, potkresana su krila toga velikosrpskog mita koji je za cilj imao držati Hrvatsku unutar Jugoslavije pod svaku cijenu.

No usprkos činjenici postojanja samostalne Republike Hrvatske, velikosrbi nisu izgubili apetit za Hrvatskom, što nam dokazuju i njihovi akademici i njihovi svetosavski vođe, a taj im apetit podržavaju i mnogi Hrvati, koji nisu prežalili gubitak Jugoslavije. Velikosrpski memorandum broj 2 nastavlja politiku velikosrpskoga mita o Jasenovcu i nalazi vrlo plodno tlo kod hrvatski subnorovaca i nekadašnjih povlaštenih klasa. Dokle god je velikosrpski mit u Hrvatskoj nazočan, dotle ni Hrvatska nije duhovno slobodna. Da, stoga treba i dalje raditi na njegovu rušenju.

Postoje li dokazi da je Jasenovac bio trostruki logor? Neki drugi povjesničari, ili osobe koje se bave poviješću poput Slavka Goldsteina, tvrde kako nema dokaza da je Jasenovac bio i komunistički logor. Je li to istina?

Poznato je kako su poslijeratni 'gospodari istine' znali dokaze zametnuti ili, pak, neke dokaze nekome podmetnuti. Poznato je kako su komunistički vlastodršci strijeljali bez ikakvih dokaza. Čovjeka jednostavno više nema. Kako će njegovi potomci danas ostvariti prava kad nema nikakva dokaza da je on strijeljan!? Ustaška je vlast preko prijevika sudova osuđivala na smrt pa je danas poznato kad je čovjek bio osuđen i kad je bio pogubljen. Komunistička je vlast, pak, čovjeka pogubila, ali bez ikakve sudske presude (ili moguće tek

naknadne presude) pa ne znamo kad je čovjek pogubljen. I sad imamo naše vrle humaniste i borce za ljudska prava koji se zgražaju nad nehumanom presudom prijekoga suda (imali smo prilike uvjeriti se u to pred izložbenim zidom na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu pred godinu i nešto dana), a to što komunisti nisu ostavili nikakva papira kao dokaz pogubljenja, uopće im ne smeta. Štoviše, po njima su komunisti sve vrlo humano proveli. Važno je da nema dokaza!

Usprkos tomu, istina se ne da skriti. Ona postoji, premda zatomljena, duboko u zemlju pokopana, ona ipak postoji. Dokazi za komunističke zločine u poslijeratnome logoru u Jasenovcu postoje upravo pod zemljom. Kad su tražili dokaze ustaških zločina, naišli su na dokaze vlastitih zločina. To ih je zgrozilo i brzo su sve pokrili zemljom. Ti dokazi još uvijek postoje. Osim toga, postoje svjedoci koji su 1946. ili 1947. robijali u Staroj Gradiški i koji su istovarivali proizvode koji su stizali iz logora u Jasenovcu, kao podružnice starogradiškoga logora. Službeni životopisac komunističkoga zločinca Josipa Broza, zvanoga Tito, Vladimir Dedijer piše kako su 'pojedine mučionice' u logoru Jasenovac rušene 1948. i 1951. godine. Postavlja se pitanje čije su to 'mučionice' i tko ih je rušio. Na kraju, Franjo Tuđman izričito je napisao da je taj prostor (Jasenovac-Gradiška) poslužio za logor novim vlastima, najprije jedinicama Jugoslavenske armije, a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske (Bespuća, 1989., str. 126). A ta mu je povijesna činjenica, napisao je, osobno znana.

Nedopustivo je da se krivnja za žrtve pripisuje drugima

Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac svake godine izlazi sa sve većim podatkom stradalih u Jasenovcu, sada ih je više od 83 tisuće. Koliko su ti podatci vjerodostojni?

Treba otvoreno reći da je Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac nastala 60-ih godina, dakle u vremenu kad se država Jugoslavija već počela rasklimavati i da je ta javna ustanova od samoga početka trebala biti sredstvo pritiska na Hrvate i Hrvatsku. Ta je javna ustanova sa svojim ravnateljima i zaposlenicima odigrala glavnu ulogu u stvaranju velikosrpskoga jasenovačkog mita. Kad je predsjednik Franjo Tuđman predložio da Jasenovac postane spomen-područje svih hrvatskih žrtava, kako iz Drugoga svjetskoga rata i

poraća, tako i iz Domovinskoga rata, taj je prijedlog odbačen. Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac nije se ni u kojemu trenutku odrekla svoje mitomanske uloge te ju ona, ta ustanova, podržava do dana današnjega, a to je posebno očito po tekstovima na njezinu mrežnome sjedištu, po popisu koji spominjete i po godišnjim okupljanjima visokih političara i njihovih savjetnika, koji tom prigodom na tome području izgovaraju već davno naučene mitomanske fraze koje s povijesnom zbiljnošću nemaju veze.

Navedena se brojka od preko 83 tisuće smrtno stradalih u ratnome logoru Jasenovac protivi dvjema očevitim činjenicama. Prva je činjenica ta, kako proizlazi iz svih do sada znanstvenih radova, te poznatih mjerodavnih izvora i svjedočanstava, da ratni sabirni i radni logor u Jasenovcu nije bio logor uništenja, nego radni i prijelazni logor. U njemu se umiralo, u njemu je bilo pojedinih osvetničkih i nekontroliranih pogubljenja i slično, ali logor nije bio utemeljen s ciljem sustavnoga uništenja većih skupina ljudi. Ako u literaturi ima i takvih podataka, a ima ih, treba jasno uočiti da je to literatura ratnih pobjednika koji su vrlo pristrano i motivirano pisali o njima kao istini, a najčešće se radi o lažima i izmišljenim činjenicama.

Dakle to nisu podatci znanstveno utvrđeni i provjereni. A javna ustanova u sastavljanju svoga popisa poziva se upravo na takve izvore. Druga činjenica koju treba imati pred očima jest ta da je navedena brojka proizvod pobjedničke, komunističke strane, a njezina je narav i provedba zločinačka. Vrlo je lako sve svoje zločine pripisati suprotnoj, ustaškoj strani i tako sebe osloboditi pred javnošću i budućnošću od svake odgovornosti i krivnje. Ljudi koji su sastavili navedeni popis stvarna su ili duhovna djeca pripadnika te zločinačke komunističke stranke. Dokle god se ne bude znalo za imenični popis žrtava što ih je proizvela ta zločinačka komunistička partija, dotle ne ćemo moći imati niti točan popis žrtava koje je proizvela ustaška strana za vrijeme rata.

Osim toga, navedeni popis ne razlikuje stradalnike koji su u logoru samo boravili dulje ili kraće vrijeme od žrtava koje su u njemu izgubile život. Taj se popis, doduše, ograničava samo na ratno razdoblje i ne želi se baviti poslijeratnim logorom i žrtvama iz toga razdoblja. No želi li javna ustanova biti ozbiljna, ona će morati popisati sve zatvorenike, dakle, i one koji su iz logora pušteni na slobodu, i one koji su iz logora u Jasenovcu otpremljeni u druge

logore ili na rad u Njemačku, što je bio najčešći slučaj, kao i one koji su na tom području smrtno stradali nakon rata. Prema priloženome popisu korištene literature i izvora, vidljivo je da su sastavljači koristili subnorovske popise i literaturu koja ima uglavnom isto subnorovsko polazište. A uloga subnorovaca u stvaraju jasenovačkoga mita javnosti je već dobro znana.

Želim istaknuti da mi je žao svake osobe koja je morala podnijeti bilo koju nametnutu žrtvu, osobito žrtvu života, i za njih prinosim dragome Bogu molitvu. No nedopustivo je s naše ljudske i zakonske pravednosti da se krivnja za te žrtve olako pripisuje nekome tko ih nije prouzročio, a stvarni zločinac istovremeno uživa slobodu i sve društvene povlastice. Europa i svijet spoznali su da je komunistički režim bio zločinački režim (Praška deklaracija o zločinima komunizma od 3. lipnja 2008., Deklaracija Hrvatskoga sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. – 1990., Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima), a on to nije bio samo deklarativno, već provedbeno i to osobito u neposrednim godinama nakon rata. Kad slušam kako političari ili neki javni ljudi olako iznose krivotvorine o ratnom logoru u Jasenovcu, ne mogu ne pomisliti kako oni time stvaraju galamu samo da se ne čuje istina o Barbarinu rovu, o Kočevsku Rogu i mnogim drugim gubilištima u Sloveniji i Hrvatskoj, u kojima su Titovi partizani učinili strašni zločin masovnoga pokolja Hrvata i drugih ljudi iz bivših jugoslavenskih republika.

Kad protuslovim navedenoj brojci od preko 83.000 žrtava, tada nikako ne niječem te osobe koje su u ratnim okolnostima svoje živote izgubile, a još manje da bi ih obezvrjeđivao, nego samo postavljam pitanje tko je prouzročio te žrtve i na kojemu mjestu. Poznavajući zločinačku narav komunističkoga režima, koji je svoj smrtni ples zaigrao, među ostalim, i na području Jasenovca i koje se naravi nikada nije oslobodio, ne možemo ga osloboditi od krivnje, samo zato što su današnji političari stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca (koji se, uostalom, nikada nisu odrekli nedjela svojih otaca).

Očekujete li da će institucije poduprijeti vašu inicijativu, vas kao skupine povjesničara, za istraživanjem Jasenovca?

Od hrvatskih ustanova s ljudima koji su im sada na čelu ne očekujemo pomoć. Ne mislim da te ustanove ne vode dobri ravnatelji i da u njima nema ljudi koji bi vrlo rado pomogli. Radi se o tomu da ustanove novčano ovise o državnome proračunu, a to znači od političara koji su na vlasti, kojima se istraživanje oko Jasenovca nikako ne sviđa. Kad bi se ustanove uključile u ovaj pothvat, ostale bi vrlo brzo bez novca za plaće svojih zaposlenika. Nije isključeno i da bi se u tome slučaju spomenuta ustanova ukinula.

Ivica Marijačić

Stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca i dalje će me napadati

Osim brojne potpore stavovima izrečenima u Vašemu intervjuu u Hrvatskome tjedniku prije dvije godine, u medijima je bilo dosta negativnih komentara. Kako biste komentirali tadašnje „napade“ pojedinih autora poput Inoslava Beškera i drugih?

Nakon prošloga razgovora o Jasenovcu primio sam uistinu mnogo ohrabrujućih pisama i svjedočanstava od kojih bih mogao sastaviti cijelu knjigu, što ću vjerojatno u budućnosti i učiniti. Sva ta pisma i svjedočanstva ljubomorno čuvam. Bilo je naravno i onih koji su me poput imenovanoga i napali, ali oni su „guslali“ neku svoju priču, koja nije imala veze s onim što sam ja u razgovoru rekao. Radi se o ljudima koji, doduše, u hrvatskoj javnosti slove kao stvaratelji javnoga mnijenja i kao mjerodavni tumači svih pojava, ali to su umno ipak samo jako plitki ljudi, koji nisu bliski niti s logikom i logičkim zaključivanjem, a još više im nedostaje hrabrosti da postave prava pitanja i na njih pokušaju odgovoriti. Tomu se ne treba čuditi jer oni su ipak, ponavljam, stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca pa nastoje po običnome dječjem instinktu braniti svoje roditelje. Tako će u javnosti vjerojatno i dalje nastupati, ali to je znak da još nisu odrasli i nisu počeli postavljati kritička pitanja, pa i prema svojim roditeljima.

Objavljeno u:

Marijačić, Ivica, razgovarao. *U Jasenovcu partizani su svoje okrutne i masovne zločine podmetnuli ustašama – mi povjesničari to ćemo dokazati!* Nn: Intervju. Dr. Stjepan Razum. U: **Hrvatski list**. Zadar, 2014., br. 501, od 1.V.2014., str. 30-33

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/17566-s-razum-dokazat-cemo-da-su-u-jasenovcu-partizani-svoje-zlocine-podmetnuli-ustasama.html>

Knjiga Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“ digla na noge jugosrpsku klatež u Hrvatskoj

CRVENI KMERI S TZV. HTV-A NA BRANIKU VELIKOSRPSKOGA JASENOVAČKOGA MITA

**ali raspad najveće laži u povijesti protiv Hrvatske
više nije moguće zaustaviti**

Povjesničar Hrvoje Klasić odbio doći u studio s Igorom Vukićem zato što zna da ništa ne zna o Jasenovcu i da mu ne može apsolutno ničim parirati. JU SP Jasenovac odgovorila napadima na Vukića umjesto da kaže hrvatskoj javnosti kako na popisu žrtava može biti tri tisuće osoba bez imena i/ili prezimena ili odakle čak 18 žrtava istoga imena i prezimena – Ljuba Radosavljević

Ne radi se o negiranju istine o Jasenovcu, o njezinu umanjivanju ili preuveličavanju, jer se ne može negirati ni iskrivljavati nešto što ne postoji. Cjelovitu istinu o Jasenovcu tek treba otkriti, a Vukićeva istraživanja na tome su tragu. On nudi dokaze, a protivnici u napadima na njega nude samo svoja vjerovanja u beogradsku historiografiju. Znakovito je da su protiv Vukića isti oni koji su i protiv ideje o Povjerenstvu za Jasenovac. Nitko, međutim, ne može natjerati hrvatski narod da vjeruje u povijest skrojenu u beogradskim tvornicama laži

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Publicist i novinar Igor Vukić, a povremeno i suradnik Hrvatskoga tjednika, ovih je dana objavio knjigu „Radni logor Jasenovac“ (Naklada Pavičić) i uzburkao duhove na hrvatskoj pseudoljevičarskoj i projugoslavenskoj političkoj i medijskoj sceni. Ova knjiga dosad najsnažnije, čak i iz temelja ruši jasenovački mit

stvoren u beogradskoj tvornici laži poslije Drugoga svjetskog rata. Nakon dugotrajnih istraživanja, pregleda dokumentacije i nebrojenih razgovora sa svjedocima, Vukić je zaključio da Jasenovac jednostavno nije bio logor u kojemu je režim NDH masovno likvidirao svoje protivnike, niti je u njemu ubijeno 20 tisuća djece, što ocjenjuje jednom od najgнусnijih laži, nego je jednostavno bio sabirno središte i radni logor za protivnike NDH, u kojemu se, doduše, i umiralo od bolesti, u kojemu je i bilo pojedinačnih ili skupnih egzekucija, ali ne postoje nikakvi dokazi da je u njemu ubijeno ne samo 700 000 osoba, kao što i dalje tvrdi velikosrpska propaganda, nego niti 83.800 kao što se navodi na službenome jasenovačkom popisu žrtava.

Knjiga razgrabljena i prije no što je predstavljena

Ovo je, dakle, knjiga koja revidira jugokomunističku „istinu“ koja s prijezirom odbacuje tzv. dogovornu povijest. U njoj autor briljantno, *sine ira et studio*, samo na temelju provjerljivih dokaza, svjedoka, dokumenata i činjenica, predočava cjelokupnoj javnosti istinu o Jasenovcu, do koje je došao višegodišnjom istragom, istinu koja se 70 godina skrivala od naroda. Ovom knjigom, može se reći, velikosrpski jasenovački mit pretvara se u prah i pepeo, a tragikomični postaju oni koji taj mit i dalje pokušavaju braniti jer se ne suprotstavljaju Vukiću nikakvom protuargumentacijom.

Vukićeva knjiga praktički je razgrabljena i prije predstavljanja održanoga nedavno u prostorijama HND-a u Zagrebu. Već sama najava njezina izlaska u *Hrvatskome tjedniku*, nekoliko tjedana prije no što je ugledala svjetlo dana, izazvala je golemu pozornost pa nije čudno što je dvorana HND-a bila posve ispunjena i što je tiskana naklada gotovo planula. Nije čudno ni što je spomenuta projugoslavenska scena reagirala kao da ju je netko zalio vrelin uljem – taj dio javnosti, čiji je um ostao zarobljen u dogmama jugoslavenske promidžbe, teško se miri s činjenicom da mu se urušava velikosrpski jasenovački mit jer se istodobno s time urušava i čitav jedan svijet petparačkih političkih ideala u koje su vjerovali i za koje su živjeli, a posebno su gnjevne reakcije uslijedile nakon prošlotjednoga gostovanja autora Igora Vukića u emisiji Hrvatske televizije „Dobar dan, Hrvatska“ koju uređuje Karolina Vidović

Krišto, koja je i sama zbog toga izložena napadima premda je vrlo profesionalno pozvala u emisiju i povjesničara Hrvoja Klasića. Klasić je odbio gostovati pojasnivši naknadno da je to učinio kako ne bi tobože dao kredibilitet Vukićevim istraživanju. To je, naravno, samo njegov prozirni alibi za inferiornost u poznavanju osjetljive jasenovačke teme. Odbio je doći u emisiju jer je svjestan da ni u jednome dijelu ne bi mogao parirati Vukiću. Nasuprot Vukiću koji godinama istražuje Jasenovac, povjesničar Hrvoje Klasić nikada nije otkrio ni jedan dokument vezan uz taj sabirni logor, tom se temom nikada nije ni bavio, pa je njegovo znanje o Jasenovcu na razini indoktriniranoga srednjoškolskog komunističkoga mediokriteta. Neznanju unatoč, Klasić arbitrira o Jasenovcu po medijima, ali samo ondje gdje je siguran da mu se nitko nema suprotstaviti činjenicama, što je tragedija od znanstvenika, čovjeka i povjesničara koji širi velikosrpske historiografske laži o Jasenovcu. Klasić, dakle, nema nikakvih spoznaja o Jasenovcu i jako dobro zna da bi se u dvoboju s Vukićem proveo kao bos po trnju.

I ostali projugoslavenski povjesničari u Hrvatskoj bježe od sučeljavanja o jasenovačkoj temi te radije ostaju na pozicijama s kojih nekritički i bez ikakvih argumenata brane i održavaju taj mit kojim se neprekidno terorizira Hrvatsku. Igor Vukić već godinama poziva povjesničare i apologete Jasenovca na „dvoboj“, dijalog, dakle da mu se suprotstave pred kamerama, u medijima, *pro et contra*, ali poput Klasića, svi izbjegavaju. Pokojni Slavko Goldstein odbijao je doći, kao uostalom i njegov sin Ivo.

Umjesto znanstvenoga osporavanja, jugoslavenski povjesničari pribjegavaju metodi dehumanizacije onoga s kojim se ne slažu, dakle *ad hominem* napadima, u ovom slučaju na Igora Vukića i Karolinu Vidović Krišto. U stopu ih prate anacionalni mediji. Čitajući ovih dana poplavu napada na Vukića i HTV zbog ugošćavanja Vukića, nismo pročitali doslovce ni jedan jedini argument koji bi osporio bilo koju autorovu tvrdnju. S jednako tragičnim nedostatkom argumentacije reagirala je i nepotpisanim priopćenjem i Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac. *Ta ustanova osuđuje i izražava zabrinutost zbog izjava i teza koje su izrekli Vukić i voditelji emisije Marina Medved Pulić i Frano Riđan, stoji u priopćenju, posebice zato što je osoba koja negira zločine dobila prostor u programu javne televizije, gdje je predstavljena kao*

autoritet za proučavanje teme koncentracijskog logora Jasenovac. HRT, odnosno uredništvo emisije 'Dobar dan, Hrvatska' pozivom u emisiju dali su Vukiću platformu da negira zločine počinjene u ustaškome koncentracijskom logoru. Gledatelji su imali priliku čuti Vukićeve teze o Jasenovcu kao 'radnom logoru, tj. zatvoru, koji je bio mjesto gdje su zatvoreni aktivni protivnici države te dio Židova koji su bili izuzeti od deportacija u Njemačku', dok je ustaškog poglavnika Antu Pavelića okarakterizirao kao najzaslužniju osobu za spašavanje ljudi iz logora.

Voditelji emisije ni u jednom trenutku nisu se ogradili od stajališta gosta, već su konstatirali kako je pravo zadovoljstvo slušati s kakvim žarom on govori i pozvali su gledatelje da kupe i pročitaju njegovu knjigu. Time su pokazali nedostatak profesionalizma, suosjećanja prema žrtvama i općenito nedostatak znanja o temi o kojoj je bila riječ, ocjenjuje JUSP Jasenovac i još jednom podsjeća da je koncentracijski logor Jasenovac bio najveći logor na teritoriju NDH i mjesto masovnih likvidacija Srba, Roma i Židova i političkih protivnika koji se nisu slagali s politikom i rasnom ideologijom ustaškog pokreta.

JU SP Jasenovac – velikosrpska ekspozitura

Dakako, kao ni prije, JU SP Jasenovac nije odgovorio činjenicama, nego napadima na Vukića i HTV. Javna ustanova SP Jasenovac, unatoč brojnim upitima, izbjegava odgovoriti na konkretna pitanja: gdje su kosturi navodnih 83.800 žrtava, kako to da je nakon uočenih 14 tisuća duplih i višestruko ponavljanih imena odjednom sve to izbrisano prije par godina, ali je odmah pronađeno isto toliko zamjenskih žrtava kojih do tada nije bilo na popisu. JU SP Jasenovac odbija odgovoriti otkud na današnjem popisu žrtava, primjerice, čak 18 njih s istim imenom i prezimenom – LJUBA RADOSAVLJEVIĆ premda toga imena uopće nije bilo na prvome popisu žrtava, ili kako to da je na popisu navodnih žrtava njih gotovo tri tisuće bez identiteta, imena i prezimena, dakle, žrtve NN. Nastupajući iz pozicije velikosrpske ekspoziture, u JU SP Jasenovac dakako ne mogu odgovoriti na te upite pa onda pribjegavaju napadima, umjesto znanstvenomu i zdravorazumskomu dijalogu. A ovdje su spomenuti tek manji prigovori. Naši istraživači i suradnici Nikola Banić i M. Koić već su otkrili da je jasenovački popis žrtava

masovna prijevarena i da je od 83800 navodnih žrtava čak njih 55.915 lažnih ili nepouzdatih, a za ostalih 27.900 tek treba istražiti autentičnost.

HTV na strani velikosrpske istine

Ono što je posebno skandalozno u ovome slučaju jest ekspresno ograđivanje vodstva HTV-a od Vukićevih stavova izrečenih u emisiji „Dobar dan, Hrvatska“. Kao da HTV raspolaže konačnom i nepobitnom istinom o Jasenovcu. U vodstvu ove kuće besramno su se priklonili čuvanju velikosrpske laži o Jasenovcu, kao da su srpska, a ne hrvatska televizija. Kako to da se nikada nisu ograđivali od stajališta Ive Goldsteina, Hrvoja Klasića ili Tvrtka Jakovine, a osobito od velikosrpskih pogleda na srbijansku agresiju 90-ih. Na HTV-u su se emitirale KOS-ove „istine“, ali se nisu ograđivali od njih. U želji da sačuvaju velikosrpski jasenovački mit koji permanentno demonizira hrvatsku državu i hrvatski narod, čelnici HTV-a ustali su protiv teza jednoga istraživača i publicista koji ih uvjerljivo argumentira i potkrepljuje dokumentima. Skandalozno ograđivanje vrha javne TV od istine u svakoj normalnoj, pravnoj i samosvjesnoj državi bilo bi dostatan razlog za trenutačnu smjenu protuhrvatskoga vodstva HTV-a. No anacionalni paraziti mogu, međutim, mirno spavati jer dobro znaju da je ovakav HTV sluga jednako takve anacionalne politike na vlasti. Ali nitko i ništa više ne može zaustaviti istinu o Jasenovcu. Zapravo, malo tko ozbiljan više u Hrvatskoj pokušava braniti jasenovački mit. To još očajnički čine povjesničari Klasić, Jakovina, Goldstein, političari Pupovac i još neki s pseudoljevice, dakle oni čiji su umovi odgojeni na mržnji prema vlastitoj naciji i ostali zarobljeni u jugosrpskim dogmama. Oni, međutim, kotač povijesti ne mogu zaustaviti niti mu promijeniti smjer kretanja pa je samo pitanje vremena kada će se pojaviti snažni političar i vođa u Hrvatskoj koji će dostojanstveno zabiti posljednji čavao u lijes te nečuvene velikosrpske laži, najveće u povijesti izrečena na račun Hrvatske te zatražiti znanstvenu istinu, pokloniti se svakoj stvarnoj žrtvi, a odbaciti svaku izmišljenu. Prijepori oko Jasenovca koji se svako malo pojavljuju ne će biti riješeni svađama na javnoj sceni. Jedini izlaz je očito Povjerenstvo koje bi provelo temeljitu istragu, a koje su davno predložili dr. Slaven Letica, a odnedavno tu ideju zagovara i predsjednica RH

Kolinda Grabar Kitarović. Isti oni koji sada napadaju *ad hominem* Vukića, žestoko su protiv Povjerenstva. Oni su, dakle, protiv bilo kakve istrage, odnosno za očuvanje „istine“ koju je nametnula jugokomunistička historiografija, a to drugim riječima znači da su za nastavak neutemeljene demonizacije Hrvatske. Nitko, međutim, ne može natjerati hrvatski narod da vjeruje u jugosrpsku istinu o Jasenovcu. Ne radi se, dakle, o negiranju istine o Jasenovcu, o njezinu umanjivanju ili preuveličavanju, jer se ne može nešto što ne postoji ni negirati ni iskrivljavati. Do cjelovite istine o Jasenovcu tek treba doći, a Vukićeva istraživanja su na tome putu.

Svi kritičari Igora Vukića padaju na jednome jedinom pitanju koje pokazuje da pojma nemaju o Jasenovcu

Neka Vlaho Bogišić, Zorislav Lukić i Ivo Lučić odgovore:

Gdje su kosturi navodnih 83.800 jasenovačkih žrtava?

Programsko vijeće HRT-a raspravljalo je u ponedjeljak na žurnoj sjednici o programskom sadržaju emisije 'Dobar dan Hrvatska' od 30. svibnja, u kojoj je gostovao Igor Vukić, novinar, publicist i tajnik udruge Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koji je iznio svoje tvrdnje o naravi i funkciji koncentracijskoga logora Jasenovac, kazavši da je to bio radni logor i sabiralište radne snage te da ondje nije bilo nikakvih masovnih i serijskih ubojstava.

Vijeće je uputilo programsko vodstvo na striktno poštivanje znanstvenih, kulturnih i društvenih standarda.

Vlaho Bogišić na početku je sjednice rekao kako je povod za održavanje sjednice bio to što su u programu HRT-a bila iznesena shvaćanja koja se, kako je istaknuo, grubo sukobljavaju s društvenim shvaćanjima u Hrvatskoj. Bogišić je rekao kako bi preporuka Programskog vijeća trebala biti da na HRT-u vrijedi nulta tolerancija prema ustaškom nasljeđu.

U raspravi je član Vijeća **Zorislav Lukić** rekao je kako je u spornoj emisiji ugošćen 'jedan amater ili čak diletant' u odnosu na povijesnu znanost te kako bi volio da HRT izbjegne ovakve situacije, kao i da u emisijama o ovakvim temama povjesničari budu gosti. **Ivo Lučić** kazao je kako bi javni prostor trebao izbaciti sve oblike

totalitarizama, svega onog što dijeli hrvatsku državu i što produbljuje traume bez obzira o kojoj se strani radi. Kazao je i da je Jasenovac hrvatska sramota i da negiranja stradanja u Jasenovcu spadaju u domenu neozbiljnosti, no da tu spadaju i laži u kojima se govori o čak 700.000 ubijenih.

I drugi članovi Vijeća, primjerice Ivica Maštruko, Neda Ritz, Saša Milošević, Maja Sever, Dean Šoša, osudili su gostovanje Vukića na HTV-u.

Ne zna se, zapravo, tko je tragikomičniji od njih jer je riječ o apodiktičkim osudama bez protuargumenta jer nitko od njih ne zna ništa o Jasenovcu. Svi ti ljudi, koji nemaju nikakvih osobnih spoznaja o Jasenovcu, i sve njihove teorije padaju na jednom jedinome pitanju: gdje su kosturi 83 800 žrtava s jasenovačkoga popisa. Na to pitanje ostaju bez teksta.

Hrvatski tjednik, 7. lipnja 2018.

INTERVJU: IGOR VUKIĆ, SADA VIŠE NEMA NIKAKVE DVOJBE: JASENOVAC NIJE BIO LOGOR SMRTI I NE TREBA GA VIŠE OBILJEŽAVATI NA POSTOJEĆI NAČIN

**Razgovarao:
IVICA MARIJAČIĆ**

Zanimanje za novu knjigu Igora Vukića „Radni logor Jasenovac” u izdanju Naklade Pavičić toliko je da u Zagrebu ovih dana nije bila dostatno jedno predstavljanje. Nakon prve promocije u prostorijama Hrvatskoga društva novinara, prošloga tjedna nova promocija održana je u dvorani Vijenac na Kaptolu. Sve raspoložive dvorane toga centra bile su prepune, posjetitelji su stajali ili sjedili na stubištima. Gotovo je uvijek tako: odjek rušenja nekoga mita proporcionalan je snazi kojom se održavao 70 godina. Nietzsche je zapisao da kada ideali padaju, onda se to događa strmoglavno, a ne polagano. Novinar, publicist i tajnik Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac Igor Vukić nije sada u ovoj knjizi prvi put objelodanio „zabranjene” činjenice o logoru Jasenovac. Objavljivao ih je kroz feljtone, novinske tekstove i radove u zbornicima, ali sada je sve spoznaje o Jasenovcu sažeo u ovu knjigu. Izazvao je pravi potres na javnoj sceni. Čuvari jugoslavenskoga mita o Jasenovcu ne mogu se pomiriti s otkrićima pa ga napadaju *ad hominem*, napadaju ga i osporavaju, na žalost, i oni koji nisu čuvari mita, ali su im umovi podjednako ostali zarobljeni u gabaritima jugoslavenske historiografije. Vukića često osporavaju i zbog obične taštine. Riječ je o tome, da Igor Vukić, nakon što je deset godina proveo po arhivima, istraživao, razgovarao i tragao za spoznajama, danas zna više o Jasenovcu nego svi njegovi osporavatelji. Toliko za uvod, krenimo u ovaj dugi i ekskluzivni razgovor s trenutačno najzanimljivijim hrvatskim autorom.

Saborski zastupnik Milorad Pupovac prošloga se tjedna čak zauzeo i za kazneni progon Vas zbog navodnoga poricanja zločina nad Srbima u Jasenovcu, nečega za što je rekao da je međunarodno dokazano, a nisu izmislili Srbi? Kako to komentirate?

- Nastojanje da se sloboda govora, jedno od osnovnih ljudskih prava, guši kaznenim progonom spada među najveće grijehе u koje može upasti fakultetski obrazovan čovjek. Pokazatelj je to totalitarnog uma, protiv kojeg su se mnogi u Hrvatskoj borili zagovarajući demokraciju. Nažalost, čini se kao da se vraćamo u doba Rankovića, Bakarića, Šuvara... S druge strane, Šuvarova „Bijela knjiga“, gdje su skupljene izjave disidenata iz osamdesetih godina, danas je vrlo zanimljiv dokument. U njemu se mogu pronaći sjajni aforizmi, a neki vrijede i danas. Tako će i „bilteni“ koje danas sastavljaju neki novi šuvarovci, biti jednog dana šarmantne zbirke. Sastavljači „biltena“ nam tako čine uslugu. Ne vjerujem da će naši državni tužitelji biti impresionirani pozivanjem na kazneni progon makar ga pokušao inicirati jedan saborski zastupnik i vođa stranke iz vladajuće koalicije. Iako on ima kakvu-takvu poziciju moći, ipak u tužilaštvu rade ljudi koji bolje poznaju zakon i znaju da se istraživanje povijesnih činjenica – ma koliko bile osjetljive – u demokraciji ne smije kriminalizirati.

Pupovcu se suprotstavio samo HDZ-ov saborski zastupnik Stevo Culej, u neku ruku HDZ-ov disident, poručivši Pupovcu neka ga je sram zato što laže. Ostali su šutjeli. Je li to nesuprotstavljanje Pupovcu posljedica straha koji u hrvatskih političara sprječava da kritički progovore o Jasenovcu?

- Jasenovac je osjetljiva i složena tema. Političari, saborski zastupnici, skloni su izbjegavati kontroverzne teme. One koji se toga ne boje, poput Culeja, treba nagraditi na izborima.

Na sjednici Programskoga vijeća HRT-a, žurno sazvanoj zbog vašega nastupa u emisiji „Dobar dan, Hrvatska“, članovi toga tijela gotovo su Vas unisono napadali. Od političara komunističke ili udbaške prošlosti to ne začuđuje, ali od nekih povjesničara i znanstvenika zvučalo je čudno. Dr. Ivo Lučić nazvao vas je lunatikom, a Jasenovac hrvatskom sramotom,

Zorislav Lukić rekao je da ste diletant i amater, a Vlaho Bogišić da sve što radite da je suprotno društveno prihvatljivim standardima? Je li vas takav nastup iznenadio?

- Članovima Programskog vijeća HRT-a koji se zanimaju za povijest, predlažem da kupe moju knjigu. Pa zatim da ju i pročitaju. I onda neka slobodno govore što god žele.

Jeste li u moru napada koje ste doživjeli prošlih dana u povodu izlaska knjige „Radni logor Jasenovac“ pročitali ijedan osvrt s argumentacijom, dakle da se ne svodi na *ad hominem* pristup? Je li itko ikada argumentirano osporio vaše bilo koje otkriće u svezi s Jasenovcem do mjere da ste odustali od njega kao od zablude?

- Bilo je nekoliko primjedbi koje sam uzeo u obzir. Nemoguće je biti savršeno točan u svemu u ovako složenoj temi. Jasenovac nadilazi mogućnosti jednog istraživača, ili male skupine, pa bi trebalo krenuti i sa širim timskim radom. Ako smijem reći, te se primjedbe odnose na poneki detalj u knjizi, dok njezinu cjelinu nitko nije ozbiljno osporio.

Vaš kolega novinar Zvonimir Despot u Večernjem listu nazvao je vaš rad ptičjim izmetom. Jeste li se osjetili uvrijeđenima i govori li to više o njemu s obzirom da on pojma nema o Jasenovcu?

- Kao što rekoh, sloboda govora je među osnovnim ljudskim pravima.

Na temelju svega, napose reakcija na vašu knjigu i TV nastupa, što možete zaključiti o ozračju u Hrvatskoj, koliko je moguće raspravljati o Jasenovcu *sine ira et studio* na javnim mjestima? Zašto političari, desni i lijevi, nisu spremni „očistiti um“ od svih predrasuda prije no što se upuštaju u ocjene o Jasenovcu?

- Kad smo prije četiri godine osnovali Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, postavili smo pred sebe dva zadatka. Prvi je bio temeljito prikupljanje svih informacija iz kojih bi se moglo vidjeti i razumjeti kakav je to bio logor u Jasenovcu. Drugi zadatak: skrenuti pozornost javnosti na naš rad. Do danas smo dosta

napredovali na svakom od tih zadataka. Ima političara koji su to već primijetili, nadam se da će ih ubuduće biti i više.

Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman dva puta je, tada kao komunistički „heretik“ osuđen zbog pisanja i procjene žrtava u Jasenovcu, procjene koja se nije poklapala sa procjenom jugokomunističke historiografije. Danas pokušavaju Vas proganjati zbog iste stvari. Smatrate li otužnom činjenicu da današnji navodni tuđmanisti (dr. Lučić i drugi) , koji nemaju osobnih spoznaja ni istraga o Jasenovcu, demoniziraju Vas. Bi li današnji protivnici vašega rada i Tuđmana opet, kad bi mogli, strpali u tamnicu zbog pisanja o Jasenovcu?

- Bi, sigurno. Zar ona nespretna citiranja Kaznenog zakona ne govore u prilog tome? U glavama onih koji ne mogu uvjerljivo argumentirati svoja saznanja o Jasenovcu, nije se mnogo toga promijenilo.

Kada se, ako se sjećate, dogodio taj trenutak u vama kada vam je „sinulo“ da nešto ne štima s uvriježenom komunističkom istinom o Jasenovcu?

- Kad sam intervjuirao Hrvata koji je postavio minu pod prugu 1941. godine i zbog toga bio interniran u Jasenovac. Do tada sam, kao dobar đak, mislio da su tu smještali ljude zbog druge rase, vjere ili one „koji se nisu slagali s režimom NDH“. Intervju je bio napravljen 2007., u razdoblju kad se u cijelom slobodnom svijetu, nakon njujorških Blizanaca 2002., izoštrila svijest o terorizmu. Zapitao sam se, kakav je to bio državni sustav koji je klasičnog terorista stavio u zatvor, a nije ga strože kaznio. I ranije sam pitao svoje srpsko-pravoslavne rođake kako to da su oni prošli živi kroz Jasenovac, dok je 700.000 ljudi tamo pogubljeno (tko je tamo došao, živ nije izašao). Onda sam, 2007. počeo čitati sve što je dotad objavljeno o Jasenovcu od 1945. I ostao iznenađen...

Koliko dugo proučavate Jasenovac i koliko ste dosad pročitali literature, s koliko izravnih svjedoka razgovarali i koliko dokaza vidjeli?

- I do te 2007. sam pročitao bar triput više knjiga i članaka o Jasenovcu i Drugom svjetskom ratu od prosječnog diplomanta studija povijesti s Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Onda je krenulo

redom: „Ogoljela laž logora u Jasenovcu“ Horvata i Mrkocija, pa „Jasenovac – radni logor i logor smrti“ Nataše Mataušić. To je bilo pravo otkriće – pročitao sam sve knjige koje su tu navedene kao izvori. Među njima pravi biser bio je Milko Riffer, knjiga bivšeg logoraša objavljena odmah nakon rata, 1945. (objavljena kao pretisak 2011, u Nakladi Pavičić). Čitao sam radove Josipa Pečarića (Srpski mit o Jasenovcu i druge), Josipa Jurčevića (Kako je nastao jasenovački mit), Marija Keve (Veze Međunarodnog odbora Crvenog križa i Nezavisne države Hrvatske). Šlag na tortu bile su tri knjige Antuna Miletića „Koncentracioni logor Jasenovac“ iz 1986. Riječ je o trosveščano zbirci dokumenata o logoru, „ukrašenoj“ fotografijama i popratnim tekstovima koji nemaju izravne veze s logorom. No dokumenti govore svojim jezikom. Iz tog sam temeljnog čitalačkog iskustva krenuo prema razgovorima s dvanaest ljudi koji su u vrijeme rata bili u Jasenovcu. Slijedilo je postupno otkrivanje velike arhivske građe u Hrvatskom državnom arhivu.

Često se kaže da punu istinu o NDH, a samime time i o Jasenovcu, nije moguće spoznati bez proučavanja i uvida u dokumentaciju NDH koja je u Beogradu. Neki povjesničari, pak, kažu da se ta istina može dobrim dijelom spoznati i proučavanjem građe koja je u arhivima u Zagrebu, Sisku, Karlovcu i drugdje. Može li se steći istina na temelju izučavanja dokumentacije u RH, a bez one koja je u Srbiji?

- Sasvim dobar uvid u ono što se događalo u Drugom svjetskom ratu u ND Hrvatskoj pa tako i u logoru u Jasenovcu može se steći iz arhivske građe i ostalih izvora koji se nalaze u Hrvatskoj. Dokumenti iz srpskih arhiva mogu pridonijeti rasvjetljavanju pojedinih događaja te upotpunjavanju i nijansiranju onoga što se može saznati i iz dostupne građe.

Nedavno su iz Srbije poručili da ne će predati Hrvatskoj dokumentaciju o NDH i Jasenovcu koju Hrvatska traži. Zašto Srbija odbija predati tu dokumentaciju koju je otuđila?

- Riječ je o glupostima za koje oni misle da je neka ozbiljna politika. Kad dođe vrijeme da uđu u Europsku uniju, dat će i ono što nije traženo. A svijet zbog toga neće stati.

Možete li nakon što se rasprše te naslage jugokomunističke mitologije s NDH i Jasenovca, u par rečenica definirati što je uistinu bio koncentracijski logor Jasenovac a da ta definicija, jedino ona, počiva na znanstveno provjerljivim činjenicama i nepobitnim dokazima?

- Jasenovac je bio kažnjenički, radni logor za aktivne protivnike NDH: Hrvate, Muslimane, Srbe, kojima je u upravnom postupku dokazano da su napravili neko protudržavno kazneno djelo – sabotažu, sudjelovanje u oružanoj pobuni, prikupljanje pomoći za partizane, špijuniranje... Zatim, bio je to internacijski logor za skupinu Židova, koji su bili izuzeti od deportacija u njemačke-nacističke logore. Deportacijama je izložena većina pripadnika židovske zajednice na području NDH pod njemačkim utjecajem. U logor su internirani i hrvatski Romi također s područja pod njemačkim utjecajem (Romi iz BiH nisu bili internirani). Bio je to jednim dijelom i sabirni centar za radnu snagu za njemačke ratne tvornice. U manjem broju u logor su zatvarani i prekršitelji gospodarskih propisa te manjih kaznenih djela (džeparenja, skitnje, prostitucije).

Slovenski istraživač Roman Leljak nedavno je u Hrvatskome tjedniku objavio kako je na temelju dokumentacije Vojnoga arhiva u Beogradu sada jasno da je u Jasenovac tijekom četverogodišnjega postojanja ušlo 18.600 osoba. Je li to istina i smatrate li taj broj realnim na temelju svega što ste pročitali, čuli i vidjeli o Jasenovcu?

- Ne znamo tko se sve nalazi na tim popisima, a broj onih koji su prošli kroz logor mogao bi biti i manji. Treba vidjeti odnose li se ti dokumenti i na one koji su prošli kroz logor u Staroj Gradiški, te kroz nekoliko prihvatnih centara nakon bitke na Kozari. Iz tih prihvatnih centara (Dubica, Mlaka, Bosanska Gradiška...) izbjeglice su upućivane na rad u Njemačku, na zbrinjavanje u Slavoniju, dok su djeca upućivana u prihvatilišta u Sisak, Zagreb, Jastrebarsko. Često su na jasenovačkim popisima i ljudi koji su pored logora ili iz njega otišli na neka druga mjesta.

U jasenovačkome popisu žrtava navodi se da je od 83 800 žrtava samo u prvoj godini ubijeno 10.700. Vi ste dokazali da u prvoj

godini po svim izvorima nije u logoru bilo više 1.200 logoraša. Ako, dakle, i komunistički autor A. Miletić tvrdi da u toj godini nije bilo više od 1200 ljudi, kako je moguće i na temelju čega SP JU Jasenovac smatra da je ubijeno 10.700 građana? Je li to pomračenje uma nekih u Hrvatskoj ili slijepo robovanje velikosrpskoj propagandi?

- Svakako robovanje nekoj propagandi. Zdravorazumsko razmatranje izvora nikako ne može potvrditi broj od 10.700 navodno ubijenih te godine. U to je vrijeme logor bio samo na lijevoj obali Save, tamo gdje je sada spomen područje. Na tom području je do 1990. pronađeno 196 posmrtnih ljudskih ostataka.

Jeste li pitali za taj paradoks upravu, kustose, u JU SP Jasenovac?

- Kažu da su se možda oni, koji su davali podatke, zabunili pa su ti ljudi stradali kasnije. To znači da tih 10.700 treba pripisati kasnijem razdoblju, ali onda razmjerno rastu i ti brojevi. No pustimo igru brojeva. Jednostavno, prema dokumentima i izjavama bivših logoraša te materijalnim dokazima, nije moguće da bi u Jasenovcu (kad se pridoda i Stara Gradiška) život izgubilo 83.000 ljudi. Jedan kustos ponudio mi je objašnjenje da su leševi 1941. bacani u Savu. Za to doista nema nikakva drugog uvjerljivog dokaza. Kad dodamo da se u prosincu Sava zamrzнула pa su stanovnici okolnih sela njihovim kolima prelazili preko debelog sloja leda na rijeci, obrazloženje službenog jasenovačkog kustosa našlo se na vrlo tankom ledu.

Jeste li ikada pitali pokojnoga Slavka Goldsteina, njegova sina Ivu, neke aktualne ljevičarske povjesničare Jakovinu, Klasića, kolegu Z. Despota, koji se klanjanju beogradskim lažima da vam objasne taj paradoks? Što vam u nevezanim razgovorima kažu kolege novinari, povjesničari...?

- Osim pokojnog Slavka Goldsteina, nitko se drugi od njih nije odvažio na razgovor o ovoj temi. A i S. Goldstein je htio razgovarati samo neslužbeno, onako, u prolazu...

Jeste li pitali upravu gdje su kosturi navodnih 83 800 žrtava i što su vam odgovorili. Može li se nazrijeti u njihovome glasu,

pogledu, tonu, da kad moraju odgovoriti na ta pitanja zapravo – lažu? Kolika bi površina morala postojati na kojoj bi bilo pokopano toliko ljudi?

- Najčešći odgovor od ljudi koji se bave tom temom je da se nikad neće moći saznati što se događalo u Jasenovcu. A ja sam siguran da hoće.

Antropološka istraživanja u tri navrata u Jugoslaviji nisu dovela do željenih rezultata. Što je otkriveno? Koliko je dokazano, kad je riječ o istraživanjima te vrste, žrtava u Jasenovcu slovom i brojem?

- Bušenja posebnom Dachnowsky sondom i spiralnom bušilicom na stotinjak mjesta u Donjoj Gradini te području logora s lijeve strane Save otkrila su 497 posmrtnih ostataka.

Ivo Goldstein sada, pak, tvrdi, a zapravo ponavlja srbijanskoga historičara S. Živanovića, da nema kostura zato što su ustaše pred kraj u logor dovele drobilice, strojeve za mljevenje kostiju, kojima se onda gubi trag. Koja je bila vaša reakcija kad ste to čuli ili pročitati - jeste li se nasmijali, začudili, je li vam se, moguće, otvorilo nešto što niste znali...?

- Drobilicu kostiju nitko ne spominje u svojim sjećanjima – ni bivši logoraši, ni ustaše, ni partizani koji su ušli u logor, a ranije su imali solidne obavještajne podatke o zbivanjima u logoru i oko njega, a ni stanovnici okolnih sela... Očekujem da će autor te tvrdnje uskoro za nju ponuditi neki dokaz. Ako to ne učini, trebao bi se ubuduće sam potpuno isključiti iz sudjelovanja u raspravi o jasenovačkim logorima.

Prijašnji odgovori na pitanja o leševima bili su otprilike: odnijela ih Sava, spaljeni su u pećima... Padaju li na tom pitanju svi apologeti jugokomunističke dogme o Jasenovcu?

- Dokumenti, izjave više stotina bivših zatočenika danih pred komunističkim institucijama, zatim izjave ustaša, partizanskih obavještajaca, većine posjetitelja logora (predstavnik Međunarodnog odbora Crvenog križa, dopisnika Associated Pressa, njemačkih novina, bugarskih i mađarskih atašea za štampu...) te materijalni ostaci, Jasenovac oslikavaju kao radni logor.

Kritičari ismijavaju vaše otkrića da su u logoru održavane kazališne i umjetničke predstave, nogometne utakmice, da su se slali i primali paketi, da su logoraši imali radno vrijeme, podvrgnuti liječenju... Za Srbiju znamo, ali zašto je dijelu Hrvatske danas teško prihvatiti novootkrivene činjenice o Jasenovcu?

- Vjerujem u razum stanovnika Srbije te da će jednom i oni u većini prihvatiti realnu sliku Jasenovca. Događa se da u nekom narodu javno mnijenje ode izvan normalnih okvira, ali ipak je riječ o državi s europskim kulturnim naslijeđem. Slično vrijedi i za one u Hrvatskoj koji još nisu ozbiljnije počeli promišljati o Jasenovcu.

Dakle, kakva je stvarno istina o Jasenovcu, ružna, lijepa, sramotna za Hrvatsku, sramotna za Jugoslaviju...

- Logor u Jasenovcu postojao je 1300 dana. U njemu je bilo šest baraka za stanovanje, s maksimalno 200 zatvorenika u svakoj. Ostali su spavali u radnim pogonima pa se može procijeniti da je u logoru prosječno stalno bilo 2000 ljudi. S time se slažu i izjave aktera i dokumenti. U logor se ulazilo i izlazilo po izdržanoj kazni. Brojni zatvorenici izašli su i ranije zbog proglašene amnestije. Pred kraj rata, zatočenici su preseljavani u Njemačku. Dobar dio ih se vratio poslije rata. Zatvaranje, lišavanje slobode, nikad nije ugodno, ni za zatočenika pa ni za onoga koji ga čuva.

Zlorabe li se Stepinčeve riječi Paveliću da je logor bio ljaga za hrvatski narod?

- Nadbiskup Alojzije Stepinac osuđivao je bilo čije narušavanje ljudskih prava zbog vjerskih ili drugih razloga, a koje nije bilo povezano s ponašanjem osobe čija se prava ograničavaju. Za protudržavno djelovanje, tražio je primjereni kazneni postupak. Intervenirajući za nekoliko slovenskih katoličkih svećenika koji su odvedeni u logor pod sumnjom da su sudjelovali u protudržavnom radu te načelno prosvjedujući protiv internacije Židova, nadbiskup je u privatnom pismu poglavniku Anti Paveliću logor u Jasenovcu nazvao „sramotnom ljagom za Nezavisnu Državu Hrvatsku“. No prema značenju koje je Jasenovac dobio u komunističkoj-propagandnoj mitologiji i posljedicama tog mita (Jasenovac je bio

pogonsko gorivo za mržnju i rat protiv Hrvatske), teško se oteti ocjeni da je Jasenovac zapravo daleko veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji. Mislim da bi se Stepinac, da je sada živ, složio s takvom konstatacijom.

Koliko danas ima preživjeli logoraša Jasenovca i dokazuje li itko od njih komunističke teorije o tome logoru. Koliko ima živućih svjedoka iz sustava vlasti NDH koji znaju istinu, a jeste li s nekima i razgovarali za vrijeme nedavnoga boravka u Argentini među Hrvatima?

- U Zagrebu je 1999. godine u vrijeme suđenja Dinku Šakiću, jednom od zapovjednika logora, živjelo oko 300 bivših jasenovačkih zatočenika. Zašto ih naši povjesničari tada nisu potanko ispitali o vremenu koje su proveli na služenju logorske kazne? Nažalost, uglavnom zbog straha od udbinog progona, ni u emigraciji se nije puno pisalo o Jasenovcu. Ostali su poneki memoarski zapisi, i u Hrvatskoj i u inozemstvu, te sjećanja potomaka i logoraša i dužnosnika NDH, koja donekle mogu pomoći u istraživanju.

Imate li dojam da je političko i intelektualno ozračje nakon 2000. godine u Hrvatskoj derogirano. Tuđman je 1989. ustvrdio da NDH nije bila samo fašistički zločin nego i izraz volje hrvatskoga naroda za slobodnom državom. Danas, pak, njegovi nasljednici u vrhu HDZ-a, ali i u vrhu države, ne priznaju nikakve, pa ni tu jednu olakšavajuću okolnost za NDH. Plenkovićevo Vijeće za prošlost osudilo je NDH kao apsolutno zlo, a komunizam i Jugoslaviju samo kao relativno zlo. Vaš komentar?

- Rad našega društva koje istražuje Jasenovac znak je da ipak nije sve tako loše. U društvu djeluje akademik Josip Pečarić, član Hrvatske akademije znanosti, nekolicina je doktora povijesnih i drugih znanosti, većina članova su diplomirali na fakultetima. Ozbiljnih oponenta našim zaključcima zapravo i nema. Samo treba vremena da ti zaključci dobiju službenu većinsku javnu podršku, a neslužbenu već imaju. Vijeće za prošlost nije donijelo apsolutne osude – kad se temeljito pročitaju njegovi zaključci, otvorena su vrata i za slobodno istraživanje i novo vrednovanje suvremene hrvatske povijesti.

Postoje li ikakvi dokazi da je u logoru smaknuto 20.000 djece. Vi ste to nazvali najgnusnijom laži. Jeste li dobili ikada ikakvo obrazloženje uprave Jasenovac oko toga? Takva zastrašujuća teza *a priori* izaziva jezu i zahtjeva šire obrazloženje ako je istinita, ali i ako nije istinita. Dakle, molim Vas, još jednom objasnite je li bilo ubojstava djece u logoru Jasenovac, jesu li tamo dospjela djeca s Kozare, i zašto Hrvatska danas nema snage smireno i znanstveno odgovoriti na te strašne optužbe?

- U logoru u Jasenovcu postojala je škola za dječake koji su ondje od zatočenika-majstora usvajali razna obrtnička znanja: električarska, automehaničarska, limarska, drvodjeljska... Neki od učenika došli su i iz kozaračkog zbjega. Ukupno je obrtničkih pitomaca bilo stotinjak. U logoru u Jasenovcu nije bilo djece ni izdaleka u tako velikom broju kako to sugerira popis navodnih žrtava Jasenovca koji uz potporu iz hrvatskog proračuna, vodi Javna ustanova Jasenovac. Inzistiranje na tom popisu i priči o „20.000 ubijene djece“ vrlo često zvuči kao govor mržnje.

Na kraju, što simbolizira Bogdanovčev spomenik u Jasenovcu. Ako se osnuje međunarodno Povjerenstvo, što zagovara Predsjednica RH, do kakvih će spoznaja, prema vašem očekivanju, doći i hoće li taj spomenik imati ikakve svrhe.

- Ozbiljno povjerenstvo, domaće ili međunarodno, doći će isto do spoznaja o kojima sam govorio o ovom intervjuu. A onda treba početi razgovor i o promjeni simbolike kojom će se obilježavati jasenovački logor.

Vratimo se na početak ovoga intervjua: tko bi trebao pred represivna istražna tijela: vi koji pišete o otkrićima ili, pak, Pupovac, koji pothranjuje jasenovački mit i iznosi nedokazive klevete na račun Hrvatske i permanentno uznemiruje javnost?

- Ne bi trebao nitko. O Jasenovcu treba razgovarati trijezno, na okruglim stolovima, arhivskim radionicama tribinama, televizijskim emisijama. Očekujem da će u skladu sa zaključcima Programskog vijeća i HRT krenuti sa serijom emisija o ovoj temi. To je u skladu s boljim standardima javnog servisa, za koji se zalažu i vijećnici. Za temu bi se mogli zainteresirati i novinari konkurentskih televizija s nacionalnom koncesijom, ako ništa, ono bar zbog konkurentskih

razloga. Tema izaziva visoku gledanost i čitanost i bilo bi glupo kad bi ju propustili.

Prof. Hrvoje Klasić odbio je doći u studio HTV-a zbog toga što vi pripadate „društvu koje negira zločine u Jasenovcu“. Pripadate li takvom društvu?

- Nastojimo utvrditi što više jasnih činjenica o jasenovačkom logoru. Mnogo takvih činjenica je dosad zanemareno, jer su jugoslavenski povjesničari selektivno koristili dostupnu građu. Time opovrgavamo uvriježenu sliku logora, ali ne negiramo ni jedan zločin koji je moguće nedvojbeno utvrditi.

Saborski zastupnik Milorad Pupovac smatra da vi u svojim radovima negirate zločine genocida i holokausta i da bi vas zbog toga trebalo sudski goniti. Bojite li se progona?

- Ne.

Je li Jasenovac bio logor smrti?

- U logoru je određen broj zatvorenika izgubio život. Uglavnom zbog odmazdi za bjegove, zbog bolesti, zbog planiranja pobune, prema zapovijedima i presudama koje su upućene u logor izvana, zbog zračnog bombardiranja... Ako „logor smrti“ definiramo kao mjesto u koji su zatočenici u većini dovođeni s namjerom da bi ondje bili ubijeni, onda Jasenovac doista nije bio takav logor.

Prema svjedočenjima bivših logoraša, u Jasenovcu su masovno ubijani Romi. Potvrđuju li to vaša istraživanja?

- Jedna od velikih jasenovačkih misterija ostaje sudbina skupine Roma dovedenih u svibnju i lipnju 1942. u Jasenovac. Postoje svjedočenja o likvidacijama, ali i svjedočenja koja to opovrgavaju. Uz mnogo kontradiktornih izjava o njihovoj sudbini, nema materijalnih dokaza za masovna ubojstva. Dokumenti pokazuju da su dopremani u logor, a ima i potvrda da su neki od njih također upućivani u Njemačku. Sudbina hrvatskih Roma sigurno je važna tema daljnjeg istraživanja.

Utječe li vaša nacionalnost na vaša istraživanja? Da li vam činjenica što ste Srbin pomaže ili odmaže?

- Uglavnom pomaže. Ali ne treba zaboraviti da je to tek jedan od elemenata mojeg identiteta. Jednako sam i Hrvat. Ponosim se i dozom češkog nasljeđa ili Kutinom, kao gradom srednjoškolskog odrastanja. No prije svega razgovarajmo o sadržaju moje knjige i ukupnoga rada.

Je li baš sve do čega je o Jasenovcu došla jugoslavenska historiografija nužno odbaciti?

- Ne, ali svaki izvor treba podvrgnuti temeljom preispitivanju kako bi se utvrdila njegova vjerodostojnost.

Što mislite, hoće li Srbija promijeniti ime državnog Instituta za vodoprivredu „Jaroslav Černi“ u Beogradu kad iz vaše knjige vidi da je inženjer Černi bio ustaša?

- Nadam se da ne će. Černi je bio partizanski špijun, osuđen na zatočenje u Jasenovac gdje postaje suradnik ustaške uprave i od običnog zatočenika razlikuje se po ustaškoj kapi koju je nosio. Nakon izlaska iz logora postaje direktor beogradskog vodoprivrednog instituta. Na internetskoj stranici instituta stoji da su „ponosni na svojeg osnivača“. Zašto ne bi tako ostalo i dalje?

Hrvatski tjednik, 14. lipnja 2018.

<https://narod.hr/hrvatska/igor-vukic-cini-se-kao-da-se-vracamo-u-doba-rankovica-bakarica-suvara>

**PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI',
ZAGREB, 2019.**

*Njihova borba protiv pozdrav Za Dom spremni je
kompulzivna i predstavlja poremećaj osobnosti*

**PETERO JAHAČA VELIKOSRPSKE
APOKALIPSE U HRVATSKOJ**

*Lora Vidović, Milorad Pupovac, Boris Miletić, Ognjen
Kraus i Hrvoje Klasić, bez obzira na formalne dužnosti i
poslove, najvatreniji su borci protiv pozdrava Za Dom
spremni pod kojim je obranjena Hrvatska od velikosrpske
agresije. Koristeći se povijesnim falsifikatima i
izmišljotinama, ne mogu se zasititi ozloglašivanja Hrvatske*

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Premda je pozdrav ili poklič „Za Dom spremni“ ozakonjen
u Republici Hrvatskoj kroz insignije HOS-ove postrojbe iz

Domovinskoga rata, on je na udaru nevjerojatne kampanje koja traje bez prekida, već godinama, kao da je riječ o kriminalnom činu onih koji se njime koriste.

Postoje razumni pojedinci na političkoj sceni posve smireno upozoravaju da je bespredmetna rasprava o tomu je li taj pozdrav dopušten ili ne, s obzirom na to da je on dio registriranoga i od pravnoga sustava odobrenoga identiteta jedne postrojbe, dakle potpuno legalan, no to ne sprječava zapjenjene i narogušene samoprovzane stražare ideološke čistoće u RH da pokušavaju ognjem i mačem zatrti taj pozdrav.

Njihov izgovor da je to isključivo pozdrav iz NDH i iz ustaškoga pokreta, vrlo je proziran paravan ispod kojega pokušavaju skriti svoju jugonostalgiju, mržnju prema samostalnoj hrvatskoj državi i nemirenje s briljantnom pobjedom Hrvatske vojske nad jugoslavenskom narodnom armijom i paravojnim četničkim skupinama. Permanentna difamacijska kampanja i spremnost da se skandalizira čitava država kad gdje vide napisan taj pozdrav ili kad god čuju njegovo izvikivanje, spremnost da se alarmira čitava međunarodna zajednica i da se Hrvatsku zbog toga prikazuje fašističkom državom, glavno je obilježje nekih javnih dužnosnika u Republici Hrvatskoj, neovisno o njihovim dužnostima i poslovima. Bili oni povjesničari, pravobranitelji, gradonačelnici, filolozi, oni su ujedinjeni u tom neproglašenome pokretu protiv „ustašluka u Republici Hrvatskoj“, a kad i nemaju apsolutno nikakav dokaz za svoje objede, uvijek im dobro dođe ako netko zapjeva ili ispiše na zidu ili majici pozdrav *Za Dom spremni*. S obzirom na to da se ti likovi do sada nisu pobunili protiv pozdrava i simbola pod kojima je razarana, okupirana i ubijana Hrvatska 90-ih, štoviše na svakome ih koraku rehabilitiraju, onda zapravo nema nikakve dvojbe kojemu oni intimno političko-ideološko-svjetonazorske sustavu pripadaju. To je jugosrpski, pa i velikosrpski i četnički sustav vrijednosti.

Bio ili ne bio isključivo ustaški ili stari hrvatski znamen, *Za Dom spremni* obnovljen je početkom 90-ih kao jedan od oblika otpora velikosrpskoj agresiji. Imao je mobilizirajući učinak među hrvatskom mladosti koja je dragovoljno išla u obranu Domovine. Tada nikomu nije smetao. Nitko se nije bunio kad je glazbenik i branitelj Marko Perković Thompson počeo svoju legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave“ s tim pozdravom. Tuđmanova sjajna ideja i

praksa pomirbe uključila je postrojbe HOS-a u sustav Hrvatske vojske, a time i njihove insignije. HOS-ov znamen *Za Dom spremni* prihvatile su i ostale postrojbe Hrvatske vojske, prihvaćen je praktički plebiscitarno bez dekreta i propisa. Nitko u toj uporabi nije svih tih godina uopće vidio bilo kakav znak rehabilitacije ustaškoga pokreta. Tek nakon 2000. godine i dolaska tzv. trećejanuarske vlasti, ruši se nasilno jedan sustav vrijednosti i uspostavlja drugi, jugokomunistički. Sama činjenica da se i nakon te godine HDZ vraćao na vlast, nije imala bitnoga utjecaja na smjenu sustava vrijednosti jer HDZ se mijenjao i prilagođavao ljevičarskom i jugosrpskom pogledu na povijest i politiku. Najzadrtiji jugonostalgici i petokolonaši u Hrvatskoj osvajali su mic po mic prostor u javnome djelovanju, shvativši da je hrvatska država krhka, iznurena i razorena izvana i iznutra i da su poljuljani svi mehanizmi uspostavljeni 90-ih da ju štite i brane od velikosrpskih provokacija i napada. Zato danas imamo potpuno osokoljene neprijatelje Republike Hrvatske koji koračaju kroz institucije i ruše zadnje ostatke Tuđmanova suverenizma i identiteta, vrijednosti na kojima je izborena slobodna i samostalna hrvatska država. Zato traje nesmiljeni rat protiv pozdrava *Za Dom spremni*, pri čemu njihovo podsjećanje ta je to ustaški relik, ima tendenciju prikriti stvarne motive, a to je ozloglasiti obranu Domovine u Domovinske ratu pod tim pozdravom. Drugim riječima, i obranu Vukovara pod HOS-ovim poklicem proglasit će zločinačkom, a samim time i amnestirati agresorsku Srbiju od svih zala koje je počinila.

Velik je broj jahača velikosrpske apokalipse u Hrvatskoj. Ovdje ćemo izdvojiti pet imena koja posebno marno u posljednje vrijeme, kao da im je to jedna vrsta *core businessa*, izgaraju u borbi za zabranu pozdrava *Za Dom spremni*. Promatrajući ih, možemo se tek upitati što im je Hrvatska toliko skrivila da ju toliko neskriveno mrze.

U maniri partijske komesarice, kompulzivno reži na sve hrvatsko

LORA VIDOVIĆ pučka je pravobraniteljica. Svoju misiju obrane puka shvatila je kao da je u misiji iskorjenjivanja nacionalizma u Hrvata i posebice pozdrava *Za Dom spremni*. Ona djeluje kao partijska komesarica koja živi u 1945. godini, a ne

duboko u 21. stoljeću pa reži na sve hrvatsko oko sebe. Prije par mjeseci napisala je posebno i skandalozno izvješće o poplavi fašizma u Hrvatskoj izmišljajući i krivotvoreći činjenice. Lora Vidović SDP-ov je kadar na dužnosti pučke pravobraniteljica. Ona je pravnica, o povijesti nema blage veze, ali ju to nije spriječilo da u formi izvješća napiše kvazipovijesni traktat. Kada bi Hrvatska imala zaštitni sustav i službe te politiku koja brani nacionalne interese i povijesnu istinu, istoga dana smijenila bi pučku pravobraniteljicu Loru Vidović. Nije joj, dakako, falila ni dlaka s glave pa je, ohrabrena, ovih dana, nakon što je glazbenik Marko Perković Thompson, na svome facebook profilu pozdravio svoje fanove sa „starim pozdravom pod kojim je branjena 90-ih domovina“, ogorčeno javno prozvala MUP pitajući ga što je poduzeo protiv Marka Perkovića Thompsona. To je znak da je gospođa Lora Vidović opterećena antihrvatskom histerijom i da je njezina potreba za obračunom sada već pomalo kompulzivna, što jest poremećaj. Poznato je da je nezakonito primljena na dužnost pučke pravobraniteljice jer nije imala dovoljno traženoga radnog iskustva na propisanim poslovima, činjenica da je u prijavi prešutjela da ima djecu kakao bi prikrila činjenicu da je bila na porodiljnome dopustu, odnosno da nema potreban broj godina na poslu koji je natječaj propisivao, dovoljno kazuje o razini njezina morala. Kada se jedna tako povijesno neobrazovana osoba usuđuje terorizirati čitavu Hrvatsku svojim neprebolnim nostalgijama, onda nije problem u njoj, nego u sustavu vlasti koji je ne pošalje da bol boluje u tišini svoga doma.

Samo mrtva Hrvatska Pupovcu je dobra Hrvatska!

MILORAD PUPOVAC predsjednik je srpske stranke SDSS, SNV-a i općenito se percipira kao čelnik srpske nacionalne manjine, saborski zastupnik i kao „drugo oko u glavi“ vladajuće hrvatsko-srpske koalicije kojoj je na čelu predsjednik HDZ-a i Vlade Andrej Plenković. Histerija protiv pozdrava *Za Dom spremni* korespondira upravo od doba kada mu je magistar Plenković, mimo ikakve izborne logike i mimo ikakve etičke ili političke podloge, dao status drugoga stupa ove vlasti te ga praktički stavio iznad zakona. Pupovcu možete danas otkriti bilo što, možete podsjećati na njegove bezakonje i djelovanje protiv Hrvatske, ali to apsolutno ne proizvodi

nikakve posljedice. On je taj koji odlučuje o sudbinama drugih, a ne odlučuju drugi o njemu. Koristi se svojom pozicijom da bi rehabilitirao velikosrpski šovinizam, što psihopatski anacionalnome Plenkoviću ne smeta. Pupi je eksponent Beograda u Hrvatskoj, naravno na unosnoj hrvatskoj plaći, i to odavno i ne skriva. Svako malo odlazi Aleksandru Vučiću po savjete, a u Zagrebu organizira nekoliko puta godišnje velikosrpske provokacije. Čim osjeti da će netko nešto prigovoriti, on čitavu Hrvatsku poklopi s *neokajanim grijehom pozdrava Za Dom spremni* i Jasenovcem. Ne dopušta nikakva propitkivanja ni nove spoznaje o Jasenovcu do kojih dolaze hrvatski istraživači. Kaže da nema nikakve razlike između pozdrava *Za Dom spremni* u doba NDH i istoga pozdrava u doba Domovinskome ratu. To nam je i posve jasno svaka Hrvatska za njega i politiku iz koje izvire je fašistička. Samo mrtva Hrvatska njemu je dobra Hrvatska. O Domovinskom ratu govori jedino kao o agresiji Hrvatske na Srbe, ne spominje uopće ono što mu je prethodilo. Nema apsolutno nikakva osjećaja stida ili kajanja zbog laži i grijeha činjenja ili propusta na štetu Hrvatske. Sve to omogućio mu je Andrej Plenković. Zahvaljujući Plenkovićevoj potpori, nastojanje Pupovca da se ukloni spomen-ploča jedanaestorici poginulih HOS-ovaca u Jasenovcu urodilo je plodom, zahvaljujući toj potpori štite se četnički spomenici ubojicama hrvatskih branitelja u Hrvatskoj i, dakako, vodi se neprekidna borba protiv pozdrava *Za Dom spremni* iz Pupovčeva epicentra velikosrpstva u Zagrebu. I, da, sve to o trošku nevoljnoga hrvatskoga puka.

Miletić je etnički Hrvat s evidentnim mazohističkim poremećajem pa ugošćuje četničke pjevače, a zabranjuje Thompsona

Boris MILETIĆ gradonačelnik je Pule i predsjednik Istarskoga demokratskog sabora. Premda je samo gradonačelnik ili samo čelnik jedne regionalne političke stranke, svi njegovi nastupi u znaku su ideološke ostrašćenosti protiv „hrvatskoga nacionalizma i fašizma“. Njemu ja važnije upozoriti na pozdrav *Za Dom spremni*, koji je, po njemu, jasno fašistički i ustaški, nego odgovoriti na pitanje o odgovornosti za bankrot Uljanika i evidentnu višedesetljetnu enormnu pljačku u kojoj sudjeluje i lokalna istarska garnitura, a ona

je oduvijek bila IDS-ova. Važniji mu je problem navodnoga fašizma nego pošast droge koja se u Puli ne valja samo ulicama nego i institucijama. Boris Miletić etnički je Hrvat s evidentnim poremećajem mazohističkoga etničkoga tipa. Obitelj mu je podrijetlom iz Hercegovine. Otac je bio izrazito jugoslavenski orijentiran kadar, a postoji legenda da je 90-ih iz zrakoplova puštao letke s UJDI-jevim porukama. Jedan brat Borisa Miletića u Zadru je zaposlen kao konzervator, ovlašten da daje rješenja za otvaranje poslovnih prostora u zaštićenoj gradskoj jezgri. Rano su ostali bez majke. Boris je ostao u Puli gdje zabranjuje nastup domoljubnome pjevaču i branitelju u Areni, Marku Perkoviću Thompsonu, a nastupe srbijanskih pjevača koji su pjevali u doba rata agresorima, četnicima, nije nikada pomišljao zabraniti, osim što je, kada je prošle godine otkriven skandal s nekim Drljačom, zamolio lokalnu srpsku zajednicu da odustanu od njegova koncerta, iako je taj narodnjak prije već pjevao u Puli. Boris Miletić otvoreno staje na stranu onih koji obilježavaju četnički ustanak u Srbu, dakle ustanak koji su 1941. organizirali lički Srbi s talijanskim fašistima, pri čemu su počinili istinski genocid nad Hrvatima toga dijela Hrvatske. Dakle Miletićev je antifašizam lažni antifašizam. Miletić otvoreno priopćenjima podupire te nastavljače četničke tradicije. Prije nekoliko godina na svom je profilu objavio sliku istarske putovnice, ali čim je promislio da čini kazneno djelo, odmah je to uklonio. Uglavnom, Boris Miletić jedan je od jahača na koji velikosrpska propaganda itekako računa i ima ga na usluzi.

Dr. Krausu, zatucanome sinu Stepinčeva tužitelja, ne trnu zubi zato što mu je otac jeo kiselo grožđe

Dr. OGNJEN KRAUS predsjednik je Koordinacije židovskih općina. Svaki svoj javni nastup, posebice na komemoracijama ili prigodom posjeta Jasenovcu, koristi za upućivanje vrlo otrovnih strjelica na račun Hrvatske u kojoj se, po njemu događa, *revival* fašizma. Kraus poput ostalih ovdje nabrojanih, ali i stotina drugih nespomenutih jahača velikosrpske apokalipse, *a priori* odbacuje sve alternativne poglede na Jasenovac i na pozdrav *Za Dom spremni*, sve osim onih koje je „utvrdila“ jugosrpska historiografija. Dakle on falsifikatorima povijesti

proglašava redatelja Jakova Sedlara, istraživače Igora Vukića i Romana Leljaka, autore koji su nedvojbeno otkrili nove dokumente i svjedoke koji bacaju novo svjetlo na razdoblja Drugog svjetskog rata i NDH. Pritom, dr. Kraus i skupina mu istomišljenika koristi se tipičnim alogičkim pristupom *ad hominem*. Dakako, to se događa jer je nemoćan odgovoriti *ad rem*. Kad nemaju protuargumente na rezultate istraživanja trojice spomenutih istraživača, ali i drugih istinoljubivih publicista, onda Kraus i ostali s lakoćom, ali bez ikakvih moralnih dvojba, potonu u intelektualno poniženje. Ovaj čelnik koordinacije židovskih općina selektivno čita hrvatski Ustav pa tvrdi: 'U državi Ustav mora biti iznad svega, a u Ustavu piše da je pozdrav 'Za Dom spremni' zabranjen'. To, naravno, nigdje na piše u Ustavu, čak ni u aluzijama, a ako već čita Ustav, zašto ne pročita i rečenicu o povijesnom odbacivanju komunizma, a dosljedno tomu i simbola tog režima, zvijezde petokrake. Kraus kaže da je u Hrvatskoj na djelu revizija prošlosti i izjednačavanje Jugoslavije i NDH, što je po njemu nedopustivo 'jer je NDH bila zločinačka država čiji su rasni zakoni omogućili gotovo u cijelosti eliminaciju Židova iz Hrvatske, a pobijen je i velik broj Srba, Roma i Hrvata antifašista'. Govori, dakle, napamet, ali to je i logično za odavno mentalno zatočenoga i indoktriniranoga sina tužitelja koji je pripremao optužnicu protiv kardinala Stepinca. Da, Krausov otac omraženi je Stepinčev tužitelj, jedan od tužitelja. Pitanje je, ako ćemo slijediti nedavno izrečenu poruku kardinala Bozanića ispred zagrebačke prvostolnice da bi otprilike i sinovima trebali trnuti zubi ako su im očevi jeli kiselo grožđe, ima li dr. Ognjen Kraus, jedan od vodećih jahača velikosrpske apokalipse u Hrvatskoj, ikakvo moralno pravo ocjenjivati i ucjenjivati Hrvatsku.

Klasić klaun koji pleše na velikosrpskome podiju i opravdava Titove masovne zločine nad Hrvatima

HRVOJE KLASIĆ povjesničar je s Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Najvatreniji je branitelj zločinačkoga jugokomunističkoga Titova krvavoga režima i propale države. Nedostatke pa i zločine toga režima, doduše, priznaje, ali uvijek traži alibije. Rijetki su javni ljudi s toliko bezosjećajnosti prema masovnim egzekucijama vlastita naroda koje je provodio Titov

režim. Klasića je razotkrio splitski povjesničar Stjepan Lozo rekavši da je klaun koji pleše na velikosrpskom podiju, a da toga očito ni sam nije svjestan. Klasić nema gotovo ni jedan ozbiljan rad, ni jednu jedinu objavljenu knjigu o razdoblju Drugoga svjetskog rata, pa ipak svakodnevno s novinskih stupaca i s televizijskih ekrana nastupa „meritorno“ o tom razdoblju. pri čemu papagajski ponavlja teze velikosrpske historiografije o NDH i Hrvatskoj uopće. Omiljeni je gost u Srbiji. Kako je Klasić uopće postao doktor povijesti, s obzirom na to da ima um zarobljen u velikosrpskim dogmama, teško je objasniti, ali još teže je objašnjivo kako takav falsifikator može biti na državnom sveučilištu. Klasić je tip povjesničara, mahom pomazanih, kao što su Goldstein, Jakovina, Markovina, s kojima nije moguć ni znanstveni ni zdravorazumski dijalog. U svom bjesnilu na revizioniste, on zapravo ne priznaje nove spoznaje ni o Jasenovcu ni o karakteru NDH. Omiljen je među članovima Pupovčeve skupine u Hrvatskoj koja ga nagrađuje za pamfletski rad koji objektivno ide u prilog velikosrpskoj politici. Klasić nikada nije otkrio ni jedan relevantan dokument ili podatak o razdoblju u povijesti o kojemu priča, ali dijeli lekcije svima. Ne priznaje pozdrav *Za Dom spremni* čak ni u kontekstu HOS-ovih postrojba u Domovinskome ratu. Njemu je to ekvivalent nacističkoga pozdrava “Sieg heil” koji Nijemci kažnjavaju novčanom globom i višegodišnjom zatvorskom kaznom pa tako sugerira i Hrvatskoj ponašanje u pogledu pozdrava *Za Dom spremni*. Hrvoje Klasić je jahač velikosrpske apokalipse, čovjek čiji život i rad, na sramotu hrvatskoga naroda, ne vrijedi ni pišljiva boba.

Hrvatski tjednik, 7. ožujka 2019.

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.

**SVAKI JE HRVAT, A NE SAMO DARIO
KORDIĆ,
ZLOČINAC ZA JUGOKOMUNISTE KAO ŠTO
SU MRSIĆ, STAZIĆ...**

Pod) Od rigidnih jugokomunista kao što su Mirando Mrsić, Nenad Stazić i orjunaških žutokljunaca nije moguće napraviti ne samo Hrvate nego ni suvise osobe s kojima je moguć zdravorazumski ili znanstveni dijalog, zato što je hrvatskim komunistima mržnja prema Hrvatskoj i hrvatstvu dio identiteta. Za njih je svaki ekstrovertirani Hrvat potencijalni zločinac i terorist. U tomu je njihova tragedija i njihovo ljudsko ništavilo.

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Nakon što je Haaški sud 2004. osudio Darija Kordića na 25 godina zatvora na Haaškomu sudu, njegov odvjetnik Mitko Naumovski nije mogao skriti ogorčenje. Poručio je glavnomu sudcu da ga može biti stid jer su osudili čovjeka bez dokaza. Da je moj branjenik Kordić doista počinio to što mu se pripisivalo u optužnici, onda ne samo 25 godina, nego ni kazna od pet doživotnih robija ne

bi bila dovoljno pravedna, ali on nije počinio ništa od toga, na pravdi Boga poslan je na dugogodišnju tamnicu, govorio mi je tada odvjetnik Mitko Naumovski, danas, na žalost, pokojni.

Dario Kordić izdržao je do kraja svoju zatvorsku kaznu, što u Haagu, što u Grazu. Nije tražio pomilovanje, smanjenje kazne, nije pristajao na nagodbe, lamentacije i optuživanje drugih za svoju sudbinu. Bio je i ostao utjelovljenje antičkoga stoika koji potiskuje gorčinu u sebi i dubinom svojega bića okreće se višim vrijednostima, duhovnosti i vjeri u Boga. Danas djeluje pomalo kao čudak čak i običnim vjernicima pa ga znaju opisati kao čovjeka koji je možda previše otišao u vjerski fanatizam ili misticizam. No onaj koga život nije stavio na kušnju sličnu Kordićevoj, da 25 ljeta provede daleko od doma, obitelji i slobode, teško da je u stanju objektivno prosuđivati ljude poput Kordića, a posebno to ne mogu pogani ateisti i agnostici koji ne priznaju i ne daju pravo egzistencije nikomu tko nije kao oni.

Dario Kordić nije bio vojnik u sustavu HVO-a 1993. kada je dolje bjesnio *bellum omnium contra omnes*. Bio je prvak HDZ-a u toj i hrvatskoj državi. Ali Haaški je sud upravo je i tražio vodeće političke i vojne dužnosnike HVO-a i Herceg-Bosne u sklopu unaprijed skovane politikantske paradigme s ciljem da skrene fokus i potisne stigmatu agresorske države Srbiji tako što će ju prišiti i Hrvatskoj u slučaju BiH te je bošnjačku komponentu jedinu tretirao kao žrtvu. Kao da su Alijini Bošnjaci jedini legalni vlasnici BiH, a ne još i Hrvati i Srbi. Hrvatskoj je u slučaju Kordića i ostale jedanaestorice obećano brzo suđenje i to u roku od šest mjeseci. Tako je govorio američki izaslanik Robert Gelbrad, ali od predaje 1997. do suđenja prošle su pune dvije godine jer su naravno svi zaboravili to obećanje.

Optuženi general HVO-a Tihofil Blaškić već je na prvostupanjskomu sudu bio osuđen na drakonskih 45 godina zatvora zbog ratnoga zločina u Ahmićima. Ono što će se nakon toga događati u Haagu i na relaciji Zagreb-Haag ravno je najmračnijim špijunskim operacijama. U žalbenomu postupku Blaškić, posredstvom odvjetnika Ante Nobila, pravi *salto mortale* i temeljito mijenja strategiju obrane te u novomu konceptu odgovornost prenosi na Tuđmana, Šuška i Darija Kordića. Izmišlja se famozna dvostruka zapovjedna crta po kojoj Blaškić, iako prvi zapovjednik, nije bio kriv

za Ahmiće jer se plan napada odvijao mimo njega, odnosno namjerno je zaobiden i navodno nije znao što se događa njemu iza leđa. Da je to uistinu bilo tako, nije li onda bilo lakše smijeniti Blaškića, nego zaobilaziti ga, logično je pitanje, ali logici u Haagu i kasnije u hrvatskomu pravosuđu Bog je rekao laku noć.

Na prvostupanjskomu suđenju Kordić je osuđen na 25 godina zatvora jer je navodno na sastanku u hotelu Vitez dao nalog generalu Blaškiću za napad na Ahmiće i ubijanje civila. Kordić je tvrdio da nije bio na sastanku niti je dao ikakvu zapovijed bilo komu. Sud je, međutim, izveo zaštićenoga svjedoka A. T. kao dokaz da je sastanka i zapovijedi bilo iako zaštićeni svjedok A. T. nije bio izravni sudionik sastanka. Njemu je navodno o sastanku i Kordićevoj ulozi na njemu rekao Paško Ljubičić koji je nakratko izišao sa sastanka i sve mu ispričao. Ljubičić je demantirao da mu je bilo što govorio, ali uzalud. Zaštićeni svjedok A. T., a kasnije je otkriveno da je riječ o Vladimiru Šantiću, priznao je Sudu, na pitanja obrane, da je Blaškićev odvjetnik Anto Nobilo od njega tražio da promijeni prijašnju izjavu i tereti Kordića. On kao nije htio pristati, ali budući da je i sam bio osuđen na 24 godine, nema dvojbe da je bio već korumpiran jer mu je kazna nakon korigiranoga svjedočenja smanjena na 18 godina. Šest godina manje za riječ dvije više, bila je očito dogovorena tezgja. Uza sve to, *trećejanuarska* vlast iz Zagreba šalje krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima Haaškomu sudu. To je bilo zapravo privatno Nobilovo izvješće o Ahmićima jer on je provodio istragu i utvrdio da njegov branjenik nije kriv, nego da su krivi drugi: krivnja za zločin prebačena, dakle, s Blaškića na druge. Nobilovo izvješće MUP je kao vlastito poslao Haagu izostavivši iz njega ono bitno: da su to sve spoznaje odvjetnika Nobila. Nakon svega, Haaški sud praktički amnestira Blaškića i pušta ga na slobodu, odnosno smanjuje mu kaznu s 45 na devet godina, a Kordiću potvrđuje prvostupanjsku zatvorsku kaznu od 25 godina zatvora. Kordić je osuđen na tamnicu iako nije bio ni vojnik ni časnik, niti je bio u Ahmićima, a Blaškić koji je za uspješno provedenu akciju u Ahmićima pohvalio podređene časnike i nagradio ih s danima odmora, o čemu postoji pismena Blaškićeva zapovijed, praktički je oslobođen. Haaški sud, odnosno prljava politika koja upravlja njima, postigao je svrhu: osuđujući političara Kordića, osudio je i hrvatsku politiku prema BiH. Kasnije je glavna haaška tužiteljica Carla Del

Ponte uvidjela da je Hrvatska poslala krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima jer joj je u ruke dospjelo ono autentično izvješće u kojemu se kaže da nema nikakvih dokaza za Nobilovu teoriju o Ahmićima. Zatražila je obnovu postupka Blaškiću, ali Haaški sud je to iz proceduralnih razloga odbio. Kordić je, dakle, poslan na robiju temeljem nagovorenoga svjedoka iz druge ruke i temeljem lažnoga MUP-ova izvješća. Bila je to i ostala jedna od najprljavijih operacija i jedna od najskandaloznijih i najsramotnijih presuda kakva ne bi prošla ni u pravosuđima najzabačenijih kutaka svijeta. Haag je prvo proglasio Blaškića odgovornim za Ahmiće, nakon toga odustao je od Blaškića pa je krivim proglasio Kordića. Još kasnije, Haag je pustio Paška Ljubičića da mu sudi pravosuđe BiH. U Sarajevu je Ljubičić osuđen na 10 godina, a u presudi je opet navedeno da je za Ahmiće odgovoran general Blaškić dok se Kordić ni ne spominje. Dakle u tom sudskome galimatijasu ne zna se niti je danas ikoga briga tko je uopće odgovoran za Ahmiće.

Dario Kordić već je godinama na slobodi, Na slobodi je i general Blaškić. Koliko znamo, ne sretnu se, ne komuniciraju. Bivši predsjednik Ivo Josipović svim osuđenim časnicima HV-a i HVO-a u svome protuhrvatskome bjesnilu oduzeo je činove, ali ne i generalu Blaškiću jer je bio dio njegova izbornoga tima. Prljavim jugokomunistima kršenje načela zaista nikada nije predstavljao problem.

Dario Kordić nedavno je održao predavanje o vjeri studentima jednoga zagrebačkoga studentskoga doma. Bilo je nazočno nekoliko stotina studenata, a organizator je bio don Damir Stojić. Hrvatski Jugoslaveni digli su se na sve četiri. Četvorica orjunaških studenata pokušali su izazvati metež u dvorani i prekinuti skup, ali izbačeni su. Došli su s transparentom „Kordić koljač“ aludirajući da je Kordić klao po Ahmićima. Ta četvorica, a ne onih 300 i više, bili su vrijedni divljenja starim im mentorima u politici pa su sutradan u Hrvatskomu saboru o Kordićevu predavanju dramatično govorili bivši SDP-ov saborski zastupnik Mirando Mrsić, inače prototip rigidnoga jugoboljševičkoga komunista, kao i Nenad Stazić, a jedva manje mržnje u svome osvrtu dan poslije iskazala je na sjednici Vlade ministrica Blaženka Divjak, članica jugoslavenskoga HNS-a. Sukus njihovih izljeva sadržan je u pitanju može li o Bogu i vjeri govoriti netko tko je, vjeruju oni, ubijao i klao

u Ahmićima. U toj provali antihrvatske histerije očekivano su logističku potporu dali komentatori jugoslavenskih listova Novoga lista i Jutarnjega lista te još neki. Luka Mišetić, odvjetnik generala Gotovine, sve ih je pitao što je to konkretno učinio Dario Kordić. Nisu mu znali odgovoriti, pa su počeli bulazniti gore od Goldsteina ili Klasića kad ih se upita gdje su kosturi navodnih 83000 jasenovačkih žrtava. Mišetić im je jednostavno citirao ulomke presude Kordiću iz koje se vidi da Kordićevi kritičari ne znaju što govore i da nitko od njih niti je čitao presudu niti pojma ima o prljavoj pozadini procesa Kordiću.

Danas je i u ovom, kao i u bezbrojnim drugim situacijama, suvišan pokušaj argumentiranoga razgovora s ljudima poput Mrsića, Stazića i sličnih. Od zadrth jugokomunista nije moguće napraviti ne samo Hrvate, nego ni suvisle osobe s kojima je moguć zdravorazumski ili znanstveni dijalog. Jednostavno zato što je hrvatskim komunistima mržnja prema vlastitosti, dakle prema Hrvatskoj i hrvatstvu, dio identiteta koji se ne mijenja ni 30 godina nakon propasti okupacijske Jugoslavije. Za njih je svaki ekstrovertirani Hrvat potencijalni zločinac i terorist, pa tako i Kordić, Stepinac i još tisuće drugih smaknutih i osuđenih po tuđinskim sudovima. U tomu je njihova razlika u odnosu na sve ostale komuniste po svijetu, u tomu je tragedija i ljudsko ništavilo Mrsića, Stazića, Bauka i sličnih.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/31673-i-marijacic-svaki-je-hrvat-a-ne-samo-dario-kordic-zlocinac-za-jugokomuniste-kao-sto-su-mrsic-stazic.html>

**JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI',
ZAGREB, 2019.**

NOVO PISMO PREDSEDNICI

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Sa zanimanjem sam pročitao razgovor (8.8.2019.) koji je s Vama vodio glavni urednik Hrvatskog tjednika Ivica Marijačić. Moram priznati da mi neki Vaši odgovori nisu bili jasni. Osvrnut ću se samo na dva zbog moje osobne upletenosti.

Na tvrdnju g. Marijačića kako 'ste i u Kninu izbjegli koncert Marka Perkovića Thompsona 2015. godine iako ste očekivani' Vi samo kažete kako ste ocijenili da je to najbolje za hrvatsko društvo i državu.

Podsjetit ću Vas da je tada Thompson napadnut zbog „Bojne Čavoglave“ i ZDS s kojim ona počinje i da smo ga branili Peticijom ZDS.

Kada ste nedavno komentirali Vaše tvrdnje o ZDS kao starom hrvatskom pozdravu uputio sam Vam slijedeće pismo (objavljeno u mojoj knjizi „Predsjednica i Za Dom spremni“, Zagreb, 2019.):

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Sa zaprepaštenjem sam vidio Vaše najnovije “priznanje“ da ste pogriješila kada ste za pozdrav „Za Dom spremni“ ustvrdili da je povijesni hrvatski pozdrav, istaknuvši kako je i prilikom davanja te izjave Vaša poanta bila na tome da je takav pozdrav „kompromitiran i neprihvatljiv“. A poznato je koliko je taj pozdrav korišten u Domovinskom ratu, Želite li Vi reći da je ZDS kompromitirao Domovinski rat?

Zapravo, prije se mogla očekivati Vaša isprika Marku Perkoviću Thompsonu i svim potpisnicima Peticije ZDS za koju su iz Vašeg ureda konstatirali da je bila „na razini provokacije“.

Podsjetit ću Vas ta Peticija odmah na početku pojašnjava o čemu je riječ:

Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu.

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje, tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

(...)

Dan prije je ispred Vas na Paradi u Zagrebu prodefilirala i postrojba HOS-a sa ZDS na zastavi.

Vlast je organizirala veličanstveni koncert Thompsonu u Kninu, na koji ste i Vi trebali doći.

Vi niste došli, a Thompsonu je najavljeno kažnjavanje, a mi smo reagirali Peticijom.

Slično se ponovilo i u Glini.

Thompson je pravomoćno dobio spor na sudu.

Pa zar Vam doista nije jasno da je i Sud potvrdio da je na razini provokacije bila Vaša ocjena o Peticiji, a ne sama Peticija, koju su potpisali i mnogi ugledni povjesničari.

Od trenutka kada je donesena pravomoćna presuda Thompsonu očekivali smo Vašu ispriku jer su mnogi potpisnici imali i problema poslije takve Vaše ocjene.

Umjesto toga eto imamo još jednu potvrdu činjenice kako je današnjim političarima važniji Drugi svjetski rat od Domovinskog rata.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Sam Marijačić komentira u svojoj kolumni kako ste tek sada shvatili kako je svaki pozdrav pod kojim je branjen Vukovar prihvatljiv. Ali ZDS nisu koristili samo HOS-ovci već i mnogi drugi branitelji. A strašno je vidjeti kako to nije bilo očito hrvatskim političarima. A nekima nikada i neće biti jasno iz jednostavnog razloga što je prije nekoliko dana i sam Vučić govorio o „Bojni Čavoglave“. Zapravo je govorio kako su hrvatski političari godinama proganjali i Thompsona i „Bojnu“ jer su poraženi fašistički agresori na Hrvatsku to željeli.

Osobno sam Vas i upozoravao da sam i sam zbog Peticije ZDS proganjan:

Naslov:Fwd: Fwd: Fwd: Fwd: Otkaz

Datum: Sat, 1 Oct 2016 17:34:29 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>

CC: Vlado Košić, V. Pozaic, Miroslav Tudićman

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović,
Nedavno sam Vas u pismu koje smo Vam napisali biskup Košić i ja podsjetio kako je ovogodišnji napad na Marka Perkovića Thompsona bit našega prošlogodišnjeg pisma na koje je Vaš ured žestoko reagirao. Poslije početnih napada na mene, biskupe i nadbiskupa, potpisnike nastavio se napad na mene drugim "oružjem", napadi na moju obitelj, suradnike, časopise etc. (...)

Niste reagirali ni tada, kao ni nedavno kada sam Vas obavijesti da su dva od tri moja časopisa, za koje sam Vam još tada pisao da su napadani, a koja su u svjetskim bazama časopisa, postali Q1 časopisi!

Da, moram odati priznanje g. Marijačiću jer Vam nije rekao, kada ste oko ZDS spomenuli da dan prije Vašeg nedolaska na koncert u Kninu Milanović nije imao ništa protiv da HOS-ova zastava bude na mimohodu u Zagrebu, da je u Hrvatskom tjedniku objavljeno kako Vi jeste bili protiv toga. A nije spomenuo ni Vaše reagiranje na Peticiju ZDS.

Moram priznati da mi je zabavno bilo čitati i Vaše komentare, pa i oko ZDS, kada Vi Pavelića komentirate u svijetlu jedne moje davne pošalice kako mnogi misli da su Trojni Pakt sačinjavali NDH, Njemačka i Japan, pa je onda Pavelić 'predao polovicu Hrvatske Italiji'.

Drugo na što se mislim osvrnuti je Vaš odgovor na tvrdnju g. Marijačića kako ste 'uvrijedili braniteljske udruge nazivajući ih rubnima, marginalnima'.

Odgovorili ste:

Moja se izjava odnosila na one koji su nosili transparente poput – konju jedan...

Ako je to tako, kako to da niste odgovorili na moje pismo (objavljeno u mojoj knjizi *Matematika, pjesme i nogomet*):

Poštovana gđo Predsjednice,

Doista Vam se moram zahvaliti što niste odgovorili na molbu za pokroviteljstvo konferencije.

Na taj način ste omogućili Organizacijskom odboru Konferencije da povuče tu molbu:

Ured Predsjednice Republike Hrvatske
Pantovčak 241, 10000 Zagreb

U Zagrebu, 01. veljače 2018.

PREDMET: Povlačenje molbe Predsjednici Republike Hrvatske za pokroviteljstvom
međunarodne znanstvene konferencije MIA 2018

Poštovani,

Kako nismo dobili službenu obavijest o odluci o pokroviteljstvu Predsjednice Republike Hrvatske međunarodne znanstvene konferencije »MATHEMATICAL INEQUALITIES AND APPLICATIONS 2018« koja će se od 4. do 8. srpnja 2018. održati na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu, zbog kratkih vremenskih rokova za daljnje organizacijske aktivnosti primorani smo povući molbu poslanu 13. rujna 2017.

S poštovanjem,

Za Organizacijski odbor konferencije MIA 2018:

Na taj način je sve ostalo, što se tiče mojih suradnika u okviru znanstvenih razloga što je njima sigurno važno.

Zahvaljujući tome nisam ni ja doveden u neprijatnu situaciju povrijediti ih jer mi sigurno ne bi bilo jednostavno imati za pokrovitelja nekoga tko je svjesno išao na uvredu mojih dragih prijatelja kao što su general Sačić i gđa Rozalija Bartolić koja je i ugledni član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta kojemu sam jedan od podpredsjednika.

A na prosvjedu koji su organizirale udovice naših branitelja, čija je predsjednica gđa Rozarija, sudjelovali su i HOS-ovci, ali i pripadnici 4. Splitske gardijske brigade koji su i Vama nedavno napisali jedno snažno pismo koje je u cijelosti pročitano i u Bujici: <https://www.4brigada-zng.hr/unutarnji-rad/priopcenja/veterani-4-gardijske-brigade-hrvatski-drzavni-crveni-tepih-treba-zasluziti>

O mojoj povezanošću s HOS-ovcima (Peticija ZDS) sigurno ponešto i znate, zato ću ovdje spomenuti samo jednu takvu povezanost s našim splitskim braniteljima: Za knjigu o njihovom legendarnom zapovjedniku Andriji Matijašu Pauku napisao sam jedan od predgovora na prijedlog njegovih suboraca (predgovor je npr. pisao i general, sada i ministar, Damir Krstičević).

Pri tome nije važno jesu li oni politički marginalci ili ne, već činjenica da ste to rekli pred Vašim gostom koji je posjet iskoristio da demonstrira ono Matoševo: „Oni lažu. To je njima od Boga.“, a što je opjevao i Dobrica Ćosić. Jučer na HTV dane su snimke koje su to potvrdile, tj. pokazale kako je Vaš gost lagao.

Kako je to obilježilo ovaj posjet, pitanje je čemu je poslužio. Jasno je da je Matošu srpska laž nešto strašno, a Ćosić je rekao da je laž Srbima najviše pomogla u povijesti. A da je Vučić dobar Srbin to smo i prije znali.

Zašto ste onda željeli povrijediti moje prijatelje?

Meni ste napravili veliku uslugu jer se ne moram dvojiti bi li Vaše pokroviteljstvo bilo crna mrlja na mojoj znanstvenoj karijeri i ugledu koji očito kod nekih, čak i u Hrvatskoj, imam:

<https://direktno.hr/direkt/boka-je-dala-sv-leopolda-mandica-akademika-pecarica-ministra-bozinovica-a-sada-nam-crnogorci-otimaju-bastinu-bokeljske-mornarice-112024/>

<https://narod.hr/kultura/11-veljace-1852-ivo-visin-tko-jedan-brojnih-slavnih-hrvata-koje-dala-boka-kotorska>

S poštovanjem,

Prof. dr. sc. Josip Pečarić

Redoviti član HAZU

Inostrani član DANU

Inače, meni je Vaš sadašnji odgovor još i gori jer se pitanje na koje ste tada odgovarali odnosilo na prosvjede zbog dolaska Vučića na Vaš poziv, a Vi sada kažete da Vam – zapravo – braniteljske udruge nisu bile bitne ni spomena, već ste komentirali one valjda važnije – one koji su nosili nepristojne transparente.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

P.S. Obje knjige iz kojih sam uzeo svoja pisma Vama nedavno sam predstavljao i u Tisnom. Reagirao je general Rojs koji podržava Vašu kandidaturu. Moj odgovor možete pročitati na portalima:

<https://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-odgovorio-generalu-rojsu/>

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-odgovor-generalu-rojsu/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17010-konkurira-li-general-rojs-za-sveucilisnog-profesora-iz-knjizevnosti>

<https://hrvatskonebo.org/2019/08/09/akademik-josip-pecaric-pismo-predsjednici-2/>

<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-pismo-predsjednici-2/>

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/17549-akademik-pecaric-pismo-predsjednici>

**KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO, ZAGREB,
2020.**

**KAROLINA VIDOVIĆ KRIŠTO
NEZAVISNA KANDIDATKINJA
DOMOVINSKOGA POKRETA MIROSLAVA
ŠKORE U 9. IZBORNOJ JEDINICI**

Razgovarao: IVICA MARIJAČIĆ

Poznatu hrvatsku novinarku i urednicu na Hrvatskoj televiziji, gospođu Karolinu Vidović Krišto, hrvatski će građani ovoga puta susresti i na političkoj pozornici. Ona je ovih dana odlučila kandidirati se za Hrvatski sabor. Moglo bi se reći da je hrvatska javnost odavno percipira kao osobu izrazito odanu tradicionalnim kršćanskim vrijednostima, domovini, obitelji, vjeri, a u profesionalnome životu, istini, pravdi i moralu, zbog čega je bila često na meti ljevičarsko-liberalnih militantnih krugova i pojedinaca.

U objašnjenju svoga temeljnog političkoga pogleda, gospođa Vidović Krišto rado će citirati velikoga hrvatskog povjesničara, pravnika i sociologa s kraja 19. i početka 20. stoljeća Ivu Pilara da je

svaki pojedinac dužan biti patriotom i to je, ne samo posljedica njegova prirodnoga odnošaja prema svome narodu i državi, nego i posljedica dužnosti prema samom sebi. Patriotizam je nešto što izvanredno povisuje osobnu vrijednost i osobnu kulturu pojedinca, a čovjek bez patriotizma je čovjek bez dublje kulture, smatrao je Pilar prije 100 godina, a jednako je aktualno i danas u životu pojedinca i naroda. Izbori su povod ovomu ekskluzivnom intervjuu.

Čini mi se kako će Vaš ulazak u politiku, odnosno u izbornu političko nadmetanje, biti iznimno veliko i ugodno iznenađenje za mnoge građane, posebice one koji o Vama imaju već jasan pozitivan stav kao o novinarki i urednici na Hrvatskoj radioteleviziji. Mislite li da bi to moglo biti istina i očekujete li, s obzirom na to, veliku potporu birača?

Jednostavno je nepodnošljivo gledati beskrvnu i bezidejnu političku elitu u Hrvatskoj. Ljudi siromašna duha, a na žalost i siromašna životopisa s iznimno malo odlučnosti stvorili su ozračje društvenoga očaja. Politički kameleoni ispodprosječnih sposobnosti deprimiraju Hrvatsku. Danas se na upravljačkoj političkoj sceni osjeća teški manjak snažnih osobnosti. Promijeniti smjer razvitka jednoga naroda, to je zadaća kojoj su samo iznimni pojedinci dorasli. Nije dovoljno birati pametne i domoljubne zastupnike. Trebaju uz to ili iznad svega biti čestiti i hrabri. Ja sam se zbog svoje djece i zbog svih ljudi koji vjeruju da Hrvatska mora i može biti dama i princeza, a ne ružno pače Europe, morala angažirati. Da, očekujem potporu jer ljudima je pun kufer korupcije i jeftinih štoseva, gaženja pravne države i komunističke, orjunaške zlatne mladeži koja upravlja Hrvatskom.

Pridružujete se Domovinskome pokretu Miroslava Škore. Za početak, molim Vas, razjasnite status, stranačku pripadnost, ambicije, zaključak dogovora s gospodinom Škorom i gdje ćete biti kandidatkinja?

Kao što bi neumrla dr. Ivo Pilar rekao „Čovjek koji si zadaje sitne i neznatne zadaće u životu, ostat će neznatan i sitan, a čovjek koji si bez obzira na trud, napor i žrtve zadaje velike zadaće, zadaće od OPĆEGA interesa, postaje i sam velik; čovjek raste sa svojim zadaćama.” Nisam članica nijedne političke stranke. Na

parlamentarne izbore idem kao nezavisna kandidatkinja Domovinskoga pokreta Miroslava Škore. Domovinski pokret i dr. Miroslav Škoro predvidjeli su me za 9. izbornu jedinicu, što sam prihvatila. Riječ je o prostorno gledano najvećoj izbornoj jedinici u Hrvatskoj, koja je možda najviše pogođena odljevom ljudi, ne samo zbog nesposobnosti hrvatskih vlasti nego prije svega zbog goleme korupcije koja je tomu i uzročnik. Međutim, riječ je i o izbornoj jedinici koja ima velike razvojne potencijale, a s obzirom na moj životopis i međunarodne kontakte, pogotovo u Njemačkoj, uvjerena sam da mogu pridonijeti ulaganju. Pogledajte samo Liku i njezine prirodne ljepote i prirodna bogatstva koja ima, pa naše zadarske i šibenske, sinjske i kaštelanske krajeve. Tu je golemi potencijal u poljoprivredi i savršena geografska pozicioniranost prema Sredozemlju. Ali te perspektive možemo ostvariti samo mukotrpnim radom i odstranjivanjem korupcionaškoga zla koji vlada svim našim područjima. U politiku ulazim na poziv i uz potporu svojih prijatelja – ja ih zovem svojom braćom – prvoga zapovjednika obrane grada Vukovara pukovnika Ivice Arbanasa Lipog, pukovnika Ivana Anđelića Doktora i Josipa Deura. Naši heroji, hrvatski ratnici, bili su naši vojnici u obrani domovine od oružane agresije. Ja sada želim biti njihov vojnici u borbi protiv korupcije, i za istinu. Također, uz Božju pomoć, nikada se ne ću prestati zalagati za zaštitu djece i boriti se protiv institucionaliziranja pedofilije.

Znači li činjenica što ste se pridružili Domovinskome pokretu Miroslava Škore da ste se identificirali s njegovom političkom platformom ili je, pak, više riječ o sličnosti političke orijentacije kakva je i druge pojedince dovela pod njegov kišobran?

Dr. Miroslav Škoro u predsjedničkoj je kampanji i samim rezultatom na tim izborima dokazao kako ne pripada političkom establishmentu, već da je čovjek drukčijih pogleda na patriotizam i vrijednosti koje bi trebale resiti domoljube i domovinu. Ključno je za Hrvatsku osloboditi se duopola HDZ-SDP i svih njegovih metastaza, gdje se svi međusobno hrane, štite i dograđuju. HDZ i SDP skupa štite koruptivno pravosuđe, režimske medije i podobne poduzetnike, a oni pak zauzvrat ta dva karcinoma na hrvatskome tkivu. Cilj je Domovinskoga pokreta i svih nas koji se toj platformi

pridružujemo zaustaviti to zlo te uspostavom vladavine prava, lustracijom i dekomunizacijom stvoriti u hrvatskoj državi uvjete u kojoj će svi uživati ustavom zajamčenu jednakost i pravednost. Hrvatska je trenutačno, na žalost, sinonim za nepravdu.

Siguran sam da je odluci o političkom angažmanu pridonijelo Vaša duboko promišljanje hrvatske političke stvarnosti pa i frustracije njome, odnosno smjerom kojim naša Domovina ide i kojim je vode vodeće političke snage. Dakle govorimo dijelom i o motivaciji Vašega angažmana. Je li to istina i što nam možete reći o tomu?

Godine 2018., pri povratku viceprvaka iz Rusije, 550 tisuća ljudi u Zagrebu je dočekalo našu nogometnu reprezentaciju. Na tom događaju nije razbijena doslovno nijedna čaša. Istodobno, na dočeku u Francuskoj, u Parizu, u neredima je bilo mrtvih, devastirani su javni objekti u središtu grada, na Champs-Élyséesu. Njemački mediji proglasili su Hrvatsku svjetskim prvakom njihovih srca. Svijet se divio našem dostignuću koje je u neku ruku neobjašnjivo, a hrvatski politički moćnici za vrijeme dočeka skrili su se u zagrebačku gradsku kavanu jer među narod nisu smjeli izaći te su u ključnome trenutku proslave isključili mikrofone okupljenoj masi. Taj događaj možda najvjernije oslikava duhovno siromaštvo ljudi koji vode Hrvatsku. Hrvatski nogometaši, junaci našeg doba, djeca ratnika, osvoje svijet, a pri dolasku doma predstavnici hrvatskih institucija pred istim tim svijetom osujete im njihovo slavlje. Vidjela sam i proživjela razne nepravde, ali mislim da je upravo to bio trenutak kad sam jednostavno odlučila – više ne smiješ biti sa strane, moraš se angažirati.

Jeste li do sada bili članica neke političke stranke ili barem navijačica?

Da, bila sam članica HDZ-a, i jedna od osnivačica mladeži HDZ-a Njemačke, imala sam 15 godina. Na žalost, stranka koju je osnovao utemeljitelj hrvatske države dr. Franjo Tuđman danas je jedna bezbojna, anacionalna, birokratska struktura, koja slijedi ideje Milorada Pupovca i Hrvatske narodne stranke. Ukratko rečeno, to više nema nikakve veze s Tuđmanovim HDZ-om.

Supruga ste i majka četvero djece. Kako su suprug i djeca prihvatili Vašu odluku, odnosno daju li Vam potporu?

Obitelj je izvorište života. Ništa nije tako presudno za moje „ja“ nego obitelj iz koje potječem. Stoga je najveća sreća proistjecati iz valjane, zdrave i čudoredne obitelji. Stoga je dužnost svakoga pojedinca uložiti svu snagu s kojom raspolaže da njegova obitelj bude u svim naznačenim smjerovima što savršenija (cit.: Pilar). Naravno da su me podržali, bez njihove se potpore nikada ne bih angažirala, moja je obitelj moje polazište. Bogu hvala, sretna sam supruga i majka.

U percepciji ljevičarskih totalitarista Vi ste, kao i mnogi od nas, označeni desničarkom, čak i ekstremnom. Imali ste niz sjajnih nastupa na tribinama, na nekim promocijama, gdje ste briljantno dokazivali da je tzv. ljevica ishodište mnogih zala u povijesti čovječanstva. No dojam je da su ljudi po tom pitanju prilično izmanipulirani i nedostaje im znanja i informacija. Slažete li se? Kako biste sebe u političkome smislu definirali?

Politološki gledajući, ja sam klasični patriot i mene ne zanima ideologija. Mene zanima istina. Svim je ideologijama najveći neprijatelj istina. Samim time i svi mi koji tragamo za istinom. Ideologijom se ne bave ljudi koji su u vjeri, niti oni koji možda još nisu upoznali Boga, ali su inteligentni. Svi koji su istinski u vjeri, tragaju za istinom. I opet ću posegnuti za Pilarovim izričajem: „Kad čovjek trajno nastoji biti subjekt, a ne samo predmet u životu, u onim granicama koje mu život daje i koje on trajno proširivati može, onda se čovjek trajno približuje Bogu, jedinom apsolutnom subjektu, personifikaciji apsolutnoga, vječnoga, neograničenoga i savršenoga. I tek po toj težnji dobiva čovjek najveću moguću vrijednost u svom životu.” Inteligentni ljudi, napose znanstvenici, iako možda nisu u vjeri, također tragaju za istinom. Nas ne zanima nijedna ideologija, nas zanima istina. Koga su tijekom povijesti proganjali totalitarizmi i ideologije? Proganjali su vjernike, živu Crkvu, i inteligenciju. Zaključit ću: ideologija je u fokusu onih koji nisu u vjeri i onih koji su neinteligentni.

Spomenuli ste pojam ekstremno desno. Dugo postavljam pitanje što je to ekstremna desnica i još uvijek nisam dobila odgovor – ni od onih koji se nazivaju ljevičarima, ni od onih koji se nazivaju

desničarima. Mislim da bi se retorika u političkome i javnome životu bitno promijenila kada bi se na glas izgovarala istina o totalitarnim režimima koji su i dan danas u središtu nametnutih javnih rasprava – ne samo u Hrvatskoj nego u cijelomu svijetu. Nationalsocijalizam, komunizam i fašizam tri su kraka ekstremne ljevice. Oni se međusobno ne razlikuju; nije ispravno reći da su isti, ali su svi ljevica, i to ekstremna ljevica. Hitler, koji je bio na čelu nacionalsocijalističke radničke partije, sanjao je o Njemačkoj kao prvoj državi na svijetu koja će iskorijeniti Katoličku crkvu. Izvorna platforma fašista sadržavala je ukidanje vjeronauka u školama te zapljenu imovine vjerskih institucija, a Mussolini, koji se nikada nije odrekao svojih ljevičarskih ideala, prezirao je Katoličku crkvu. Obmana je i laž nacizam i fašizam povezivati s desnicom – nacizam i fašizam su baš kao i komunizam ekstremno lijeve ideologije.

Na hrvatskoj medijskoj sceni dominiraju osobe koje smatraju da je ubojstvo bez suđenja legitimno. Uz pravosuđe, mediji su ključni problem hrvatskoga društva i države, jer su korumpirani i netransparentni.

Gospodo Vidović Krišto, tko su za Vas najveće ličnosti u povijesti Hrvata?

Alojzije Stepinac, Franjo Tuđman, Franjo Kuharić, Ivo Pilar, Milan Šufflay, Bruno Bušić, Blago Zadro, Dražen Petrović... Ima ih još mnogo.

Kako komentirate istupe predsjednika Vlade Andreja Plenkovića i predsjednika RH Zorana Milanovića u Jasenovcu? Pa onda i u Okučanima, te u trenutcima obljetnice Bleiburga?

Bivši savezni kancelar Savezne Republike Njemačke, socijaldemokrat Gerhard Schroeder, na svome je radnom stolu imao fotografiju svoga pokojnog oca koji je bio pripadnik zloglasnih SS postrojbi. Nitko od toga nije radio problem, *Süddeutsche Zeitung* s pijetetom je pisao o SS-ovcu Fritz Schroederu i davao mu počast kao dobrom drugu i vojniku. Predsjednik Rusije Vladimir Putin otišao je u Katynsku šumu i poklonio se žrtvama sovjetskoga režima jer nitko normalan ne će opravdavati masovna smaknuća. Za njih jednostavno ne može postojati opravdanje. Takav kristalno jasni primjer patriotizma, domoljublja i samopoštovanja pokazala je

Poljska zakonom što su ga izglasala oba doma poljskoga parlamenta. Zakon predviđa kaznu do tri godine zatvora za Poljake i strane državljane koji bi uporabili izraz „poljski logori smrti“ za koncentracijske logore koje su nacisti otvarali u Poljskoj kad su okupirali tu zemlju u II. svjetskome ratu. To je primjer borbe za čistoću i preciznost izričaja povijesnih događanja.

Ovih su dana analitičar Ivica Relković, zatim gospoda Dalija Orešković, gradonačelnik Knina, Marko Jelić i još neki pojedinci iz nekakve čudne stranke priopćili da se HOS-ov pozdrav *Za dom spremni* treba bezuvjetno zabraniti. Nije li užasno da postoje uopće ljudi koji bi zabranili pozdrav pod kojim se očajnički branio Vukovar, a ne smeta im zvijezda petokraka ni drugi simboli pod kojima je taj grad srušen, okupiran, ljudi ubijani?

Citirat ću omiljenoga hrvatskog kardinala Kuharića: ”Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, ima položaja s kojih se ne smije uzmaknuti!”

Svakome, ali baš svakome političkom Hrvatu potpuno je jasno kako se ovdje ne radi ni o kakvu nacističko-fašističko-komunističkome izričaju već odabiru mete. Kad bi (a vjerujem da nikad ne će) pogodili i srušili tu metu, na red bi došla sljedeća – hrvatski grb s prvim bijelim ili prvim crvenim poljem, svejedno, oba su im neprihvatljiva. Dakle samokažnjavanje, uzmicanje i posipanje pepelom vodi samo u jednome pravcu – samouništenju. „Za dom spremni“ bio je poklič mnogih postrojba Hrvatske vojske u obrambenome Domovinskom ratu, ne samo HOS-a, nego i ZNG.

Siguran sam da imate ideju o tomu što želite postići u politici – za početak kao saborska zastupnica, budete li izabrani?

Onako kako sam ja shvatila velike hrvatske umnike i značajeve, dobar je građanin onaj koji prema državi ne zauzima pasivno, nego aktivno stanovište. Moj životopis govori da ja nikako ne ću biti nikakva šutljiva zastupnica niti sljedbenica bilo kakve ideologije. Hrvatska ima probleme koji se zovu korupcija i zlatna komunistička, orjunaška mladež koja upravlja Hrvatskom. Ali naša država još uvijek ima nevjerojatne razvojne perspektive ako se riješi korupcionaškoga sustava te omogućiti ljudima sa znanjem da preuzmu

odgovornost za Hrvatsku. Novo vino u nove mještine! To pretpostavlja lustraciju prije svega hrvatskoga pravosuđa, a zalagat ću se i za lustraciju nakon 1990. vezanu uz ratno profiterstvo, te pretvorbe i privatizacije koja je odrađena 1989. pod Markovićem.

Posebice je bitno naglasiti kako je kod nas slaba narodna solidarnost. Ako budem u prigodi, nastojat ću nametnuti brigu o dijelovima naroda koji je sudbina rasula po svijetu. Velika je solidarnost ona spona koja veže Židove rasute po cijelome svijetu. Također je poznato kako Nijemci vode brigu za svoje sunarodnjake u dijaspori. Mnogo je uspješnih modela integracije dijaspare u vitalne dijelove matične države preko institucija, sveučilišta, znanosti, kulture i gospodarstva. Vrijeme je da to ostvarimo. Hrvatska je do sada pala na tome ispitu. Evo, naizgled banalnoga primjera: Hrvatska dijaspora nikada nije imala pravo glasa ni na jednim izborima do sada. Tu manipulativnu laž da dijaspora može sudjelovati na izborima, da odlučuje na izborima, tu su laž lansirali političari, a ponavljali su ju i ponavljaju površni i korumpirani mediji. Na izborima pravo glasa imaju samo hrvatski državljani. Ali ni to im nije valjano omogućeno ako ne žive u Hrvatskoj, zbog čega je ovih dana podignuta ustavna tužba kojoj sam supotpisnica.

Magistra novinarstva, doktorandica povijesti, majka četvero djece...

Gospođa Karolina Vidović Krišto rođena je 1975. u Vukovaru, a podrijetlom iz Livna. Odrasla je i školovala se u Njemačkoj. Nakon završena dva semestra na Pravnome fakultetu sveučilišta Ludwig Maximilian u Münchenu 1996. dobiva honorarni angažman na HRT-u te se vraća u Hrvatsku. Studirala je na Fakultetu političkih znanosti, magistra je novinarstva i doktorandica povijesti.

Predsjednica je Upravnoga odbora Zaklade za hrvatsku povijest. Dana 28. siječnja 2015. imenovana je članicom Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ekumenizam i dijalog, na mandat od pet godina. Od 1996. do danas radi kao novinarka, urednica, politička komentatorica te politička i medijska analitičarka na HRT-u. Autorica je dokumentarnoga filma "Vaši vas ne žele" (HRT 1), informativne emisije "Hrvatska kronika BiH" (HRT 1), te putopisnog serijala "Moje rodno mjesto" i mozaične emisije "Slika Hrvatske" koje je i vodila (međunarodni program HRT-a Slika

Hrvatske koji je osmislila i uređivala). Dobitnica je međunarodne nagrade "Global leadership Award" te nagrada "Žena godine" Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori, "Osoba godine" Udruge hrvatskih branitelja i Zajednica povratnika i useljenika Karlovačke županije i "Priznanja/ plakete sv. Stošije za obranu ugroženih, osobito djece", Zadarske nadbiskupije.

Izvršno govori njemački i engleski. Udana je i majka četvero djece. Suprug je inženjer poljoprivrede, bio je malodobni dragovoljac Domovinskoga rata, branio je Hrvatsku s bojišnica u Livnu te je nakon rata ostao pri vojsci.

27. svibnja 2020.

<https://www.youtube.com/watch?v=NXcfRyT3Sgo>

<https://www.vecernji.hr/vijesti/karolina-vidovic-kristo-dobitnica-je-nagrade-global-leadership-533030>

<https://www.zadarskilist.hr/clanci/17012015/jedina-izvan-zadarske-nadbiskupije-karolina-vidovic-kristo-dobitnica-priznanja-sv-stosije>

Hrvatski tjednik, 28. 5. 2020.

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

NAPAD NA „HRVATSKI TJEDNIK“

(1.)

Akademik Pečarić: Iznenadilo me reagiranje nekih Hrvata iz Australije

Naslov: Re: FW: Podrska

Datum: Sun, 30 Aug 2020 08:09:44 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani,

Doista me iznenadilo reagiranje nekih Hrvata iz Australije.

Zapravo podržali su onaj dio hrvatskih generala koji su uz politiku Hrvatske vlade koja je sve drugo samo ne ono što je radio jedini HRVATSKI predsjednik akademik Franjo Tuđman.

U prethodnom komentaru sam upozorio kako se to ogleda na napad Vlade RH na revizionizam, jer im je Tuđman rodonačelnik tog revizionizma.

Sada imamo podršku srpskoj borbi za proglašenje Domovinskog rata GRAĐANSKIM ratom, što je stara tvrdnja svjetskih moćnika koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku!

Pogledajte;

<https://kamenjar.com/josip-lucic-napad-na-tomu-medveda-napad-je-na-hrvatsku-vladu-i-branitelje/>

Pogledajte i komentare na tu podršku podpredsjedniku Vlade kojemu su se narugali u Hrvatskom tjedniku.

Moje reagiranje :

Naslov: Re: FW: Podrska

Datum: Sun, 30 Aug 2020 07:54:10 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Stephen Asic <asicnet@iinet.net.au>, Ivica Marijagic

Meni je ovo smiješno.

Naš general podržao STARU IDEJU o izjednačavanju pojedinačnih srpskih žrtava s planiranim hrvatskim u fašističkoj agresiji na Hrvatsku i ne smiju mu se narugati zbog toga.

Sramotna je to izjednačavanje, a ne ruganje tomu!

Svaka ČAST HRVATSKOM TJEDNIKU na tome i na činjenici da su jedine novine u RH u kojima se još mogu naći tekstovi koji ne podržavaju Vladu RH i mnoge druge u njihovom sprovođenju Memoranduma SANU 2, što je već konstatirao veliki broj hrvatskih kolumnista.

Josip Pečarić

30.8.2020. u 7:36, Stephen Asic je napisao/la:

Poštovani,

Primate na uvid

Lp

Stjepan Asić

From: Stephen Asic [<mailto:asicnet@iinet.net.au>]

Sent: Sunday, August 30, 2020 1:24 PM

To: 'ministarstvo@branitelji.hr'

Subject: Podrska

Ministarstvo hrvatskih branitelja
Tomo Medved
Ministar
Trg Nevenke Topalušić 1
10000 Zagreb

30. kolovoza 2020

Poštovani ministre,

Prilikom nedavnog napada na Vas u naslovnici *Hrvatskog tjednika* dajemo Vam na znanje da oštro osuđujemo ovakav bezobrazni ispad uredništva dotičnog časopisa.

Radi se o jednom sramotnom činu koji vrijeđa Vas, Vladu Republike Hrvatske, hrvatske branitelje i hrvatski narod općenito.

Hrvati Australije stoje uz Vas i Vaš rad, da ni jedna žrtva ne ostane zaboravljena, neovisno o kojem ratu je riječ.

Posebno pozdravljamo Vaše napore da se otvaraju i ispituju grobišta iz Drugog svjetskog rata i poraća, jer bez toga, kako smo naznačili u nedavnom pismu Vladi Republike Hrvatske (vidi u privitku), neće ni biti trajnog mira među hrvatskim i srpskim narodom.

Još jednom, ne posustajte u Vašem profesionalnom radu, kao ministar i istinski hrvatski branitelj.

S poštovanjem

Stjepan Asić

Predsjednik
Australsko-hrvatskog kongresa
11 Colebrook Circle, Secret Harbour
Western Australia, 6173
Mob: +61 (0) 424404180
E-mail: asicnet@iinet.net.au

(2.)

Naslov: Re: : Re: FW: Podrska**Datum:** Sun, 30 Aug 2020 11:50:42 +0200**Šalje:** Josip Pecaric <pecaric@element.hr>**Prima:** Stephen Asic <asicnet@iinet.net.au>, Ivica Marijagic
<ivicamarijagic@gmail.com>, Velimir
<velimir.bujanec@gmail.com>, 'Predrag Mišić'
<pmisic0302@gmail.com>

Poštovani,

Doista mi je smiješno koristiti otrcanu frazu o hrabrosti za izdaju.
Pa i svatko zna da je Plenković sluga Pupovcu, što na portalu
narod.hr odavno imamo.

I onda se sjetite braniti potpredsjednika ovom malenom sa slike.

Valjda je potpredsjednik iznad predsjednika:

Sada pogledajte sliku koju imamo u Hrvatskom tjedniku;

Za razliku od vas tamo su gazde iznad potpredsjednika tj. sam predsjednik je unaprijeđen pa on vodi potpredsjednika, a ovaj veliki sa slike promatra.

I to je vama strašno da protestirate.

Možete mi doista vjerovati na riječ_ Predsjednik je više od Potpredsjednika.

Inače, za Vašu informaciju osnivač HDZ-a i sin Predsjednika Stjepan Tuđman je u Hrvatskom tjedniku napisao da Predsjednik, dakle ovaj koji je po meni iznad Potpredsjednika, vodi suprotnu politiku od njegovog oca.

A on sigurno više o tome zna od Vas.

Uostalom nisam vidio da pobijate moju tvrdnju o Tuđmanu kao RODONAČELNIKU REVIZIONIZMA, a Plenković ima NULTU TOLERANCIJU za takve!

Čak i oprezna Višnja Starešina upozorava:

...opasna je zamka oduzeti ratu političke uzroke, svoditi ga na žrtve i puku statistiku zločina, kao i banalizirati "Oluju" kao neku lokalnu akciju po mjeri živućih hrvatskih egomana. To je već poznati put, kojim se vrlo lako sklizne u: Memorandum SANU II., zaključuje Višnja Starešina u kolumni za Slobodnu Dalmaciju.

<https://kamenjar.com/staresina-to-nije-nikakva-europska-pomirba-vec-memorandum-sanu-2-i-izvor-novih-sukoba/>

Spomenimo i da sam nedavno citirao prof. Hebranga iz vremena Kada još Pupovac nije bio vladar u RH:

Danas to žele neutralizirati razni Josipovići, Matići, Pusići, Puhovski, Goldsteini.... dovođenjem srpskog zločinca Veljka Džakule, iz čijih izjava se čita novi velikojugoslavenski zadatak. On kaže da treba slaviti i srpske žrtve u isti dan, kako bi svi opet imali zajednički praznik! To je kao da u isto dan svijet slavi antifašiste i Hitlera! Ne će to biti lako spriječiti, jer podržavaju svemoćni mediji preko primjerice Butkovića, koji izmišlja intervju i ne plaća porez ali uspješno ruši hrvatski državni i nacionalni identitet. Zato mu je unaprijed oprošten kriminal. To je nova opasnost koju treba spriječiti, da žrtve koje su pale nisu uzaludne!

Ili ste se samo pridružili današnjim vlastima koja pokreće sudsko gonjenje i onih koji se srpskim slugama izruguju na karnevalima kao nedavno u Imotskom.

Inače, Reagirao je i Velimir Bujanec:

OGLASILO SE I TRGOVAČKO DRUŠTVO

30 Kolovoz 2020 11:29

'Saopštenje' dostojno SUBNOR-a

“Napad na Tomu Medveda, napad je na hrvatsku Vladu i branitelje,” kažu Plen Kim-unovi ‘đenerali’ i napadaju Hrvatski tjednik, baš kao u vrijeme najmračnijeg boljševizma.

Kada čitamo izvještaje s ‘konferencije za štampu’ potpredsjednika tzv. Generalskog zbora Josipa Lucića, kao da čitamo nekadašnja ‘saopštenja’

SUBNOR-a.

“Napad na Tomu Medveda, napad je na hrvatsku Vladu i branitelje,” kažu Plen Kim-unovi ‘đenerali’ i napadaju Hrvatski tjednik, baš kao u vrijeme najmračnijeg boljševizma.

E, drugovi ‘đenerali’, nije vam ovo Sjeverna Koreja, iako bi vi najradije Ivicu Marijačića zbog jedne karikature poslali na Goli otok... Duhovita naslovnica zadnjeg broja Hrvatskog tjednika sjajno je prihvaćena od vjerne publike, koja bi i te kako voljela da za njom nije bilo potrebe, ali, nažalost - bilo je, a ona nije samo komična, već je i tragična.

“Napad” na Tomu Medveda, prije svega, nije “napad na branitelje”, s obzirom da se velika većina njih osjeća izdanima, upravo od strane ministra kakvog se ne sjećaju iz ratnih vremena, ali niti iz Savske, gdje je svojedobno prosvjedovao i tada mu nisu smetale slične naslovnice koje su kritički govorile o Fredu Matiću. Medved je tada izjavljivao da je jedno Fred logoraš i branitelj Vukovara, a drugo Fred ministar. Slagao sam se s Medvedevim kritikama Milanovićevog ministra branitelja, baš kao što se i danas slažem s brojnim i opravdanim kritikama Plenkovićevog ministra i potpredsjednika Vlade...

“Napad na hrvatsku Vladu...” A ne, nikako, drugovi ‘đenerali’! Hrvatski tjednik nije “napao” nikakvu “hrvatsku Vladu”, već je s pravom prozvaio hrvatsko-srpsku koaliciju na čelu s Plenkovićem i Pupovcem, čiju je vladavinu prvi javno objavio upravo Tomo Medved, koji u Banskim dvorima nije ništa drugo nego politički fikis i smokvin list protunarodne vlasti.

Za razliku od vas, drugovi ‘đenerali’, Ivica Marijačić je imao hrabrosti ukazivati na sramotne poteze aktualne vlasti koji vode prema izjednačavanju hrvatske žrtve i velikosrpskog agresora. Ivica se mogao prodati i šutjeti na sve ovo što nam se događa, ali nije. A jeste

li se vi u tzv. Generalskom zboru prodali?

Kada je slična koalicija svojedobno proganjala generala Antu Gotovinu, mnogi od vas su šutjeli i bili u mišjoj rupi, a neki su služili Stipi Mesiću, kao što sada služe Andreju Plenkoviću. Ivica Marijačić je i tada, baš kao i danas, hrabro objavljivao istinu i zbog toga imao velikih problema, a vi niste saživali slične “konferencije za štampu”, kao što ne prozivate ni Pupovčeve ‘Novosti’ od kada je Milošević u Vladi koju toliko žestoko podupirete, a koja za rad vašeg Zbora izdvaja golema sredstva, isto kao i za protuhrvatske projekte SNV-a. Drugovi ‘đenerali’, vaš napad na Hrvatski tjednik dostojan je mučnih progona, koje je u bivšem komunističkom režimu protiv hrvatskih novinara pokretao SUBNOR i ne može se protumačiti nikako drukčije nego kao poziv na linč Ivice Marijačića i sramotni udar na slobodu medija, za koju su ginuli hrvatski dragovoljci i branitelji - vaša vojska bez koje ste ostali i koja diže ruku na sebe, upravo zbog ovakvih ‘saopštenja’ i osjećaja da su ih u miru kukavički izdali oni koji su ih u ratu hrabro vodili.

Velimir Bujanec

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22802-oglasilo-se-i-trgovacko-drustvo>

A stvarnom gazdi u RH pisao je Predrag Mišić:

PEĐA MIŠIĆ – NE SPAŠAVAJ NAS VIŠE
MILORADE

Poslije zadnjeg spašavanja pristaša tvoje stranke i Gorana Hadžića završio sam u logoru.

Mnogi su tamo kosti ostavili. Da ne spominjem, Ovčaru, Škabrnju, Nadin, Čelije.

Sve su oni to nas spašavali. Znaš li ti Milorade da su ti tvoji spasitelji spašavali i srbe koji su im se suprotstavili, znaš li kako, eno samo na Ovčari ih je ubijeno nekoliko desetaka.

Takve nebulozne izjave daješ da ja više ne znam je li to kriva terapija ili se stanje otelo kontroli.

Spašavajući nas tako deseci tisuća prognanih, tisuće ubijenih, nestalih.

I ti sad došao u Vukovar radi pomirenja.

Vukovar je miran i stabilan grad, sve dok ti i tebi slični ne dolaze tako će i biti.

Ne smaraj više, toliko se brineš o srbima da je to već postalo opasno.

Napisao sam davno Hrvati su nam pružili ruku pomirenja.

Ali ne sljedbenicima tvog osnivača stranke.

I ostavi nas da živimo život.

Ja neću suživot ja hoću život u Vukovaru.

I zato ne spašavaj nas ako Bog znaš, napisao je Predrag Mišić.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22793-pedamisisic-ne-spasavaj-nas-vise-milorade>

30.8.2020. u 10:31, Stephen Asic je napisao/la:

Poštovani,

Ako mogu dati još jedno objašnjenje.

Za neke poteze u politici treba imati hrabrosti, neovisno od nazovi, javnog mijenja.

Inače ostaje nam *status quo*, sve po starom.

Tomo Medved je pokazao hrabrosti, kao političar i kao ratnik, zaslužuje bolji tretman!

Nedavno sam čitao da su počeli ponovno iskopavat jame u Macelju, a sigurno i na drugim mjestima, za sto se on zalaze.

I to treba podržat jer vrijeme čini svoje. Ako se ne otvore slijedećih godina nikad se neće ni otvorit.

Zato i uvjetovana podrška njemu.

Sto se tiče mišljenja o nama s one strane Drine pa to već znamo, to zna svaka ptica na stablu, sto o nama misle.

Zar je potrebno oko toga gubit vrijeme? Svi memorandumima svijete neće im pomoć, i nisu.

Puno je važnije posvetiti pažnju nama samima, kako ovu zemlju, državu, sto bolje sredit, postaviti na solidne noge.

A hrvatsko društvo nije solidno, kompaktno, u njemu postoje različita mišljenja, različita rješenja.

Kao i demokratskim putem izražena volja naroda, koju treba poštivati, slagali se mi ili ne sa izborom.

Tako i ovaj stav, politika Vlade vis a vis srpske manjine. Koji, kako sam to već ranije naznačio, nije ništa novo, potječe

Iz Tuđmanovog vremena, ako se već želimo na njega pozivat.

A to ide u nazad još iz devedesetih godina, kad je sve još bilo vruće, živo, mogli bi reći krv se još nije bila ni ohladila.

I to je bila hrabrost, jednog stvarnog državnika, u to vrijeme najaviti i sprovesti Zakon o općem oprost.

Ako se moglo tome pristupiti tada može se i danas, dvadeset i četiri godine kasnije, mnoge hladnije i staložnije.

Sa ovim se nikome ne daje *carte blanche*, a dali je ovo pravi potez pokazati će vrijeme.

Ne bi oko toga gubio san!

Lp

Stjepan Asić

(3.)

Reagirao i Marijačić

Naslov: REAGIRAO I MARIJAČIĆ i ne samo on

Datum: Sun, 30 Aug 2020 18:43:26 +0200

Šalje: Josip Pecarić <pecaric@element.hr>

IVICA MARIJAČIĆ: U MANIRI VOJNE HUNTE, MESIĆEV, PUPOVČEV I PLENKOVIĆEV GENERAL JOSIP LUCIĆ POZIVA NA LINČ

29. kolovoza 2020.

Izvor: Facebook

Nakon što je umirovljeni general Josip Lucić na tiskovnoj konferenciji osudio naslovnicu Hrvatskog tjednika u kojoj je kako je kazao, ministar hrvatskih branitelja Tomo Medved prikazan na

vulgaran način, te poručio kako se ne radi samo o napadu na Medveda već i na hrvatsku Vladu i hrvatske branitelje, nije trebalo dugo da na salvu Lucićevih, u najmanju ruku rečeno, strašnih optužbi odgovori Ivica Marijačić urednik Hrvatskog slova.

Evo što je Marijačić napisao i poručio:

U maniri vojne hunte, Mesićev, Pupovčev i Plenkovićev general Josip Lucić poziva na linč

Naša naslovnica s karikaturom ministra Tome Medveda, Andreja Plenkovića i Milorada Pupovca podigla je prašinu u cijeloj Hrvatskoj.

Karikatura je pogodak “u sridu” i ne bi zaboljela da nije dotakla bolnu točku hrvatske zbilje i politike i ukazala na povijesnu inverziju i izdaju ideala Domovinskoga rata koji se događaju u režiji hrvatsko-srpske, odnosno Plenković-Pupovčeve koalicije.

U maniri vojne hunte danas je Pupovčev i Plenkovićev general bez vojske Josip Lucić, bivši nastavnik gimnastike, pozvao na linč nas koji uređujemo i stvaramo Hrvatski tjednik proglašivši nas moralnim nakazama.

Mesićev general, tigar zečjeg srca, sve godine šutio je i ni riječi nije rekao ni kad su proganjali generala Gotovinu, ni kad su specijalci upadali u kuće branitelja tražeći topničke dnevnik, ni kad je Pupovac klevetao Domovinski rat i izmišljao incidente, ni kad su Budi Lončaru htjeli dati odličje, ni kad su bolesnoga Brodarca odveli na plus 40 da krepa kao životinja u osječkoj tamnici, ni kad su Novosti objavljivale sliku branitelja kako piju krv nevinim civilima, proslavljali pad zrakoplova...

Tko je taj Lucić i s kojim pravom se naziva hrvatskim generalom kad nikada nije branio ni jedan hrvatski interes nego samo svoje privatne. Sada napada Hrvatski tjednik braneći ministra Tomu Medveda i pozivajući se na branitelje.

Prije svega, iza generala Lucića nitko ne stoji, ne podupire ga nitko i on zlorabi ratnu pripadnost postrojbi kako bi lažno naveo da nastupa u ime hrvatskih branitelja.

Uz pseudoargument ad populum, koristi drugi lažni argument prijelaza u drugi rod. Braneći, naime, ministra Medveda isključivo time da je bio istaknuti dragovoljac koji je tri puta ranjavan, što nitko nije nikada ni doveo u pitanje, on poručuje da nečija pozitivna prošlost može biti pokriće i opravdanje za sumanutu sadašnjost.

Riječ je o sljedećoj logičkoj pogrešci non sequitur. Ali generala Lucića na tom području smatramo podkapacitiranim i o tomu ne želimo s njim polemizirati. No ono što ministar Medved čini, a Lucić ulizivački kao bijedno pseto brani, sav se predavši u Plenkovićevu i Pupovčevu politiku bratstva i jedinstva, jednostavno je BOLESNO. Hrvatski tjednik ima pravo na kritiku svakoga političara i to i čini, analizama, komentarima, upitima, karikaturama, u prozi i stihu, aforizmu, pitanju i svakome obliku, meritorno i humoristički. To je sloboda hrvatske države, sloboda novinarske struke. Nije general Lucić da nadzire nas, nego smo mi tu da nadziremo njega jer je takva narav naše profesije.

Ali mi smo svjesni da je general Josip Lucić isturena šaka Plenković-Pupovčeve sramotne nenarodne koalicije i da je na njega prenesena moć u kakvoj obično herostratski uživaju bezlični poltroni poput njega. Stoga je njegov poziv na linč nas u Hrvatskome tjedniku opasan.

Ministar branitelja Tomo Medved, simbolički gledano, doista je medo na Plenkovićevom lancu, a pleše na velikosrpskoj žeravici uz ritam bubnjara Pupovca. Teško je zamisliti dublje posrnuće. Nitko nije zaslužio takvu bijednu ulogu. Ministar je izjednačio masovne i planirane hrvatske žrtve velikosrpskoga projekta na tlu Hrvatske s kolateralnim i slučajnim srpskim žrtvama nastalima u operaciji oslobođenja i nakon nje. Osam tisuća hrvatskih civilnih žrtava jednako je, što se tiče tih luđaka iz Grubora s manje od sto srpskih. Ali, varam se i varamo se svi. Nisu jednake žrtve, za njih su samo srpske vrijedne posjeta, počasti i sjećanja. Jer nakon Grubora, samo je Medved išao u Ervenik pokloniti se ubijenoj četveročlanoj obitelji Čengiđ, a veliki humanisti Milanović, Pupovac i ostali ne. Time su mu poručili, a on nije shvatio, da je je običan lutak u njihovoj prljavoj političkoj velikosrpskoj operaciji.

I kao kruna te strašne travestije: istoga dana praktički, bio je u Vinjanima, dakle također u Dalmaciji, pokop legendarnoga Žarka Peše, ratnoga zapovjednika Sunje, samozatajnoga dragovoljca koji je i po priznanju generala Bobetka spasio Sunju, samim time spasio Sisak, a onda i Zagreb. Ministar branitelja Tomo Medved valjda nije svjestan uloge Žarka Peše pa mu nije palo napamet da mu ode u Imotski na pogreb, kao što ni Plenkoviću nije palo napamet poslati obitelji sućut. Je li to činjenica za zaplakati? I dok ovo pišem gotovo

mi naviru suze pitajući se je kako je to jedan istinski ratni heroj kao što je bio Peša u očima čelnika ove države manje vrijedan od slučajno stradalih nekoliko civila u Gruborima koji, sjetimo se, nisu ni bili hrvatski državljani jer su 90-ih na referendumu svi glasovali za tzv. krajinu, a protiv Hrvatske.

Time je Medved izbrisao uzroke i posljedice rata, time je izjednačio krivnju Hrvatske i Srbije, između agresora i žrtve, a to i jest cilj Memoranduma 2 kojega provode Vučić i Pupovac u Hrvatskoj.

U etičkome smislu, to je bila potpuno izopačena operacija isprike žrtve agresoru, operacija bezuvjetnoga oprosta agresoru i zapravo mirnodopska kapitulacija pobjednika.

Ministar branitelja Tomo Medved posljednjih godina ideološki se preobrazio. Financijski podupire partizanske udruge, a uskratilo je sredstva udrugama koje razotkrivaju jugosrpske laži. Na tzv. antifašističke skupove pokušao je slati neke ugledne časnike i znanstvenike koje je u početku angažirao u Ministarstvu branitelja, ali su nakon svega oni otkazali mu suradnju rekavši da je taj čovjek posve zaslijepljen Plenkovićem, Pupovcem i Božinovićem te u njima vidi hodajuća božanstva.

Ministar Medved postao je neosjetljiv za sve domoljubne prijedloge i inicijative i uklopio se u anacionalnu politiku Plenkovićeve vlade kojoj služi. Nagovorio je HOS-ovce da se pomire s micanjem spomen-ploče 11-orici mučki ubijenih hrvatskih branitelja u Jasenovcu i da tako ispuni želju njihovih ubojica. Prevario je HOS-ovce jer je tada obećao da će ukloniti četnička obilježja po Hrvatskoj, ali nije i ne smetaju mu. Slijepo služi Andreju Plenkoviću kao smokvin list za njegovu politiku "bratstva i jedinstva" identificirajući se posve s njime.

Hrvatski tjednik preživjet će ovaj primitivni napad toliko neprispodobiv modernoj i slobodnoj hrvatskoj državi i ovaj udar na nas kao ljude i novinare, huškački poziv na linč i insinuacije o nedostatku humanosti koje nam pokušavaju podmetnuti, kao da je o tomu uopće riječ.

Mi jesmo hrvatski tjednik i takvi ćemo ostati, a čiji su političari, ministri i generali, sve te ništarije koje su prodale dušu vragu, neka vide naši čitatelji i naš narod.

Mi u Hrvatskome tjedniku ponosni smo na našu naslovnicu.

Ivica Marijačić, urednik

<https://www.nacionalno.hr/ivica-marijacic-u-maniri-vojne-hunte-mesicev-pupovcev-i-plenkovicev-general-josip-lucic-poziva-na-linc/>
<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/ivica-marijacic-u-maniri-vojne-hunte-mesicev-pupovcev-i-plenkovicev-general-josip-lucic-poziva-na-linc>
<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22822-ivica-marijacic-karikatura-ih-je-zaboljela-jer-je-pun-pogodak>

(4.)

Kočanovo pismo

Dragi Stijepo,
Zahvaljujem Tin a Tvom pismu poslanom australskim Hrvatima:

Poštovani australski Hrvati,
Baš ste me omeli u poslu i uznemirili! Ako je ujedno i kult mišljenje koje gosp. Asić potpisuje, vi ste uistinu pravi Hrvati, većinom dobrotivi i naivni, politički gledano nedorasli lažima, obmanama i podvalama bizantinaca. Takvi su bili i „hrvatski narodni preporoditelji“ koji su klicali „naš Vuk“ i pjevali „za slobodu i za Dom, hrvatski dom“, a „naš Vuk“, „počasni građanin Zagreba“, odmah je zatim sve Hrvate proglasio nepostojećim narodom i „Srbima rimskoga zakona“; još i danas nasljednici te ideje svojataju sve hrvatsko, od hrvatske kulture i umjetnosti do hrvatskih teritorija i akvatorija. S Hrvatima, takvima kakvi se ovime I vi pokazujete, Vi ste, ako tako kako piše I mislite, nedorasli fašističkim okupatorima Hrvatske. Naime, pobiti šest nevinih staraca srbske narodnosti u nekom zabitnom selu, na izmaku Domovinskog osloboditeljskog rata, hrvatski vojnici nisu imali nikakva interesa, ali jesu imali zabranu ubijanja civila. Moguće je da je to počinio neki priglupi Hrvat iz osvete i u bezumlju, ali ne dva Hrvata ili više njih. Da su bili dvojica, već bi do danas jedan drugoga prokazali; znam ja nas! Jedino što je logično je to da su se nesretni starci, želeći ostati na vlastitu ognjištu, time zamjerili fašističkim okupatorima koje su oni

*masovno tjerali s tih ognjišta u Srbiju, a Tuđman, bili smo tomu svjedoci, više puta dnevno I javno pozivao ih da ostanu u Hrvatskoj. **Uvijek se gleda tko ima najviše koristi od nekoga zločina! Hrvati i Hrvatska njime samo štetuju. Jedino fašistički okupatori Hrvatske i njihovi pobornici I suradnici tim zločinom profitiraju I čak, zahvaljujući vama sličnima, trijumfiraju.***

Pogrešno obaviještena „svjetska javnost“ ponavlja otrcane klišeje; njima je bitno samo to da se ne moraju zamarati tamo nekima ...

Bog vas prosvijetlio i blagoslovio u svakomu Vašemu dobru!

Dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik

Upozorio bih Te i na reagiranje Poticajne skupina PHB;
<https://hrvatskonebo.org/2020/08/30/poticajna-skupina-phb-priopcaj-br-38-apologeti-hrvatskosrpske-vlade-bez-ikakva-legitimiteta/>

Oni konstatiraju za generala Lucića:

Osim toga, kao osoba koju je na čelo Glavnog stožera Oružanih snaga RH u dva navrata (2003. i 2008.) imenovao tadašnji predsjednik RH Stjepan Mesić, a čije se djelovanje doista uklapalo u stvarni udar na sve one koje je Lucić naveo u svom obraćanju javnosti, taj general svakako nije niti ima moralno pravo biti tužitelj drugih.

S obzirom da sam bio potpisnik osude, moram dodati da je HNES Mesića osudio kao etičkog veleizdajnika upravo zbog onoga o čemu se govori u ovom priopćenju.

Tvoj,

Josip

Napomena. Na portalu dragovoljac.com uz prva dva pisma su dana i reagiranja predsjednika i potpredsjednice HAZUDD-a:

Naslov: Podrska; Josip Stjepandic

Prima: Josip Pecaric

**Dragi prijatelji,
citam i trljam oci u nevjerici.**

Predstavnik hrvatske zajednice u Australiji, kojoj je vlada Andreja Plenkovića u znatnoj mjeri (npr. Victoria) na prošlim

izborima uzela i ono minimalno pravo glasa, podupire tu istu Vladu u jednom (u nizu!) izdajničkom činu.

Možda bi rješenje bilo u tome da se gosp. Asić a i članovi njegova društva pretplate te pozorno čitaju Hrvatski tjednik?

Pozdrav iz Bensheima

J.S.

Naslov:Re: Podrska: Ina Vukic

Prima: Josip Stjepandic

Ne znam zašto Asića zovete predstavnikom hrvatske zajednice U Australiji. On živi u Perthu, gotovo sam djeluje unutar tzv. Hrvatskoj svjetskog kongresa koji je davno propao u Australiji upravo radi toga što je podupirao vlade HDZ-a koje su išle protiv politike Tuđmanovog HDZ-a odnosno postale pro srpske, pro izjednačavanja žrtve i agresora. O njemu se jedino čuje putem članaka itd. koje povremeno objavljuje. No ova, njegov stav je i mene neugodno iznenadio! Govori li on nešto dublje od moguće činjenice da je u Perthu konzul RH Zoran Šangut za kojeg se priča negativno naspram Hrvatima kakve je naklonosti imao prema Srbima u Vukovaru itd. tijekom DR.

Lp Ina Vukić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/22812-akademik-pecaric>

(5.)

Reagiranja iz Australije

Pismo Stijepa Mijovića Kočana australskim Hrvatima objavljeno je na portalu dragovoljac.com:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/22828-kocanovo-pismo>

Reagirali su hrvatska pjesnikinja Marija Dubravac i gosp. Petar Gelo. G. Gelo konstatira kako g. Asić *može govoriti u ime svojih, koje on*

predstavlja a ne nas, koji smo sve dali za našu jedinu domovinu Hrvatsku, kao i našu tisuć ljetnu kolijevku Hrvatskog naroda BiH.

Gđa Dubravac piše:

Dragi profesore Pečariću,

nisam u stanju pratiti sve Vaše objave u tančine, no stihovi ovih dviju pjesama će jasno potvrditi kako svi Hrvati Australije nisu odani Andreju Plenkoviću i njegovim kupljenim sljedbenicima.

ZDS Marija Dubravac

ANDREJU PLENKOVIĆU

*Ti si izdajnik što ponizno klečiš
I ljubiš noge jugo-Luciferu,
Bratu Hrvatu ljepše sutra priječiš,
Zatireš slobodu, naciju i vjeru!
Ti si vučina u ovčjemu runu,
Hrvatske janjce nevine proganjaš,
Krvniku daješ znoja našeg kunu -
Četniku Pupovcu k'o Bogu se klanjaš.
Besramno krojiš sudbu vrlih ljudi,
Za srebrenjake prod'o si poštenje,
Pa dok će srce kucat ti sred grudi,
Pljuvat ćeš časnih djedova znamenje.
Ti si potrčak briselskog Junckera,
Moderni poganac, sluga jugovine.
Izdajstvu tvojem prevršila mjera,
Ostaješ Juda – zator Domovine.
Ne diraj junake, hrvatske dragulje,
Krv njihova ti namaknula slavu.
Protiv branitelja ustaju tek hulje;
Oni ginuli – ti sačuva glavu.*

Marija Dubravac Brisbane

Isječak iz pjesme 'KUĆA SMRTI'

*Nema pravde... Umrla je kad no Krist na križu mrio,
Kad no Hrvat na Bleiburgu zlikovaca žrtva bio.
Kad čovjek zbog torbe zlata crnom vragu dušu prod'o,
Kada izrod od Hrvata za crvenom zvijezdom hodo;
Kad Srbina Hrvat hvata, izljubi mu ruke, lice,
Za svojeg ga piše brata, oprašta mu stranputice,
Ubijanje i mučenje, silovanje i zla ljuta,
A pekaru Rajšićevu nek zaborav vječni guta.
Nek izblijedi i Ovčara, Velepromet i hangari,
Strašna sudba Vukovara, nek umire, nek zastari.
Nema pravde... Ko i prije, grijeh će Hrvat prostit rado,
Praštanje mu dušu grije, s dobrote je gin'o, strad'o.
Stara Kata i sad jeca, i jecat će do kraj svijeta.
Lutat će joj bolna duša nepravdama razapeta.*

*Rode, dokle život teče neka vrijeme spom ne briše.
Pamti što no Radić reče: "U Beograd nikad više!"
I dok jedeš kruh svagdanji ne suzbijaj srca gnjeve,
Spomeni se mučenika iz pekare Rajšićeve.
Eno, i sad kuća smrti stoji gdje je nekad bila,
Duša žene Hrvatice još se nije umirila.*

*U Vukovar brate pođi, svijeću pali, zemlju ljubi
Gdje no sveta krvca tekla, nek se znamen ne izgubi.
Nek unuci tvoji znaju što im prošlost djeda piše,
Neka marno ponavljaju – u Beograd nikad više.*

Marija Dubravac Brisbane

Gđa Dubravac itekako dobro konstatira da je problem u Predsjedniku HDZ-a i Vlade, a da je general Medved žrtva zbog uloge "smokvinog lista" koji je sam prihvatio.

Tu je ona preciznija od velikog hrvatskog književnika Hrvoja Hitrec: Zbog tri glasa u Saboru dopušteno mu je baš sve

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/34845-h-hitrec-zbog-tri-glasa-u-saboru-dopusteno-mu-je-bas-sve.html>

Očito Hitrec misli na Pupovca. U mojim tekstovima sam stalno naglašavao da Plenković radi ono što je i sam najavio tj. da koalira sa svojim istomišljenicima.

Obavezno pročitajte i Hitrecov tekst. Zapravo iz njega to isto slijedi. Ali žalosno je vidjeti kako ima puno hrvatskih komentatora kojima još nije jasno kako to što je Plenković rekao o koaliranju znači kako bi prije išao na VELIKU KOALICIJU nego što bi koalirao sa svojim ideološkim protivnicima tj. hrvatskim strankama.

Josip Pečarić

(6.)

Poštovani g. Asiću,
Zahvaljum se na Vašem e-mailu:

Naslov: RE: Fwd: Re: KOČANOVO PISMO

Datum: Tue, 1 Sep 2020 15:18:59 +0800

Šalje: Stephen Asic <asicnet@iinet.net.au>

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Poštovani profesore,

Nisam znao da je ovo neko natjecanje, tko će sakupit vise potpisa, nadam se da nije po narudžbi?

Vidim, usput i prilika da neki pojedinci, na moje veliko iznenađenje, objese svoje nečisto ruho ili istaknu svoje domoljublje.

Primio sam veći broj čestitki na moj stav, iznenadili bi ste se kad bi Vam javio njihova imena.

Ali nije to bila namjera mog pisanja, nego držeći se demokratskog principa, pravo da izrazim svoje mišljenje.

Na tome i ostajem.

Želim Vam ugodan dan.

Lp

Stjepan Asić

Svoje mišljenje?

Zar je Vaše ime i prezime ono kako ste se pisali i potpisali se:

„Prilikom nedavnog napada na Vas u naslovnici Hrvatskog tjednika dajemo Vam na znanje da oštro osuđujemo ovakav bezobrazni ispad uredništva dotičnog časopisa. ...

Stjepan Asić, Predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa “

Za Vašu informaciju kod nas Vam pisanje u množini uz takav potpis ukazuje da pišete ne u svoje ime nego u ime članova udruge kojoj ste predsjednik.

Tako su shvatili i australski Hrvati koji su reagirali na takav Vaš istup.

Ili ste se tako potpisali da bi ostavili bolji dojam kod ovih hrvatskih vlasti?

Kako branite vladajuću srpsko-hrvatsku koaliciju jasno mi je da vjerojatno kažete za mene ono što Vi radite. Dakle dobili ste narudžbu da to uradite?

Kako ste i Vi potpisivali moja pisma za koje svako iole inteligentan zna da nisu bili po narudžbi i za koja sam jasno uvijek naznačio da tražim takve potpise, jasno je da je Vaš komentar o skupljanju potpisa doista veoma inteligentan☺

Zanimljivo je da Ti koji su Vam čestitali nisu tražili da im objavite imena. Sigurno bi im to dobro prošlo kod današnjih vlasti.

Za razliku od njih ovi moji se ne boje što sam objavio njihova imena iako od toga neće imati nikakve koristi.

Inače ništa me ne može iznenaditi jer je moja stara tvrdnja da se ne volim baviti politikom jer se Hrvati lako prodaju, a kako sam i ja Hrvat volio bih umrijeti i ne doznati kolika mi je cijena.

Meni je samo žao kada vidim neka meni draga imena među tim koji su se prodali.

Vaš,

Akademik Josip Pečarić

P.S. Osmislila hrvatskog pjesnika Ivana Bradvice:

Plenkoviću

Plenkoviću hrvatstva izdajico, neprijatelju ulizico, iskustvo naroda i
vjera u istinu i pravicu, pretvaraš u krivicu, skrenuo si na
stranputicu, doveo narod u divljačku stupicu, gdje ponosu naroda
nema života, to što sad činiš je sramota.

Pogledajte i:

<https://narod.hr/hrvatska/ivica-sola-ovo-nije-nikakva-pomirba-vec-zamagljivanje-istine-a-drzavu-nam-vodi-pupovac>

<http://bezcenzure.hr/toptema/mila-gojsalic-diva-grabovceva-ana-pranjes-tomo-medved/>

Slijedi li degradacija vladara RH:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22834-kako-je-krenulo-goli-otok-bi-se-mogao-obnoviti-a-zapovjednik-bi-mogao-biti-pupovac>

I Hodak im se „ispričao“:

<https://direktno.hr/kolumne/ispricavam-se-serbedziji-jer-smo-napali-njegovu-jugu-i-posipam-pepelom-zbog-genocida-u-oluji-i-bljesku-205649/>

SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

IPAK JE TO SRPSKO-HRVATSKA KOALICIJA

Ivica Marijačić je u „Bujici“ o napadu na Vladu mladog Danijela Bezuka:

“Svi iz njegove obitelji, uključujući i oca i stričeve, branili su Vukovar, branili su Hrvatsku. Njegov je stric poginuo kao jedan od najvećih heroja Vukovara, kao pripadnik HOS-a. On dolazi iz obitelji koja je sve dala za Hrvatsku. Sada imamo situaciju da predsjednik Vlade Hrvatske države demonizira, uz političke stranke i medije – i taj milje iz kojeg dolazi mladić, neizravno i njegovu obitelj... A što nudi kao nadomjestak, kao alternativu? Nudi koaliciju sa SDSS-om, s onima koji su napadali Vukovar, s okupacijskim gradonačelnikom Vukovara – Vojislavom Stanimirovićem. To nije samo politički promašaj, to nije samo sumrak pameti, to je, po mom mišljenju, mentalni poremećaj. Obitelji kojoj je netko poginuo za Vukovar, suprotstavlja se okupacijskog gradonačelnika! Zar to može normalan hrvatski čovjek danas prihvatiti?”

<https://narod.hr/hrvatska/marijacic-plenkovic-obitelji-kojoj-je-netko-poginuo-za-vukovar-suprotstavlja-okupacijskog-gradonacelnika>

U njemu imamo i Plenkovićevu priču o „govoru mržnje“ tj. obnavljanu „verbalnog delikta“ Srpsko-hrvatske koalicije koja vlada Hrvatskom. I ovaj tragični događaj je pokazao da je u toj koaliciji i bivši Savez komunista. Međutim ako želite pročitati nešto o istinskom govoru onih koji mrze Hrvatsku to, kako smo već naučili, ponajbolje možete vidjeti u tekstovima Zvonimira Hodaka. Pa tako i u današnjem:

RADIKALIZACIJU HRVATSKE POLITIČKE SCENE POČELI SU JOŠ PUPOVAC, STAZIĆ, KEKIN, BELJAK I...

U Hrvatskoj je sve, baš sve moguće. Mi smo država puna nemogućih mogućnosti. Godinama ljevičari šire govor mržnje i nikome ništa. Onda, preko noći, premijer prokaže govor mržnje i on se odmah pretvori čak i u terorizam

<https://direktno.hr/kolumne/radikalizaciju-hrvatske-politicke-scene-poceli-su-jos-pupovac-stazic-kekin-beljak-i-211045/>

Plenković govori to što govori jer je svjestan da narod sve više i više razumije ono što mu u svom odgovoru kaže Miroslav Škoro:

Ako sam ja desničar jer mi ne pada na pamet koalirati sa strankom ratnog zločinca Hadžića osuđenog na međunarodnom sudu u Haagu, vjerujte mi, ponosim se time kao nikad dosad. To me čini većim štovateljem ljudskih prava i 'Europejcem' nego što ste Vi ikada bili. A Vas samo pukim političkim licemjerom i manipulatorom odvojenim od bilo kakve ljudskosti i osobne savjesti.

<https://direktno.hr/direkt/skoro-postovani-premijeru-kada-se-plasiralo-da-je-moja-kim-ann-srpkinja-koja-je-navodno-pisala-za-cetnicke-novine-jeste-li-osudili-govor-mrznje-211000/>

U svom tekstu o „govoru mržnje“ ja sam se narugao Plenkoviću.

Naravno, mi ne otkrivamo „toplu vodu“. Još je kineski filozof i ratnik Sun Tzu nazvao najogavnijim ljudima one koji pomažu neprijateljima da pobjede bez oružja. Kod nas je to još drastičnije jer se to događa poslije veličanstvene pobjede u Domovinskom ratu. Pobjede koja je natjerala Slobodana Miloševića da svoju vojsku usporedi sa zečevima. Zato Plenkoviću nije bio „govor mržnje“ kada mu je u Hrvatskom saboru rečeno da je veleizdajnik. A istina najviše boli, zar ne?

Vjerovali ili ne Plenković misli da je „govor mržnje“ počeo tek napadom na njega:

“Je li motiv, primjerice, bio likvidacija predsjednika Vlade?” upitao je retorički predsjednik Vlade, poručujući da po njemu već četiri godine “bacaju mržnju i blato” i prozivajući izravno kao krivce svoje političke protivnike s desne strane spektra, sve frakcije Domovinskog pokreta, Ivana Penavu, Karolinu Vidović Krišto, Miroslava Škoru, ali i predsjednika države Zorana Milanovića, kao ultimativnog krivca, koji je navodno sve započeo, nabacujući blato na njega.

<https://kamenjar.com/visnja-staresina-opasnosti-plitke-politizacije-napada-na-trgu-svetog-marka/>

Usljedio je odgovor:

MILANOVIĆ PLENKOVIĆA NAZVAO NARIKAČOM I
PORUČIO MU DA IDE MAMI AKO NIJE U STANJU
PODNIJETI PRITISAK

Predsjednik Republike Zoran Milanović osudio je u subotu napad na policajce na Markovu trgu, ocijenivši reakciju premijera Andreja Plenkovića kao "seansu narikanja muškarca od 50 godina", a od njega je zatražio i odgovor na pitanje na što je mislio kad ga je prozvao za širenje mržnje.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23469-milanovic-plenkovicu-ako-nisi-u-stanju-podnijeti-pritisak-idi-mami>

Na neki način pokazuje mi koliko sam bio u pravu kada sam napisao tekst-rugalicu o Plenkovićevoj „priči“ o govoru mržnje:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23458-dirljiva-plenkoviceva-ljubav-prema-prijateljskom-fasistickom-agresoru>

Kada govorimo o „novom“ Milanoviću obavezno treba pročitati tekst velikog hrvatskog kolumniste Josipa Jovića. Svoj tekst Jović završava riječima:

Trenutno se Milanović osjeća kao progonjena zvjerka. Može se tješiti time da u pravoj javnosti stoji puno bolje nego u medijskoj, što više govori o stanju medija nego o njemu.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23476-peda-grbin-je-zarobljen-starom-matricom-jugokomunisticke-ideologije-a-milanovic-kompleksnija-licnost-nego-sto-se-cini>

Ali vratimo se Marijačićevom nastupu u „Bujici“. Svakako treba pročitati cijeli tekst o toj emisiji. Ja ću se ovdje osvrnuti na ono što nije dano u tekstu a bilo je u Bujici: rasprava o nazivu koalicije koja danas vlada Hrvatskom.

Naime, Marijačić je smatrao da umjesto Hrvatsko-srpska koalicija treba koristiti naziv Hrvatsko-četnička koalicija.

Međutim, danas je sve više autora koji postaju svjesni činjenice da nije Plenković glavni u toj koaliciji, već je najvažniji čovjek Milorad Pupovac. Pogledajte npr. najnoviji Krsnikov tekst koji je u autorovom originalu imao naslov: *Je li nakon farse u Negoslavicima Plenković ustupio premijersku dužnost Miloradu Pupovcu*:

<https://www.tjedno.hr/krsnik-plenkovic-plese-kako-pupovac-svira/>

Niz autora upozorava kako ta koalicija sprovodi velikosrpsku politiku danu Memorandumom SANU 2. Osobno sam oдавно odao priznanje srpskoj politici koja je uspjela da oni koji sprovode tu njihovu politiku u RH budu oni koji vladaju Hrvatskom. Njihov vođa je Milorad Pupovac koji javno govori što Vlast u Hrvatskoj mora raditi, a Plenković to poslušno izvršava.

Taj naziv sam koristio još mnog prije Predsjedničkih izbora. Recimo u knjizi o tim izborima VRATITI HRVATSKU NARODU

(http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Pecaric_vratiti_Hrvatsku_narodu.pdf) taj naziv se koristi blizu stotinjak puta, tj. koristi se u nizu tekstova. Nekima je to ime dano u nazivima:

Kaptol uz srpsko-hrvatsku koaliciju, Ljubitelji srpsko-hrvatske koalicije i Pobjeda srpsko-hrvatske koalicije.

Naziv sam koristio u tekstu objavljenom i u *Hrvatskom tjedniku*, 2. siječnja 2020. koji je također dan u toj knjizi.

U njoj je i tekst mog tadašnjeg nastupa u „Bujici“:

Imamo vlast i oporbu koje su se zapravo ujedinile - smatra akademik i dodaje: - Imamo srpsko-hrvatsku koaliciju, a to govore i mnogi drugi... Ja namjerno kažem srpsko-hrvatsku, a ne hrvatsku-srpsku. jer zna se da je na čelu te koalicije ipak Pupovac! Svaka čast Srbima, oni su uspjeli u tome da hrvatska vlast i oporba sprovode velikosrpski 'Memorandum 2' SANU-a."

Zbog svega toga mislim da je poštenije vladajuću koaliciju u RH i dalje nazivati SRPSKO-HRVATSKA KOALICIJA.

<http://bezcenzure.hr/vlad/ipak-je-to-srpsko-hrvatska-koalicija/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23502-ipak-je-to-srpsko-hrvatska-koalicija>

KOČAN O PORUCI DANIJELA BEZUKA (ODGOVOR STIJEPU MIJOVIĆU KOČANU)

Dragi Stijepo,

Zahvaljujem se na Tvom pismu po izlasku iz bolnice i želim Ti brzi oporavak. Naravno hvala i na komentarima danim u pismu:

Prvo što vidjeh na računalu, Tvoj je tekst JE LI MILANOVIĆ NOVI DR: LANG? (Tekst je objavljen:

*<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/23506-je-li-milanovic-novi-dr-lang> JP) Svaka ti se pozlatila! Bez obzira na bilo koju javnu osobu i bez obzira na bilo koju ili bilo kakvu trenutnu politiku, riječi toga mladića (Danijel Bezuk: "Dosta je bilo prevara i bezonbziernog gaženja ljudskih vrijednosti bez odgovornosti") ne smiju se zaboraviti (dok ljudi naklapaju o koječemu manje važnom!). Te riječi oproštajnog pisma toga mladog čovjeka **temeljna su oznaka našega vremena**. Uvjeran sam da će ih budući naraštaji čitati u čitankama povijesti, bude li sreće da budemo imali domoljubne i nepristrane pisce učenika!?*

U Tvojjoj sam knjizi o meni, a u svojem članku naslovljenu ZORAN MILANOVIĆ KAO ZORAN UZORAK HRVATSKE POLITIČKE TRAGEDIJE napisao puno toga potaknutog njegovim djelovanjem, ali mi je drago da tamo nisam, dakle PRIJE najnovijih zbivanja i prepiranja, zaboravio dvoje:

Da je pohitao u Mostar pomoći ugroženim Hrvatima, odakle je otjeran uz jasno „mrš“ osobe muslimanske nacionalnosti kojoj je HAVC netom prije financirao neki film i

Da je za sada PRVI hrvatski državnik koji je položio vijenac u Teznu kod Maribora na skroman spomenik GENOCIDA TITOVIM I STALJINOVIM NEVINIM ŽRTVAMA NAD HRVATIMA 1945. Prvi i za sada jedini. To je ne samo politička i državnička gesta, nego i civilizacijski i moralni čin koji se ne smije zaboraviti.

MILANOVIĆ je očito na prekretnici. Stoga bi bilo dobro da što prije zaviri u našu knjigu. Moglo bi mu biti korisno, daj Bože!

Zapravo, kako reče hrvatska pjesnikinja iz Australije Marija Dubravac: *Sve nas zanima što će se izleći iz ovoga jajeta. Makar bio i mućak, ali uhu godi čuti istinu.*

Jesi li pročitao komentar Tvog kolege i hrvatskog Ministra iz Tuđmanovih vremena Hrvoja Hitreca. Zapravo u nizu komentara postupci Predsjednika Vlade izloženi su poruzi. Pogledaj kako to radi Hitrec:

Izbila je panika, stigla laka konjica, Trg sv. Marka zatvoren do daljnjega ili strogo kontroliran. Što s njim učiniti u budućnosti, da bi se spriječilo slično napucavanje? Kada sam dobro analizirao situaciju sa sigurnosne strane, shvatio sam da je problem crkva sv. Marka, koju treba srušiti da bi trg postao preglednijim. Nije to nova ideja, potezala se već u ne tako davnoj prošlosti, ali ju ja, eto, opet dižem iz mrtvih. Osim toga, tako je stara da ju nije šteta, uz to će prijedlog objeručke prihvatiti svi kojima ide na jetra krov s hrvatskim grbom na kojemu je prvo polje bijelo, izim kada padne snijeg pa je sve bijelo. Kao i oni koji, zgražajući se, pamte da su u njoj našli utočište hrvatski ratni invalidi, branitelji, kada su na njih bili pušteni neki čudni Milanovićevi specijalci. Na mjestu srušene crkve treba izgraditi visoki betonski toranj s mitraljeskim gnijezdom na vrhu, s kojega će Božinović, njegov gazda i ostali osjećajno povezani imati trg kao na dlanu, pa i sabornici ulaziti u zgradu Sabora bez straha. Oko tornja treba rasporediti tenkove, a u zraku dronove koji će usput otjerati golubove, inače uvijek spremne da ispuste neprobavljenu hranu na glave građana, teroristi jedni. Sve prilaze trgu braniti visokim zidom, a blindirana vozila s državnim velikodostojnicima puštati samo kroz Kamenita vrata koja će čuvati majstor Krupić. Toliko za sada, dok se ne sagrađe zgrade Vlade, Sabora i dječjeg vrtića na obalama Save, između kojih će biti oblikovan i trg, po prijedlogu stanovitog koalicijskog partnera nazvan Trg sv. Save. Tada bi se na Trg sv. Marka mogla vratiti i srušena crkva sv. Marka, koju treba sačuvati u dijelovima kao svojedobno konjanički spomenik banu Josipu Jelačiću, na sklapanje kojega su nas mediji podsjetili nedavnih dana.

Idemo dalje, o posljedičnim reakcijama i prepucavanjima nakon pucnjave, analizama psihološkim, sociološkim, političkim, totalitarnim i liberalnim. Ja sam živio u komunizmu, kroatizmu,

dekroatizmu i sada u bolesnoj kombinaciji svih tih izama, to jest u parlamentarnoj demokraciji koja se živahno kreće od apsurdna do paradoksa i natrag, bez klasičnih orijentira te na čas lijevo postaje desno, a desno lijevo, desni centar se valja prema rubu i ponekad, kao sada, prelijeva ulijevo, bježeći u užasnom strahu od desnog gdje se nalaze „gnijezda mržnje“ za koja su odgovorni lijevi poput Milanovića (reče premijer) prije nego što je postao desni. Teško je tu snaći se, čak i meni. Sve mi je razjasnio izvršni vlastodržac u ispadu iz sigurnog Bruxellesa, gdje je, s pretjeranom gestikulacijom, označio ciljeve i mete. Prvi put, nakon trideset godina i Račana, šef jedne stranke nazvao je drugu stranku (ne tim riječima, ali...) – strankom opasnih namjera, to jest cijeli Domovinski pokret. Zatim je i poimence naveo neprijatelje naroda, Škoru, Karolinu, Penavu, bujične ljubimce iz medijskog prostora, nešto blaže predsjednika države i šmrkavce općenito. U strahu su velike oči, privođenja su započela, čitam, očito je riječ o uroti u koju su možda uključeni još Zrinski i Frankopan, istraga je u tijeku. Nađena je veza između Kutine i Vukovara, neka se nađe. Spominju se prijetnje. (Eh, curice, da vi znate kakvih sam se ja prijetnja naslušao i nagledao 1990. i 1991., telefonskih i pisanih srpskim jezikom, te što će mi sve raditi, i meni i mojoj obitelji. A čuvali su nas kako-tako, uglavnom nikako, mnogi od nas vozili smo se sami, pa i Gojko Šušak u vrijeme kada su još i te kako cvrkutale razne ptice, kosovi, vrane i pjevice, lajali labradori, svjetlucali snajperi i slično.)

Što, daklem, sada treba učiniti? Sve pohapsiti, a neke samo uhititi, zaustaviti Reuters (oprostite, zaustaviti internet), nacionalizirati ili konfiscirati društvene mreže – represiji će pomoći i depresivni Zakon o elektroničkim medijima koji samo što nije donesen - anonimne komentatore razotkriti i uhvatiti u dobro organiziranim racijama pod filmskim geslom „Dok je racije, bit će i Kroacije“ (iz filma Snivaj, zlato moje). I pronaći u kućama i stanovima oružje, što nije teško, makar set kuhinjskih noževa.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/35125-h-hitrec-glavu-gore-jer-nas-ceka-bolja-buducnost-kao-i-uvijek.html>

Plenkoviću i ostalim iz Srpsko-hrvatske koalicije puna su usta priča o terorizmu i verbalnom deliktu tj. „govoru mržnje“. O tome je bilo

govora u dvije emisije „Bujica“. Gostovali su Ivica Marijačić i dr. Željka Markić:

https://narod.hr/hrvatska/dr-markic-plenkovica-na-vlasti-drzi-stanimirovic-gradonacelnik-okupiranog-vukovara-koji-se-uklapa-u-premijerovu-tezu-o-domacem-terorizmu?utm_source=Midas&utm_medium=Widget&utm_campaign=InPortal%2bexchange
<https://narod.hr/hrvatska/marijacic-plenkovic-obitelji-kojoj-je-netko-poginuo-za-vukovar-suprotstavlja-okupacijskog-gradonacelnika>

Slično Marijačiću i Dr. Markić komentira i terorizam koji odgovara Plenkoviću:

O Plenkoviću i Milanoviću

Prokomentirala je i zadnje istupe Zorana Milanovića: “Fenomen je da jedan lijevi predsjednik, Milanović, sa svojim lucidnim načinom komuniciranja i ovim što govori o stvarima koje se događaju, doista govori istinu i pogađa dobro neuralgične točke. On sad nasmijava cijelu naciju!”

“Poslužila bih se terminom koji koristi premijer, on je govorio o gnijezdu... Napadajući obitelj Danijela Bezuka, prozvao je gnijezdo iz kojeg je mladić izašao, jednu braniteljsku obitelj koja je imala teški gubitak u ratu i teške traume, njegov stric je poginuo i otac mu je bio pripadnik specijalne policije,” započela je gospođa Markić i nastavila o Plenkoviću i Milanoviću: “Taj termin ‘gnijezdo’ može se koristiti za ova dva političara, koji sada jedan drugog napadaju – oni su doista iz istoga gnijezda! Njihova svađa sve više sliči na ono što je Sv. Augustin, jedan od najvećih naučitelja crkve i filozofa u povijesti, nazvao zemaljskom državom u kojoj se unutar bande, za vlast i otimačinu, tuku različite grupe. Događa se borba između premijera i predsjednika, gdje se oni bore za isti teren, a obojica su izgubili stabilnost! Rekla bih da je Milanović izgubio stabilnost zbog događaja u Slovenskoj 9, gdje je bio podložen mjerama i snimanjima i od tada se, najednom, probudio i počeo govoriti istinu o nekim stvarima u Hrvatskoj... Plenkovića je destabilizirala i Slovenska i napad na Vladu.”

Marijačić je u „Bujici“ govorio o Bezukovoj obitelji, što sam dao u svom tekstu IPAK JE TO SRPSKO-HRVATSKA KOALICIJA:

<http://bezccenzure.hr/vlad/ipak-je-to-srpsko-hrvatska-koalicija/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23502-ipak-je-to-srpsko-hrvatska-koalicija>

Sjetimo se lucidnog Milanovićeve komentara koga je Plenković optužio za širenje mržnje (ako sam dobro razumio Hitreca to je manja optužba od govora mržnje, mada se meni čini da je veća):

Milanović Plenkovića nazvao narikačom i poručio mu da ide mami ako nije u stanju podnijeti pritisak

Predsjednik republike Zoran Milanović osudio je u subotu napad na policajce na Markovu trgu, ocijenivši reakciju premijera Andreja Plenkovića kao "seansu narikanja muškarca od 50 godina", a od njega je zatražio i odgovor na pitanje na što je mislio kad ga je prozvao za širenje mržnje.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23469-milanovic-plenkovicu-ako-nisi-u-stanju-podnijeti-pritisak-idi-mami>

Dragi Stijepo, vjerojatno si Ti u pravu. Sva ta priča o terorizmu i govoru mržnje je samo magla da bi se sakrije poruka mladog Danijela Bezuka:

"Dosta je bilo prevara i bezonbziernog gaženja ljudskih vrijednosti bez odgovornosti".

Puno Te pozdravlja,
Tvoj
Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23519-kocan-o-poruci-danjela-bezuka>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. izvanski je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinose u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara. Bio je deseti svjetski matematičar s objavljenih 500 radova uz matematičkim časopisima, a danas ima više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih radova za tisak. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11103, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1270, citata: 5645, H-index: 23; Scopus: publikacija: 742, citata: 5618, H-index: 31; WoS: publikacija: 749, citati: 5190, H-index: 28).

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa zauzimaju su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je u Zagrebu održana Mmeđunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-

446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 70 publicističkih knjiga.